

col.(r) FLORIAN GÂRZ

DEMOCRATIA HIENELOR

Spionaj, sânge și teroare

- *Marile Puteri vor (și) dezmembrarea României ?*
- *1.000 miliarde \$ – pierdute în... 20 minute !*
- *Luna – ultimul stat al SUA*
- *26.000 miliarde \$ – pentru înarmare !!!*
- *SUA – Europa : Marele Conflict pregătit...*

Editura

CRAIOVA

Colecția **EXPLOZIV**

col.(r) FLORIAN GÂRZ

DEMOCRATIA HIENELOR

Spionaj, sânge și teroare

Editura **OBIECTIV**
CRAIOVA

CUVÂNTUL EDITORULUI

Cu ocazia volumului anterior, *"Spionajul total în acțiune"*, afirmam că ne bucurăm, cu toții, de un mare privilegiu, pentru care trebuie să le mulțumim celor de la putere, care, la ordine externe punctuale, nu mai au nevoie de profesioniști, sub nici o formă! Acum, **Păpă al informațiilor militare din România** are mai mult timp să scrie pentru Marele Public! O face, însă, cu aceeași obiectivitate specifică, ce i-a adus faima de analist de prim rang (la nivel mondial!) în domeniul politico-militar, dar și cu un umor ponderat, care nu poate ascunde prea mult sentimentele față de situația actuală, în care se zbate țara, datorită unei clase politice dezastruoase.

Lucrările domnului Gârz au constituit, cel puțin pentru mine, întotdeauna o atracție deosebită. Și un șoc! Pentru că, dacă inițial aveam alte idei în domeniul respectiv, informațiile și logica expunerii m-au obligat la noi teste de logică, cel puțin. Nu întâmplător, a fost șeful serviciilor sinteze al MAPN și tot deloc întâmplător a fost, poate, singurul ofițer care a cerut demisia lui Nicolae Ceaușescu!

Obiectivitatea rece, profesionistă și curajul răspunderii pentru cele afirmate sau scrise sunt coordonatele de bază pe care a trăit un mare profesionist al domeniului informațiilor, din România și din lume.

Pentru politicienii și șefii de ocazie sau pentru cei care vor să trăiască în lumea prejudecăților izvorâte din imensa diversiune mediatică, profesionistul Florian Gârz e prea puțin simpatic. Nimănui nu-i place să spui lucrurilor pe nume și să contrazici "tezele" obișnuite!

Un asemenea profesionist poate deveni chiar deranjant, când se opune, cu o serie de argumente logice, intrării în NATO, marota de 10-12 ani a României. Unii își pot chiar "frânge degetele", cum am avut ocazia să văd un general la expunerea "anti NATO" a d-lui Gârz!...

A se reține, însă, că fostul (contra) spion și șef de Sinteze s-a înșelat foarte rar în lunga sa carieră de profesionist al informațiilor!

Cartile sale sunt șocante prin multitudinea informațiilor de amănunt privind cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, dar și prin concluziile "non-conformiste", în raport cu "tezele" mediatizate, la care ajunge.

DI. Gârz este, însă, un profesionist "rece" și nu se lasă influențat de nimic, în afară de informațiile din surse sigure. Iar surse de informații de primă mână are destule, după cum puteți observa din bibliografie (selectivă)!

Este atât de rece profesionist, încât poate pune în balanță cele rele și cele bune ale unor personalități "tragice", cum au fost

Antonescu și Ceaușescu, chiar dacă ultimului i-a cerut demisia, în ședință publică!

Alții, politicieni de tranziție, n-au putut rezista unor presiuni externe și acum încearcă să ne impună tuturor ceva în ce nu cred nici ei ! Într-o țară a cărei Constituție a consfințit, credem pentru totdeauna, principiile libertății cuvântului și a dreptului la opinie, instaurarea unei asemenea cenzuri este nu numai dictatorială dar și penibilă!

Cu alte cuvinte, **românul nu mai are voie nici la demnitatea națională dar nici să gândească...** Nu mai poate decide singur ce e bun, trebuie să-i spună alții. Nu are voie să vorbească despre Holocaust. Nici măcar despre al celor **40.000** de ostași români împușcați în ceafă, de NKVD, în anul **1945**, la Bălți...

Totul devenit politică, adevărul, istoric sau de orice fel, nu mai contează !

Antonescu, Ceaușescu, chiar și Pătrășcanu (și el a fost condamnat) sunt interziși. Orice "atac" la adresa guvernanților care au dus și duc țara pe marginea prăpastiei, vând uzine cu 1 euro dar ne "juipoaie" pe noi, cei care vrem să facem ceva cu mulți euro, poate fi oricând încadrat în Codul Penal... Și atunci, **care mai este, domnilor, diferența între comunismul bolșevic din anii '40-'50 și democrația de acum?** Tot **Silviu Brucan** ne "luminează"! ...

Credeți că **evreii din România**, care ne "fac" cel mai mari criminali ai holocaustului, în cărți sponsorizate de Ministerul Culturii (din România!), cum e "*O istorie a evreilor*" de Paul Johnson (Ed. HASEFER, 1999), mai au nevoie de vreo protecție, când ei au ocupat cele mai importante pârghii în România (stat, mass-media, afaceri etc)?

Pentru ei nu există articol în Codul Penal ?!

Mai avem voie să scriem (și să vindem) despre X din Guvern că este mason, Y este hoț, iar Z - homosexual, conform dreptului la informare al cetățeanului, drept garantat constituțional?

DI.Gârț mai are voie să scrie despre crimele împotriva Umanității comise de SUA și NATO în Jugoslavia sau trebuie să le prezentăm ca fapte eroice, pentru că unii vor să intre în NATO cu ochii închiși?

În fond, după ultimele Ordonanțe, mai avem voie să mai scriem despre ceva? Sau descriem natura, eventual niște vile?...

Mai mult, MAI AVEM VOIE SĂ EDITĂM CEVA ?!

26 martie 2002

Eugen DELCEA

CUVÂNT ÎNAINTE

Secolul XX a început sângeros și s-a încheiat sângeros. A fost un **secol al mega-uciderilor**, scăpat total de sub control, pe parcursul căruia și-au pierdut viața în mod violent, pe motive politice, aproximativ **175 milioane de oameni**. Cutremurător este faptul că cele mai înspăimântătoare ucideri ale secolului XX s-au produs în **interiorul civilizației creștine**, cea care se închină la cruce, la Iisus Hristos și la Dumnezeu unic, chiar dacă sunt catolici, ortodocși sau reformați. În cursul secolului XX, pe durata celor două războaie mondiale, **Europa a fost scăldată în sânge creștin, de la Oceanul Atlantic până în Munții Caucaz.**

Secolul XXI a debutat tot într-un mod sângeros.

Ținând cont de faptul că, de-a lungul istoriei, **fiecare nou secol s-a dovedit, de regulă, mai sângeros și mai distructiv decât secolele trecute**, omenirea nu are motive să fie optimistă, acum la începutul secolului XXI.

Evenimentele de la **11 septembrie 2001**, marcate de superloviturile teroriste din New York și Washington, au cauzat S.U.A., în mai puțin de douăzeci de minute, **uciderea câtorva mii de oameni** de cea mai ridicată valoare ai societății americane și **pagube materiale** ce depășesc astronomică cifră de un trilion (**o mie de miliarde**) de dolari, reprezentând **o zeceime** din averea națională a Statelor Unite ale Americii. Aceste pierderi sunt **mai mari decât toate pierderile însumate suferite de S.U.A. în războaiele pe care le-a purtat din 1776 și până în zilele noastre.**

Ziua de 11 septembrie 2001 va intra în istoria S.U.A. și a lumii ca zi în care **omenirea a trecut de la terorismul obișnuit**, producător de pierderi (umane și materiale) suportabile și controlabile, **la super-terorism sau terorismul catastrofic**, în măsură să zdruncine nu numai o super-putere, ci întreaga lume. De acum și în toate secolele care vor urma, **S.U.A. nu vor mai fi ceea ce au fost...**

După ce au fost convinși aproape două secole că teritoriul lor, protejat de două oceane, este intangibil, după ce li s-a inoculat ideea că puterea militară a S.U.A. proiectată la scară globală este invincibilă, **în ciuda faptului că cheltuiesc circa 400 miliarde dolari anual în scopuri militare, americanii s-au trezit că războiul a fost mutat pe teritoriul lor.** Marea națiune americană, care credea că este predestinată să conducă lumea, a fost șocată, paralizată și dezorientată. Americanii știu că **super-terorismul nu se mai teme de puterea militară a S.U.A.** Teroriștii au descoperit punctele slabe ale complexului economic și militar american și pot repeta loviturile. S.U.A. au suferit o imensă pierdere de prestigiu.

Simbioza dintre avioanele moderne de pasageri, transformate în rachete de croazieră și zgârie-norii americani a deschis **orizonturi nelimitate terorismului internațional**, atât în ceea ce privește mijloacele de lovire, cât și a obiectivelor de lovit.

Această situație nouă, cu totul neanticipată, l-a determinat pe Stephen E. Flynn, comandantul Gărzii de Coastă a S.U.A., să declare, la începutul lunii februarie 2002, că **națiunea americană și teritoriul său național au devenit vulnerabile**. Pe teritoriul S.U.A. există multe centre nodale de dimensiuni mici dar de o valoare imensă, precum World Trade Centre din New York, imposibil de apărat și foarte vulnerabile în fața super-terorismului, a terorismului catastrofic. **Întreaga strategie de securitate a S.U.A. va trebuie regândită. Libertățile civile** ce confereau acea "unicitate" societății americane, de care toți erau mândri, **vor fi lovite**. Nevoile de securitate de pe teritoriul S.U.A. vis-à-vis de noile potențe ale terorismului internațional **vor afecta atât nivelul de trai cât și libertățile democratice ale americanilor**.

În S.U.A., se naște un **curent de opinie în favoarea retragerii trupelor americane** de pe teritoriile altor state și în primul rând din Europa, ceea ce nu este de bun augur pentru perpetuarea existenței N.A.T.O.

Considerând loviturile primite la 11 septembrie 2001 nu ca acte teroriste, ci ca acte de război, administrația de la Washington a declarat, la rândul ei, **război terorismului internațional**, pe care l-a și Declanșat la **7 octombrie**, prin intervenția militară din Afganistan.

Dat fiind faptul că teroriștii care au lovit S.U.A. la 11 septembrie 2001 aparțin fundamentalismului islamic, putem deduce că războiul anti-terorist declanșat de S.U.A. va viza, cu precădere, această mișcare politică extrem de puternică. **Fundamentalismul islamic sau islamismul militant**, cum mai este cunoscut, **este mult mai periculos și mai puternic decât a fost "pericolul comunist"**. Islamismul militant respinge categoric valorile lumii occidentale, în timp ce "fosta lume comunistă", pentru a cărei distrugere S.U.A. au cheltuit circa 13 trilioane dolari, s-a "convertit" la democrație și economia de piață și caută căi de integrare cu lumea capitalistă. Cu Islamul, acest lucru nu pare posibil.

Președintele S.U.A., G.W. Bush, ajuns la Casa Albă cu **un singur vot în plus**, în fruntea unei coaliții mai mult virtuale decât reale, s-a angajat să conducă S.U.A. la victorie în războiul împotriva terorismului.

Se știe însă cum începe un război dar nu se știe niciodată cum se termină. Istoria ne arată că **marile războaie au schimbat întotdeauna configurația lumii**, dar niciodată așa cum au vrut cei ce au declanșat aceste războaie.

S.U.A. s-au angajat într-un război cu un **inamic invizibil**, într-un **teren necartografiat**, unde **țintele sunt alunecoase**, greu de fixat, scăpând printre degete. De regulă, **asemenea războaie nu pot fi câștigate**.

Deviza lansată de președintele G.W. Bush "*Cine nu este cu noi este împotriva noastră*" a mai fost utilizată, exact în aceeași exprimare și de către conducătorii fostei U.R.S.S. în perioada dintre cele două războaie mondiale...

Autorul

SÂNGEROASA MOȘTENIRE DIN SECOLUL XX

Un secol mega-ucigaș

Atunci când istoricii credincioși profesiei lor vor analiza cu de-amănuntul, în profunzime și sub toate aspectele, de pe poziții obiective, secolul XX care s-a încheiat, inclusiv sub cel al violenței, vor constata, cu siguranță, că acesta a fost **un secol al mega-morții**. Secolul XX a fost marcat de **cele mai lungi și mai devastatoare războaie**, care au șters pur și simplu orice demarcație dintre forțele armate și populația civilă, în ceea ce privește pierderile de vieți omenești.

În afara celor două mari războaie mondiale, care au lovit cu precădere Europa, secolul care s-a încheiat a mai trecut și prin **alte 30 de mari conflicte internaționale sau războaie civile**, caracterizate printr-un **inimaginabil grad de violență**, în ceea ce privește pierderile de vieți omenești curmate din motive politice.

Omenirea nu va cunoaște niciodată cu exactitate datele statistice cu privire la **pierderile de vieți omenești motivate politic**, deoarece toate statele lumii, indiferent de sistemul lor social-politic, de la democrațiile consacrate la cele mai dure dictaturi, ascund sau falsifică aceste date sau, mai exact, mint cu nonșalanță.

În afara războaielor, zeci de milioane de oameni și-au pierdut viața ca urmare a unor **măsuri de reprimare în masă** sau a unor politici de **exterminare pe criterii economice, rasiale sau ideologice**, promovate de state și sisteme de guvernare de pe toate continentele și în toate timpurile.

Marii criminali – lideri de națiuni...

Nu se va ști niciodată câți oameni și-au pierdut viața din cauza politicii promovate de asemenea lideri politici de vârf, care au condus lumea pe timpul marilor măceluri mondiale sau locale și al revoluțiilor care au schimbat cursul istoriei, precum **Wilhelm al II-lea**, împăratul Germaniei (1888-1918), **Nicolae al II-lea**, împăratul Rusiei (1894-1917), **I.V.Stalin**, conducătorul Rusiei Sovietice (1924-1953), **Adolf Hitler**, dictatorul nazist al Germaniei celui de-al treilea Reich (1933-1945), **Winston Churchill**, primul ministru al Marii Britanii (1941-1945), **F.D.Roosevelt** (1933-1945) și **Harry Truman** (1945-1953) președinții S.U.A. în anii celui de-al doilea război mondial și războiului din Coreea, **Lindon Johnson** (1963-1969), președintele care a implicat S.U.A. în războiul din Vietnam, unul dintre cele mai barbare din istoria secolului XX și alții.

Deși nu există garanții în legătură cu exactitatea cifrelor, pentru că nimeni nu le poate da, apelând la sursele și datele cele mai recente, apărute după încetarea *războiului rece*, considerate mai apropiate de adevăr, încercăm totuși să conturăm și să punem în lumină **însălmătătoarele proporții ale uciderilor comise în numele politicii pe parcursul secolului XX**, recent trecut în istorie.

Războaiele secolului XX au secerat, în primul rând, viețile a circa **33.000.000** de tineri cuprinși între vârsta de **18 și 30 ani**, adică tot ceea ce este mai frumos și mai viguros în materie de forțe umane. Aceștia au fost puși să se măcelărească între ei în numele unor patrii și ideologii, când **de fapt** ei au fost **sacrificați în numele unor interese...**

În ceea ce privește pe oamenii în uniforme, purtători de arme și instruiți să ucidă, în primul război mondial au pierit **8.500.000**, iar în cel de-al doilea război mondial **19.000.000** de militari, evident, în imensa lor majoritate soldați, carnea de tun a războaielor.

Tragedia este amplificată nu numai de imensul număr al soldaților morți, ci și de **distrugerea unor energii și talente, precum și a unor moșteniri genetice**, pentru că în războaie pier cei mai tineri și mai viguroși, ceea ce afectează calitățile genetice ale unor generații viitoare întregi.

În celelalte războaie, din diferite regiuni ale globului, **au pierit alți 6.000.000 de militari.**

Civilii – omorâți cu ferocitate... fascistă și “democratică”

Referitor la pierderile de vieți omenești **din rândul populației civile**, unde avem în vedere copiii, femeile, bătrânii și cei inapți pentru serviciul militar, cărora li se mai spune și “*handicapați*”, numărul acestora a fost de **13.000.000** în cursul primului război mondial și de **20.000.000** în cursul celui de-al doilea război mondial, **numai în Europa**. La aceste cifre, se mai adaugă circa **15.000.000** de civili care au pierit **în China** ca urmare a invaziei japoneze premergătoare declanșării celui de-al doilea război mondial.

Alți **6.000.000** de civili au pierit în diferite **conflicte militare locale**, cum au fost: războiul civil din Mexic de la începutul secolului XX, războiul dintre Paraguay și Bolivia (1928-1935), războiul civil din Spania (1936-1939), invazia Etiopiei de către Italia-din 1936, războaiele indo-pakistaneze de după anul 1947, războiul din Coreea (1950-1954), războiul din Vietnam (1961-1974) și războiul dintre Iran și Irak (1986-1987).

În ultimul deceniu al secolului XX, **războiul din Golful Persic** a cauzat moartea a circa **200.000 de militari și civili irakieni**, iar războiul civil de secesiune pe criterii etnico-religioase din **spațiul fostei Jugoslavii** a provocat moartea a circa **500.000 de oameni.**

În cele **78 zile** de bombardament ale aviației americane și N.A.T.O. împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999, au fost uciși circa **10.000 de civili**.

Secolul XX a demonstrat că, pe durata tuturor războaielor, în ciuda existenței unor convenții și tratate internaționale, nu s-a făcut **nici-o distincție între armate și populația civilă**, uciderile făcându-se cu aceeași barbarie și brutalitate, atât într-o parte, cât și în cealaltă, fără "discriminări". Foarte regretabil este faptul că războaiele au fost purtate **cu aceeași ferocitate** și desconsiderare față de viețile oamenilor, militari sau civili, cu încălcarea barbară a tuturor convențiilor internaționale, ale legilor și obiceiurilor războiului, **atât de către regimurile politice militaro-fasciste și naziste, cât și de către "marile democrații" care au făcut și fac paradă și în zilele noastre de "respectarea drepturilor omului"**. Principiul draconic "*scopul scuză mijloacele*" a fost urmat, **fără excepție** de către toate statele beligerante, indiferent de ideologii, religii, grad de civilizație sau rase.

Războaiele – terorism de stat

Războaiele secolului XX au reprezentat ridicarea terorii la cel mai înalt grad posibil de manifestare a acesteia, la scara întregii planete.

În secolul trecut, cele mai mari pierderi de vieți omenești au fost provocate de politicile unor state precum Germania, Austro-Ungaria, Rusia, Franța, Marea Britanie, Japonia și Italia, care s-au dovedit incapabile să găsească un "*modus vivendi*". În epoca războiului rece 1945-1989, potrivit părerilor unor experți avizați, precum James Gow, Ken Booth, Philip Towle și Harald Muller, autorii cărții "*Intervenția militară în conflictele din Europa*", apărută în Marea Britanie, la Editura Blackwell, în anul 1994 (pag.60), **statele cu cel mai agresiv comportament, inclusiv violarea frontierelor altor state, au fost S.U.A., U.R.S.S., Indonezia, Israelul, Africa de Sud, Turcia și Irakul**. Au existat și alte țări cu un comportament agresiv dar de mai mică amploare.

La suma pierderilor de vieți omenești, din motive economice și rasiale, din cursul celui de-al doilea război mondial, se cuvine să-i amintim, printre altele și pentru bestialitatea cu care au fost exterminați, în lagărele de concentrare naziste și pe cei **circa 5.000.000 de civili evrei**. Oroarea acestor ucideri este cu atât mai îngrijorătoare, cu cât se are în vedere faptul că au fost îndeplinite în numele uneia dintre cele mai luminate și mai civilizate națiuni ale lumii, națiunea germană.

Secolul XX a fost extrem de sângeros, acesta rămânând în istorie cu un **bilanț macabru de circa 87.000.000 de oameni uciși numai în războaie**. Motivele invocate de beligeranți nu mai contează. Scribi bine plătiți au găsit întotdeauna motivații și scuze. La aceștia, se

adaugă cifrele incalculabile ale celor **răniți și mutilați**, ca să nu mai vorbim și de **suferințele** celor care i-au pierdut pe cei dragi sau de **distrugerile** de valori materiale.

“Criminalul secolului” – Hitler sau Stalin?

Pe parcursul secolului care s-a încheiat, în afara războaielor consemnate de istorie, au fost **uciși zeci și zeci de milioane de oameni și din alte motive.**

Revoluția din Rusia și războiul civil din perioada 1917-1920 a costat viețile a circa **6.000.000** de oameni.

În ceea ce privește pierderile de vieți omenești în spațiul geopolitic al fostei “lumi comuniste” din Europa de Est, precum și din China, Coreea de Nord și Vietnam, aflarea adevărului este extrem de dificilă. Aceasta deoarece, pe de o parte, accesul la documentele de arhivă nu este permis, iar pe de altă parte pentru că **adevărul este deformat până la grotesc de către propaganda neagră anticomunistă.** Iată un exemplu tipic în acest sens. În cartea sa intitulată “*Out of Control*” (Scăpat de sub control), apărută în anul 1993, la New York, Editura Robert Steward, celebrul analist politic și profesor la Universitatea Harvard, **Zbigniew Brzezinski**, fost consilier pentru problemele de securitate pe timpul mandatului președintelui Jimmy Carter (1977-1981), la pag.11 acesta **afirmă că Adolf Hitler**, conducătorul Germaniei celui de-al treilea Reich, **s-ar fi făcut vinovat de moartea a doar 17.000.000 de oameni**, subliniind cu tărie că I.V.Stalin și Mao Zedong, conducătorii celor două state comuniste gigant, l-ar fi depășit pe Hitler în ceea ce privește provocarea de pierderi de vieți omenești. Oare chiar așa să fie? Pentru a face cât de cât lumină în legătură cu această comparație extrem de gravă, fără a-i absolve pe cei doi lideri de părțile lor de vină, am făcut apel și la alte surse de informații, în special la cele de ultimă oră, cum este “*A World At Arms. A Global History of World War II*” (O lume sub arme. Istoria globală a celui de-al doilea război mondial) a istoricului **Gerhard L.Weinberg**, apărută tot la New York, Editura Cambridge University Press, constatând următoarele: “*Armatele germane comandate personal de către fűhrer, adică de către Adolf Hitler, au provocat moartea a 25.000.000 de ruși, 6.000.000 de polonezi, 2.000.000 de sârbi, 5.000.000 de evrei din care 200.000 erau copii, 400.000 de englezi, 600.000 de francezi, 300.000 de americani*”, ca să nu mai intrăm și în alte “detalii”. Un calcul sumar indică faptul că **Adolf Hitler s-a făcut vinovat de moartea a 39-40.000.000 de oameni.** Sunt însă bine cunoscute concepțiile ultraconservatoare, de extremă dreapta, ale domnului Z.Brzezinski și de aceea încercările sale de a îmbunătăți imaginea lui A.Hitler în raport cu I.V.Stalin și Mao Zedong, care au înspăimântat atâta amar de timp clasa politică din S.U.A., nu trebuie să surprindă.

O seamă de jurnaliști americani de cele mai diferite orientări au apreciat de-a lungul anilor, în legătură cu Z.Brzezinski, că **dacă președinții S.U.A., care l-au consultat în diferite perioade ale epocii războiului rece, l-ar fi ascultat, omenirea ar fi ajuns, nu la al treilea război mondial, ci la al șaselea asemenea război** ! Nu este de mirare că, și în zilele noastre, profesorul Z.Brzezinski este cel mai fanatic susținător al prezenței trupelor americane în Europa, al menținerii *sine die* a N.A.T.O. și al extinderii acestei alianțe militare până la frontiera cu Federația Rusă. Atingerea acestui din urmă obiectiv este însă extrem de puțin probabilă. În mai toate analizele sale, Z.Brzezinski a dovedit că urăște Rusia, comunistă sau democratică, cum numai un polonez evreu o poate face...

Nu este mai puțin adevărat că în fosta U.R.S.S., în epoca lui I.V.Stalin (1924-1953), și-au pierdut viața multe milioane de oameni, în lagărele de muncă forțată, datorită deportărilor, a colectivizării forțate, a foametei, a privațiunilor de tot felul, **cauzate, printre altele și de blocada economică aproape totală impusă de Occident împotriva Rusiei Sovietice**. Z.Brzezinski, în cartea citată anterior, avansează cifrele de **20-25.000.000** de oameni. Nimeni nu mai crede însă în astfel de "statistici" confecționate laboratoarele, "propagandei negre" ale C.I.A., de la sediul său din Langley – Virginia.

Atâta timp cât autoritățile Federației Ruse nu vor permite accesul la documentele de arhivă, adevărul nu va putea fi cunoscut. Pe de altă parte, arhivele pot suferi pierderi din cauza "războiului", a unor catastrofe sau pur și simplu la ordin. Deci, **nici arhivele nu pot da certitudini**.

Analști și istorici mai realiști din Occident apreciază că **revoluția rusă, războiul civil și persecuțiile staliniste ar fi costat viața a 6-8.000.000 de oameni**, ceea ce constituie și așa un preț enorm.

Mao – pe "podium"?

"Propaganda neagră" a serviciilor de spionaj americane, supărate că S.U.A. "au pierdut China", a pus în seama regimului comunist chinez, venit la putere în 1949, abominabile crime împotriva vieții oamenilor. Este adevărat că transformarea Chinei, cu uriașa ei populație, dintr-o societate mai mult decât semi-feudală, într-o țară cu cea mai dinamică economie din lume, după un război civil care a durat 20 ani, peste care s-a mai suprapus și agresiunea Japoniei, a costat viața a zeci de milioane de chinezi. Se estimează că, în acest interval de timp, ar fi pierit, prin violență, circa **29.000.000** de oameni, dintre care circa **16.000.000** au fost **masacrați de către trupele invadatoare japoneze**.

Istoricii și analiștii americani, de altfel foarte interesați de tot ceea ce se întâmplă în China, **nu au publicat** nici un fel de date statistice cu privire la **monstruoasele masacre în masă comise de regimul dictatorial Gomindan, al generalului Ciank Kai Si, aliat devotat până la**

moarte al S.U.A., cel care a separat Taiwanul de China în anul 1949, sub protecția port-avioanelor americane.

Ura americanilor față de regimul politic de la Beijing este de înțeles, având în vedere faptul că S.U.A., cea mai mare putere economică și militară a lumii, simte tot mai aproape răsuflarea fierbinte a "*Marelui Dragon*", fiind îngrijorați la gândul că, într-o zi, acesta le-ar putea-o lua înaintea...

Imperiile nu cred în lacrimi !

Secolul XX a fost marcat și de alte acte de cruzime și bestialitate consumate pe fond politic, naționalist-șovin, etho-religios, colonialist-expansionist etc.

În anul 1915, autoritățile turcești au masacrat, cu o bestialitate tipic otomană, **circa 2.000.000 de armeni, femei, copii, bătrâni**, sub pretextul că aceștia ar fi pactizat cu "*inamicii externi*" ai Turciei. Această problemă nu a fost soluționată nici până în zilele noastre, stând la baza loviturilor organizațiilor teroriste răzbunătoare ale armenilor din diaspora, împotriva reprezentanțelor diplomatice ale Turciei.

În anul **1947**, cu ocazia proclamării independenței Indiei, a avut loc **separarea populației hinduse de cea musulmană**, operație complexă și extrem de violentă pe fondul căreia s-a **născut Pakistanul**, ca stat independent musulman. **Această separare, gândită la Londra**, s-a efectuat în condiții extrem de dure, **costând viața a 4.000.000 de oameni**. De atunci și până în zilele noastre, între India și Pakistan nu a existat niciodată o perioadă reală de pace. Din anul **1998**, cele două state au devenit **puteri nucleare**, iar la începutul anului 2002 s-au aflat, pentru a nu se știe câta oară, pe picior de război. De altfel, în a doua jumătate a secolului XX, **între India și Pakistan** au avut loc **trei războaie** legate de problemele teritoriale din Kashmir.

Intervenția militară americană din Vietnam, Laos și Cambodgia, din perioada 1964-1975 a provocat moartea violentă a circa **6.000.000** de oameni. În această parte a lumii s-a instaurat pacea numai după dispariția soldatului american și a "*consilierului*" rus. Pe timpul dictaturii lui **Pol Poth** și a "*kmerilor roșii*" 1976-1979, în Cambodgia și-au pierdut viața, din cauza deportărilor și a reprimărilor, circa **1.000.000** de oameni.

Criminalii de la CIA – recompensați !

În anul 1965, agenți ai C.I.A., în colaborare cu ofițeri superiori din armata Indoneziei, **au pus la cale o lovitură de stat militară**, sub conducerea locotenent-colonelului Untung, vizând **trei scopuri fundamentale**:

- **înlăturarea de la putere a președintelui Ahmed Sukarno** – puternic atașat de fosta U.R.S.S., "*lagărul socialist*" și mișcarea de nealinieri;

- **distrugerea fizică a Partidului Comunist din Indonezia**, cel mai puternic din Asia după cel chinez;

- **instaurarea în Indonezia a unui regim politic nu democratic, ci pro-american**, prin aducerea la putere a generalului Suharto.

Aceste obiective au fost atinse în totalitate prin masacrarea cu cea mai bestială cruzime, prin decapitare, spânzurare și împușcare, fără nici o judecată, **a circa 2.000.000 de oameni**, bănuți a fi membri sau simpatizanți ai partidului comunist.

Pentru această acțiune, parte a strategiei S.U.A. de "*dare înapoi a comunismului*", **directorul C.I.A., John A. McCone**, a fost **recompensat** cu cele mai înalte distincții de către președintele Lyndon Johnson. **Generalul Suharto** a condus Indonezia cu mână de fier, **masacrând în continuare sute de mii de oameni**, fără ca "apărătorii democrației și drepturilor omului" de la Washington să scoată, timp de **32 ani** nici cel mai mic murmur de protest.

În anul **1998** mișcarea politică fundamentalistă islamică a răsturnat regimul politic pro-american al generalului Suharto, printr-o **revoltă populară** însutit mai violentă decât cea din România anului 1989, împotriva dictaturii lui Nicolae Ceaușescu.

Capitala țării, **Jakarta**, a fost **distrusă, incendiată și jefuită într-o proporție înspăimântătoare**, iar mulți dintre **cei îmbogățiți** în perioada regimului Suharto au fost **vânați, jefuiți și masacrați**. "*Miliardarii de carton*" din România post-totalitară ar face bine să fie atenți la experiența colegilor din Indonezia! În fața furiei maselor dezlănțuite, sprijinul american s-a spulberat, iar Washingtonul nu a mai mișcat un deget pentru apărarea credinciosului său aliat. Indonezia a constituit, timp de peste trei decenii, un stat pivot al promovării intereselor strategice ale S.U.A. în Asia de sud-est și Oceanul Indian. **Totul s-a prăbușit în sânge și teroare, sub impactul fundamen-talismului islamic...**

Marile Puteri – "la loc de frunte"

Din însumarea datelor statistice macabre culese din cele mai variate surse, rezultă că, **pe parcursul întregului secol XX, au fost uciși în războaie mondiale, regionale și locale, în războaiele civile, de eliberare națională, etno-religioase, cât și ca urmare a unor politici represive ale unor regimuri politice extremiste, între 167.000.000 și 175.000.000 de oameni.**

Din aceste colosale cifre ale carnagiilor secolului trecut, circa **25.000.000 de oameni** au fost uciși în conflictele care au avut loc pe glob în perioada 1945-1990, cunoscută în istorie ca **epocă a războiului rece**.

Deoarece multe din aceste conflicte armate au fost doar înghețate, **există pericolul reizbucnirii lor**, așa cum s-a și întâmplat chiar în primul an al secolului XXI.

Nu este absolut de loc exagerată aprecierea unor analiști și istorici potrivit căreia, **în tot cursul secolului XX, în lume nu a existat niciodată o perioadă de timp de adevărată pace.** Sângele omenesc a curs fără întrerupere pentru atingerea unor interese legate, de regulă, de acapararea de teritorii, resurse naturale, piețe de desfacere și aservirea de populații.

Cutremurător și îngrijorător este faptul incontestabil că, în războaiele din cursul secolului XX, **s-au întrecut în acte de bestialitate și crime împotriva umanității tocmai cele mai dezvoltate și mai luminate națiuni de pe glob,** cu mari contribuții la dezvoltarea civilizației mondiale, cum au fost **germanii** în teritoriile ocupate din Europa de est, **japonezii** în China și Asia de Sud-Est, **britanicii** în fostele colonii, **francezii** în Algeria, **americanii** în Vietnam și **rușii** în Afganistan.

Încălcând toate convențiile internaționale pe care le-au semnat, **germanii au exterminat prin înfometare peste 3.000.000 de prizonieri de război ruși.** La rândul lor, **japonezii,** aliați ai germanilor, **s-au dedat la acte de canibalism în China,** au folosit militari chinezi luați prizonieri pe post de **manechine vii** pentru instruirea soldaților în lupta la baionetă și **au experimentat arma biologică pe mii de soldați chinezi, ruși și americani luați prizonieri.**

La rândul lor, marile democrații occidentale nu s-au lăsat mai prejos. Pe toată durata celui de-al doilea război mondial, **aviația britanică a bătut toate recordurile în masacrarea populației civile de pe teritoriul Germaniei, culminând cu distrugerea totală a orașului Dresda, în care nu existau obiective militare.** În acest oraș, exista însă **Galeria de Artă,** întemeiată în anul 1722, în care erau concentrate **cele mai valoroase picturi din lume.** Printre acestea, se aflau operele marilor pictori italieni din secolele XV-XVIII, printre care cele ale lui **Rafael, Giorgione, Tiziano, Veronese și Coreggio,** ale marilor maeștri olandezi și flamanzi din secolul al XVIII-lea, printre care, în special, **Rembrandt, Vermeer și Rubens,** ale pictorilor francezi din secolele XVII-XVIII, **Poussin și Watteau,** ale pictorilor germani din secolul al XVI-lea **Durer și Holbein.**

Această unică galerie a fost **distrusă până la temelie de către aviația de bombardament engleză. Picturile care au putut fi salvate au căzut ulterior în mâinile trupelor sovietice,** fiind transportate la Moscova și introduse în calculul despăgubirilor de război impuse Germaniei.

SUA și..."democrația bombelor"

Armata americană, reprezentând "cea mai democratică societate din lume", țara tuturor posibilităților și "altar al drepturilor omului", s-a comportat cel puțin la fel, dacă nu chiar mai rău decât armatele celorlalte mari state beligerante. Bombardamentul american asupra orașului Tokyo din noaptea de 9/10 martie 1945, efectuat cu un

număr de 334 avioane B-29, cu folosirea pe scară largă a bombelor incendiare, **a transformat acest mare oraș într-o uriașă torță**, într-un infern al flăcărilor în care **au pierit incinerați**, în cele mai înspăimântătoare chinuri, circa **100.000 de civili**, cu precădere femei, copii și bătrâni. La această odioasă crimă s-au adăugat alte două și mai înspăimântătoare, respectiv **bombardamentul atomic** de la **6 august** și respectiv **9 august 1945** asupra orașelor japoneze **Hiroșima și Nagasaki**, în urma cărora **au pierit câteva sute de mii de civili**.

Savanții și oamenii de cultură de pretutindeni au considerat și consideră **bombardamentele atomice din anul 1945 drept cele mai mari crime comise împotriva umanității**.

Terorismul s-a practicat pe scară largă în tot cursul celui de-al doilea război mondial, cât și după aceea, dar **nimic nu se poate compara cu teroarea nucleară introdusă în viața întregii lumi de către Statele Unite ale Americii**, în calitate de prim producător și utilizator al monstruoaselor arme atomice. Începând cu august 1945 și până în zilele noastre, precum și în viitor cât ne putem duce cu gândul, teroarea nucleară, teama de anihilarea nucleară, va continua să planeze asupra omenirii, cu expresia a celei mai înalte forme imaginabile a terorismului de stat. Acestei teribile forme de teroare, care amenință însăși existența oricăror forme de viață de pe Terra, îi vom acorda un capitol special.

Războiul purtat de către S.U.A. împotriva poporului vietnamez, din perioada 1964-1975, asupra căruia aviația americană a prăvălit **de cel puțin trei ori mai multe bombe decât s-au folosit pe toată durata celui de-al doilea război mondial**, de către toate statele beligerante luate la un loc, la care s-au adăugat agenții chimici și biologici utilizați împotriva populației civile, se înscrie ca **o altă cutremurătoare dovadă a ceea ce înseamnă terorismul de stat**. Un exemplu tipic de cum se comportă "*marile civilizații*" în raporturile lor cu "*lumea în curs de dezvoltare*".

Dacă cele mai luminate națiuni de pe glob s-au pretat la asemenea acte de barbarie în cursul conflictelor militare ale secolului XX, la ce ne putem aștepta din partea celor "mai puțin civilizate", precum națiunea musulmană afgană, trecută recent prin focul bombardamentelor americane?

RĂZBOIUL – O AFACERE PROFITABILĂ

America – "o națiune născută din războaie"

Expresie a celei mai înfiorătoare, mai distrugătoare și mai criminale forme de manifestare a terorii, **războaiele, materializare a terorismului de stat, au constituit cauza celor mai mari nenorociri pentru națiunile lumii.** Există, însă, în emisfera occidentală o națiune tânără, fără prea multă istorie, rezultat al topirii într-o retortă de forță a zeci și zeci de milioane de emigranți, de pe toate meridianele globului, dar cu precădere din Europa, respectiv națiunea americană sau, mai exact, **S.U.A. un vast imperiu multirasial și multicultural,** cu hotarele sprijinite pe două oceane, Atlantic și Pacific, **pentru care războaiele au constituit un imens izvor de îmbogățire.**

Statele Unite ale Americii sau "**o națiune născută din războaie**", cum o numește istoricul militar american Geoffrey Perrot, absolvent al Universității Harvard, **a obținut profituri uriașe,** atât de pe urma primului război mondial, cât mai ales în urma celui de-al doilea război mondial.

După cum a apreciat în mod genial istoricul englez Denis Brogan, **pentru americani, războiul a fost întotdeauna o afacere și nu o artă.** Americanii au intrat în cel de-al doilea război mondial cu multă reținere, într-o atmosferă sumbră, fără entuziasm eroic. Dar pofta vine mâncând atunci când războiul devine o afacere profitabilă. Pentru S.U.A., principala dimensiune a celui de-al doilea război mondial a fost de natură economică de îndată ce s-a convins că acesta îi poate aduce profituri enorme. Protejate de cele două imense oceane, teritoriul S.U.A. a fost **invulnerabil** față de orice fel de atacuri, situație de care nici o altă țară beligerantă nu s-a putut bucura. **Cele mai devastate teritorii au fost ale U.R.S.S., Germaniei și Japoniei, adică a celor mai puternici adversari ai S.U.A. în lupta pentru dominația lumii.**

În anii celui de-al doilea război mondial, S.U.A. și-au pus la punct o industrie uriașă cu care au dominat total lumea între 1945-1965. **După anul 1965, produsul intern brut al Comunității Economice Europene (Uniunea Europeană după 1992) l-a depășit pe cel al S.U.A.,** situație care se menține și în anul 2002.

Industria militară - "locomotiva" SUA

Americanii și-au dezvoltat o **colosală industrie de război,** care, în anul 1990, când se consideră că a încetat războiul rece, avea în structuri circa **120.000 de fabrici și uzine** producătoare de armament și tehnică militară.

Din anul 1944 și până în zilele noastre de la începutul secolului XXI, **industria militară** a constituit, și continuă să constituie, **locomotiva economiei americane**.

În anul 1939, armamentul reprezenta doar 2% din producția industrială totală a S.U.A., pentru ca în 1941 să ajungă la 10%, iar în anul 1943 la 40 %.

În anul 1944, S.U.A. produceau peste 40% din totalul armamentului ce se fabrica în întreaga lume. Președintele F.D.Roosevelt a fost luat în răs când a cerut industriei americane ca în anul 1942 să producă 50.000 de avioane. La sfârșitul anului 1942, cifra atinsă a fost de 48.000 avioane, în 1943 s-a ajuns la 86.000 avioane, iar în 1944 la peste 100.000 avioane. Dacă ar fi suportat bombardamentele prin care au trecut Marea Britanie și Germania, cu siguranță că americanii nu s-ar mai fi bucurat de acest huzur. În timpul celui de-al doilea război mondial, S.U.A. au produs tot atâtea avioane cât Germania, Japonia și Rusia luate la un loc.

Din anii celui de-al doilea război mondial și până în zilele noastre, S.U.A. au fost și rămân cea mai mare putere aeriană a lumii. În doctrina militară a S.U.A., cele mai importante misiuni strategice sunt încredințate Forțelor Aeriene. Se știe însă că nici un război din lume nu a putut fi câștigat numai de către aviație. Nici chiar un război aerian ultra-sofisticat ca cel purtat împotriva Iugoslaviei (Serbia și Muntenegru) din primăvara anului 1999 nu a fost o victorie. Aviația modernă constituie însă o teribilă armă a terorii împotriva populației civile, capabilă să provoace distrugerii materiale imense, subminând baza existenței a zeci și sute de milioane de oameni, ceea ce constituie, potrivit dreptului internațional, crime împotriva umanității.

Un război poate fi însă pierdut, chiar dacă partea invadatoare dispune de superioritate totală în aviație, forțe navale și terestre, exact așa cum l-a pierdut S.U.A. în Vietnam în perioada 1965-1973.

În condiții de război, productivitatea muncii în S.U.A., în perioada 1939-1944, a crescut cu 25%. Un muncitor american producea de două ori mai mult decât cel german și de cinci ori mai mult decât cel japonez. Ingeniozitatea și producția de masă în condiții de deplină securitate din Statele Unite și-au spus cuvântul. Dacă suedezii realizau un tun în 450 ore, americanii au ajuns să-l producă în 10 ore.

Unii mor, "Marea Democrație" se îmbogățește...

Tratând războiul ca pe o afacere, americanii au produs armament, muniții și materiale de război, dincolo de orice proporții, nu atât pentru nevoile propriei armate, cât mai ales pentru a-l vinde beligeranților. În acest fel, la sfârșitul războiului al doilea mondial, S.U.A. dispuneau de armament excedentar în valoare de 90 miliarde dolari, în condițiile în care produsul intern brut al țării era de 60

millarde dolari. Cu asemenea disponibilități uriașe de arme nu este absolut deloc de mirare că S.U.A. nu erau interesate în menținerea unei stări prelungite de pace în lume...

În războiul din Golful Persic din 1991-1992, aviația S.U.A. a utilizat, pe lângă rachetele de croazieră și bombele zburătoare ultra-precise, dirijate prin laser și prin sateliți, și bombe de mari dimensiuni gravitaționale, produse în anii celui de-al doilea război mondial. Ca atare, în cea de-a doua jumătate a secolului XX, cercurile politico-militare americane, folosindu-se de pretextul "*pericolului comunist*", **au scenarizat nu numai aberanta epocă a războiului rece, dar au pus la cale sau alimentat peste 140 de conflicte locale la scară globală,** de pe urma cărora au câștigat multe milioane de dolari. Fostul președinte F.D.Roosevelt se lăuda că "**S.U.A. sunt arsenalul democrației**".

Istoricul Geoffrey Perret, în cartea sa "*O țară născută din războaie*", Editura Random House, New York, 1989, la pagina 558 face următoarea constatare uluitoare și în același timp înspăimântătoare prin consecințele sale: "*Războaiele purtate de America au fost ca treptele unei scări prin care aceasta s-a înălțat spre măreție. Nici o altă națiune din lume nu a triumfat atât de profund și la dimensiuni atât de vaste prin forța armelor*".

Dacă războaiele au stat la baza atingerii "măreției" de către S.U.A., concluzia simplă și firească ce se desprinde dintr-o astfel de constatare este că **această țară mare va fi și în viitor interesată în provocarea și întreținerea unor focare de război,** tocmai pentru a atinge cote și mai înalte de "măreție" sau, mai pe românește, de îmbogățire, pe seama vieții și resurselor altora...

De fapt, același autor constată că **perioadele mai îndelungate de pace sunt un adevărat dezastru pentru economia super-militarizată a S.U.A.** Tocmai această dependență a economiei S.U.A. de războaie și nu terorismul sau fundamentalismul islamic, cum se încearcă a se demonstra, **constituie unul dintre cele mai mari pericole la adresa păcii mondiale în perspectiva secolului XXI.**

"Jandarmul" – înarmat până-n dinți !

Cheltuielile militare anuale ale S.U.A., apreciate între **350-360 miliarde dolari,** depășesc pe cele ale Rusiei, Japoniei, Chinei, Marii Britanii, Franței, Germaniei și Italiei **luate la un loc,** reprezentând **37%** din cheltuielile militare ale întregii lumi. **Nemaiputând domina lumea din punct de vedere economic,** datorită faptului că economia americană a intrat într-un declin relativ încă din anul 1965, **S.U.A. se străduiesc din răspuțeri să domine lumea în plan militar.**

Forțele Armate ale S.U.A., având un nivel al efectivelor generale de **2.500.000 militari profesioniști,** **19 divizii în Forțele Terestre, 12**

portavioane și **346** nave de război diferite în Forțele Maritime, **30** de aripi de aviație totalizând **3.600** avioane de luptă de vânătoare-bombardament și de sprijin, **184** avioane de bombardament strategic, **580** rachete balistice intercontinentale în baze terestre, **408** rachete balistice intercontinentale la bordul unor submarine, **3.500** încărcături nucleare cu destinație strategică și **25.000** încărcături nucleare cu destinație operativtactică sunt orientate în proporție de **85 %** **nu pentru apărarea teritoriului S.U.A.**, ci pentru *"a proiecta putere la scară globală"*, după cum rezultă în mod explicit din strategia de securitate a S.U.A.

Probabil că, după loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001 asupra unor obiective vitale de pe teritoriul S.U.A., această strategie, rămasă moștenire nealterată din epoca războiului rece, să sufere unele modificări.

Luna – ultimul... stat al SUA ?

Tot ceea ce a creat mai valoros geniul uman, în frunte cu S.U.A., aflate pe pozițiile cele mai înaintate ale tehnologiilor de vârf, a fost destinat, în primul rând, distrugerii vieții și nu slujirii acesteia. În anul 1969, în cadrul fantasticei misiuni spațiale "**Apollo**" susținută de către S.U.A., americanul **Neil Armstrong** a fost **primul om care a pășit pe Lună**. Cu acest prilej, el a rostit o frază care continuă să facă înconjurul pământului și astăzi: *"Un pas mic pentru om, un pas uriaș pentru omenire"*. Oare așa au stat lucrurile? Nici pe de parte! Mai presus de orice, misiunea "**Apollo**", patronată de armată, a avut un caracter militar, apoi unul economic și, în final, unul propagandistic. Această misiune istorică nu a fost întreprinsă *"în numele omenirii"*, ci **strict în numele intereselor S.U.A., vizând:**

- studiarea posibilităților transformării Lunii într-o **bază militară cosmică intangibilă**, care să asigure supremația militară americană, nu numai asupra Terrei, ci și în întregul sistem solar;
- **instituirea monopolului american asupra resurselor naturale** bănuite a exista pe Lună;
- **refacerea prestigiului zdruncinat al S.U.A.** de pe urma faptului că primul om care a pătruns în Cosmos, Iuri Gagarin, era un "comunist" reprezentând *"imperiul răului"* și nu un "superman" din *"raiul capitalist"*.

Mobilizare prin... manipulare

Toate domeniile și realizările tehnologice de vârf din uriașul complex economic al S.U.A. au fost inaugurate de către cercetarea și industria militară, constituind baza progresului economic al acestei țări.

În aviația civilă de transport a S.U.A. nu există nici un tip de aeronavă care să nu fie un derivat al unui prototip cu destinație militară sau care să nu conțină componente și sisteme create inițial în scopuri militare.

Domeniul industriei electronice, care a stat și continuă să stea la baza uriașei ascensiuni a economiei americane, a avut și continuă să aibă la bază cercetările și realizările militare din anii celui de-al doilea război mondial și ai războiului rece. Și în zilele noastre, cercetarea-proiectarea militară este cea care conduce și propulsează industria civilă electronică de dimensiuni gigantice a S.U.A. **Industria și cercetarea militară constituie locomotiva progresului economiei americane**, nu de ieri sau de alaltăieri, ci **de peste o sută de ani**.

Spre deosebire de americani, **conducătorii ruși**, călăuziți de un secretism păgubos și de-a dreptul imbecil, **nu au permis ca realizările cercetărilor militare să fie accesibile industriei civile**, în scopul dezvoltării economiei naționale în general, al producerii de bunuri de consum de calitate, ieftine și în cantități de masă, cum s-a procedat în S.U.A. Această îngustime de vederi a fost transmisă și țărilor-satelit, foste membre ale defunctului Tratat de la Varșovia și, printre altele, a stat **la baza stagnării**, iar în final, **a colapsului sistemului economic** din fosta lume socialistă est-europeană.

În ceea ce privește **S.U.A.**, fiind o societate al cărui complex economic are ca suport și sursă de progres cercetarea și industria militară, aceasta **nu poate supraviețui și prospera decât în condițiile existenței unui pericol real sau virtual la adresa Statelor Unite**. Experiența istoriei a demonstrat că **americanii au nevoie să fie mobilizați pe fondul existenței unui pericol permanent**, a unui "inamic" ce atentează la bogăția și "valorile" societății americane "unice" într-o lume ostilă.

Epoca războiului rece, aberantă și artificială, **a avut la bază anti-sovietismul și anti-comunismul**, materializate în dogme și scenarii apocaliptice, care să justifice nevoia menținerii uriașei industrii militare americane și alimentarea acesteia cu comenzi ferme în cadrul cursei tot mai amplificate a înarmărilor, concomitent cu ținerea sub ascultare a maselor din S.U.A. și statele membre în N.A.T.O.

SUA – securizare prin colonizare

Dogma războiului rece, care stă la baza politicii externe a S.U.A. și în zilele noastre de la începutul secolului XXI, **le-a permis S.U.A. să prelungească existența N.A.T.O.**, când aceasta nu se mai justifică și **să-și mențină garnizoanele de peste mări și țări**, totalizând peste 250.000 de militari și după 57 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial.

Profesorul universitar emerit Gregory D.Foster, de la Colegiul Industrial al Apărării din Washington, în studiul său, intitulat "*O viziune strategică post-război rece*", dat publicității la 22 noiembrie 1994, arăta, printre altele că **aderența S.U.A. la "anti-comunism" și dogma "războiului rece" au generat un proces de auto-orbire pentru forțele politice tradiționale din S.U.A.** Statele Unite **au nevoie de o viziune doctrinară**

complet nouă, detașată de epoca și practicile războiului rece. Pentru aceasta **s-ar impune**:

- redefinirea conceptului de securitate națională;
- o restructurare globală a aparatului care dirijază și inhibă gândirea americană în probleme de securitate
- o reorientare fundamentală cu privire la instituțiile militare, a rolului și locului acestora, care vor trebui transformate din instrumente ale războiului în instrumente ale păcii.

Analistul american constată, cu vădită îngrijorare, că **S.U.A. continuă să se comporte**, în domeniul securității, **exact ca în epoca războiului rece**.

În gândirea politico-militară oficială americană **se confundă "securitatea" cu "apărarea"**. Prevalează ideea potrivit căreia, cu cât "apărarea" este mai puternică, adică cu cât există și se produc tot mai multe și mai sofisticate mijloace de purtare a războiului, cu atât "securitatea" este mai deplină. S-a văzut însă cum această concepție a fost spulberată de loviturile primite de S.U.A. la 11 septembrie 2001.

S-a ignorat faptul că amplificarea "apărării", adică exact **curșa înarmărilor, nu numai că nu a condus la întărirea securității S.U.A., ci dimpotrivă, a slăbit-o, generând contrareacții** din partea adversarilor potențiali. O asemenea contrareacție a reprezentat-o distrugerea *World Trade Center*, centrul și simbolul puterii economice a S.U.A. și a Pentagonului creierul și simbolul puterii militare americane. Acesta este, de altfel, marele paradox al unei "apărări" duse dincolo de orice proporții, așa cum au procedat americanii în a doua jumătate a secolului XX și cum procedează și în zilele noastre.

Democrația hienelor

Reducerea în domeniul armamentelor și forțelor armate sunt acțiuni care contribuie la creșterea "securității", prin diminuarea surselor de tensiune, intimidare și provocare. Tocmai acest adevăr elementar nu este nici înțeles și nici acceptat de către cercurile politice ultra-conservatoare de dreapta (de altfel, singurele care există) din S.U.A., legate de industria militară gigant a acestei țări.

Profesorul G.D.Foster este de părere că **"a fi în securitate înseamnă a fi ferit de teamă, de îndoieli, de nesiguranță, de pericole, de lipsuri și nevoi"**. Adică, **exact ce nu are România de mai bine de 12 ani**. A fi în securitate presupune a te simți ferit, încrezător, independent, invulnerabil, confortabil.

Foametea, bolile, teama permanentă că vei fi prădat, lipsa asistenței medicale, expunerea la hazardele mediului, toate acestea înseamnă a fi lipsit de securitate. Adică, tocmai situația în care se află România la începutul secolului XXI. Pe de altă parte, **tot ce unește o națiune îi întărește securitatea, iar tot ce o dezbină i-o subminează**.

Apatia, alienarea, disperarea, lipsa de încredere, dependența, neputința, subminează unitatea națională, duc la fragmentarea și, în final, la dezintegrarea statului. Toate acestea pot fi cultivate prin pro-agandă, diversiune etc. În asemenea condiții, se ajunge și la distrugerea securității.

Așa cum a demonstrat-o situația din fosta U.R.S.S., **prăbușirea economică, politică și socială interne nu sunt mai puțin devastatoare decât un atac militar extern.** Tancurile, artileria și avioanele de care rușii dispuneau din abundență nu au ajutat la nimic ! Acest crud adevăr este valabil și în cazul României, care se zbate în neputință de peste 12 ani...

În acest context, **reducerea armatelor și a cheltuielilor militare conduce la obținerea de resurse pentru satisfacerea nevoilor oamenilor, ceea ce, în mod implicit, duce la întărirea securității.** Și în cazul S.U.A., conchide analistul american, a investi pentru întărirea coeziunii naționale se va dovedi mai avantajos decât achiziționarea de noi mijloace de distrugere. Această viziune nu este însă însușită și de administrațiile de la Washington.

Căderea totalitarismului socialist din fosta U.R.S.S. și țările Europei Centrale, **împreună cu tot cortegiul de transformări,** mai mult sau mai puțin benefice, care i-au urmat, au fost **privite la Washington și în alte capitale occidentale,** precum Bonn, Londra și Paris, **prin prisma logicii simple a războiului rece:** *"Noi am învins, voi ați pierdut. Noi suntem buni, voi ați fost răi".* În concluzie, **"Voi trebuie să faceți ce vă spunem noi":**

- eradicarea comunismului;
- distrugerea economiei socialiste și trecerea la capitalism în condițiile impuse de noi;
- deschiderea piețelor voastre pentru mărfurile noastre, fără reciprocitate;
- reformarea armatelor voastre după rețete date de noi;
- retușarea frontierelor voastre așa cum vrem noi;
- dezmembrarea și divizarea teritorială a fostei lumi comuniste;
- extinderea N.A.T.O. etc.

În final, logica războiului rece pronunță sentința: **"Tot ce a fost la voi este RĂU. Tot ce avem noi este BUN".** Oare, **state și economii** ca cele din Filipine, Indonezia, Turcia, Argentina și Mexic, **care s-au prăbușit în haos și mizerie, fără speranță, nu au evoluat exclusiv în condițiile fericite și infailibile ale capitalismului?** De ce Japonia, așa-zisul *"miracol perpetuu"* de peste zece ani, nu mai poate ieși din criză? De ce **economia S.U.A.** a intrat în **recesiune** la începutul secolului XXI? De ce în **spațiul Uniunii Europene,** în anul 2002, există **peste 16. 000. 000 de șomeri?** Pentru că în capitalism curg laptele și mierea?

În condițiile în care "societatea americană model" se îmbogățește de pe urma războaielor și vânzărilor de arme, în anul 2002, în lume mor în fiecare zi **circa 40.000 de copii din cauza bolilor și a subnutriției.** Din această "lume" face parte și România, angajată pe calea "dezvoltării" capitaliste...

RĂZBOI ȘI TEROARE ÎN BALCANI

1907 - terrorism de stat

Pe parcursul celor cinci secole de dominație străină, **națiunile din Balcani au recurs la cele mai variate forme de rezistență**, de la bătălii legendare sub conducerea unor regi și principii iluștri, la răscoale și forme ale unor lupte de gherilă, precum și acte de terorism, purtate de haiduci celebri.

Violența și asasinatul politic, practicate la "Sublima Poartă" între zecile de prinți moștenitori ai sultanului care, de la Balazid Întâi, până la căderea imperiului, nu au mai avut soții-împărătese legitime și nu a existat principiul primo-geniturii, **s-au răspândit și la curțile națiunilor subjugate.**

Violența și asasinatele politice, ca forme ale terorii, **s-au prelungit și în epoca modernă**, după ce națiunile din Balcani și-au cucerit independența și au devenit state de sine stătătoare.

Era violenței și însângerării Balcanilor la începutul secolului XX a fost deschisă în Regatul României prin Răscoala țărănească din 1907, în urma căreia au rezultat peste 11.000 de morți și alte zeci de mii de răniți și întemnițați. Mari personalități politice, precum regele **Carol I** de Hohenzollern, primul ministru **D.A.Sturza**, ministrul de Interne **Ionel Brătianu** și generalul **Alexandru Averescu** și-au pătat imaginea cu sângele țăranului român, masacrat cu o cruzime ieșită din comun. **Teroarea împotriva țărănimii a fost ridicată la rangul de politică de stat.**

O armată de circa 100.000 de soldați a purtat un adevărat război împotriva țăranului român. Printre ofițerii care au comandat trupele de represalii s-a aflat și **Ion Antonescu**, viitorul șef de stat și mareșal al României din perioada 1940-1944.

La vremea respectivă, această răscoală a zguduit Europa și întreaga lume, atrăgând atenția asupra faptului că **în România trăia una din cele mai oprite clase țărănești din lume**, iar barbaria cu care a fost reprimată a creat o tristă faimă românilor, în general, cu ecouri până în zilele noastre.

Terorismul a fost și este și în prezent o metodă folosită de guverne pentru a stăpâni masele, a paraliza acțiunile membrilor societății prin constrângeri și intimidări criminale. Nu există excepții de la această practică.

Holocaustul armenilor – mai puțin important ?

În cursul secolului XX, în afara sarabandei războaielor care au pârjolit această parte a Europei, **Balkanii s-au "remarcat" prin multitudinea asasinatelor politice și actelor teroriste.**

În anul **1914**, pe teritoriul Turciei, de la Bosfor la Muntele Ararat, la ordinul autorităților din Istanbul, au fost **asasinați, în mod bestial, în jur de două milioane de armeni de către armata turcă.** Tot ce a mișcat în satele și cartierele locuite de armeni, de la copilul aflat la sânul mamei, la moșneagul sprijinit în toiag, a fost împușcat sau trecut prin baionete și foc. În jurul Ankarei, am văzut cu ochii mei sate fantomă, carbonizate și năpădite de vegetații, despre care chiar țărani turci mi-au povestit că au fost locuite cândva de armeni. **Supraviețuitorii** acelui masacru îngrozitor, care au reușit să se refugieze în Rusia și în alte state ale lumii, **s-au adresat tuturor forurilor internaționale, fără nici un rezultat.**

Autoritățile de la Ankara, reprezentând Turcia modernă fondată de Kemal Atatürk, **au aruncat vina pentru masacrul din 1914 pe seama stăpânirii otomane.** Dacă forurile juridice internaționale ar accepta un asemenea argument, **atunci nici regimul politic din Germania de după căderea celui de-al treilea Reich nu ar trebui să poarte răspunderea morală și să plătească despăgubiri victimelor nazismului...**

Între Turcia modernă și emigrația armeană se desfășoară un război subteran surd, neîntrerupt. În ultimii 50 ani, **peste 3.000 de diplomați** din cadrul ambasadelor Turciei din întreaga lume au fost **asasinați de răzbunătorii armeni.** Acest război continuă și în zilele noastre.

Ar fi timpul ca **Turcia să-și ceară scuze publice** pentru atrocitățile comise împotriva armenilor în 1914, precum și împotriva grecilor în perioada 1919-1922, când au fost expulzați peste 2 milioane de etnici greci din Istanbul, Izmir și alte orașe, așa cum au procedat germanii față de evrei, Japonia față de chinezi și Papa Ioan Paul al II-lea față de monstruoasele crime ale Inchiziției catolice.

Asasinate și masacre "în stil balcanic"

Atentatul de la Sarajevo, din iunie 1914, pus la cale de organizația teroristă "*Mâna Neagră*", condusă de colonelul Dragutin Dimitrievici, șeful Serviciului de Informații al Armatei Serbiei, care a dus la uciderea arhiducelui Franz Ferdinand, moștenitorul tronului Austro-Ungariei, a intrat în istorie ca unul dintre cele mai celebre din istoria tuturor timpurilor, prin **efectele în lanț pe care le-a produs,** dovedind că lumea, în totalitatea ei, constituie un sistem complex, cu puternice și multiple conexiuni și intercondiționări, un sistem non-linear și imprevizibil în evoluția sa.

Atentatul de la Sarajevo a fost folosit de către Austro-Ungaria ca pretext pentru a declara război Serbiei, pentru a o anexa la imperiu, act iresponsabil ce avea să ducă, în următoarele câteva săptămâni, la izbucnirea primului război mondial. Acesta a durat peste **patru ani**, soldându-se cu moartea a circa **20 milioane** de oameni și **destrămarea Imperiului Austro-Ungar, a Imperiului Otoman, a Imperiului Țarist și a Imperiului German.**

Atentatul de la Sarajevo a adus Balcanilor deloc onorabila poreclă de "*butoiul cu pulbere al Europei*".

Aceste evenimente s-au produs la începutul secolului XX. Din nefericire pentru națiunile situate în această parte a continentului, la începutul secolului XXI, Balcanii joacă același rol nefast. După 45 ani de "pace rece", **primele conflicte militare în Europa au izbucnit tot în Balcani**, dovedind că această parte nefericită a Europei este total defazată în raport cu mersul istoriei.

În perioada dintre cele două războaie, terorismul politic din Balcani a cunoscut o amploare și forme de manifestare comparabile doar cu cel din Germania celui de-al treilea Reich. Ne vom opri în continuare doar la cele mai semnificative.

În furtunosul an **1918**, când națiunea română trecea prin durerile nașterii României Mari, cu prețul jertfei a peste 800.000 de eroi, în ziua de **13 decembrie**, la **București**, în **piața Teatrului Național**, s-a comis un **masacru odios**, care a făcut înconjurul întregii Europe. Este vorba de **înăbușirea în sânge a manifestației muncitorilor tipografi**, act iresponsabil al autorităților vremii, în care a fost implicată și armata.

Marele om politic liberal, I.G.Duca, în cartea sa "*Amintiri politice*", apărută postum în Germania, în anul 1982, în volumul 3, pag.156, scoate la lumină adevărul în legătură cu masacrul din 13 decembrie 1918. **Vinovații principali** au fost **ministru de Interne Mărzescu**, prin incapacitate și scăpare de sub control a situației, precum și **generalul Racovițeanu**, care, cu de la sine putere, a implicat armata în comiterea acestui act, dând ordinul de deschidere a focului.

I.G.Duca demască, în același cadru, **asasinarea de către poliția din București a socialistului I.C.Frimu**. Așa se naștea "democrația" pe malurile Dâmboviței la sfârșitul primului război mondial... Peste 15 ani, I.G.Duca, în calitate de prim-ministru al României, avea să cadă și el victimă violenței politice. Clasa politică din România post-totalitară a așternut perdeaua uitării peste această crimă sângeroasă.

În anii guvernării C.D.R.-iste (1996-2000), monumentul închinat victimelor masacrului din 13 decembrie 1918 a fost distrus. Falsificarea istoriei este o altă trăsătură comună pentru statele din Balcani.

La **9 iunie 1923**, în contextul actelor de violență și barbarie generate de rebeliunea militaro-fascistă din **Bulgaria**, reputatul om politic

Alexander Stamboliski, **prim-ministru** al guvernului și lider al Partidului Țărănist - Uniunea Populară Agrară, a fost **asasinat** prin supunerea la torturi bestiale, fiind înjunghiat în plină zi **pe sălile Parlamentului**.

În **Macedonia**, mărunta discordiei din Balcani, în perioada **1924-1934** au fost **asasinate 864 de persoane**, tot în stil balcanic, prin înjunghieri, decapitări, bombe și gloanțe.

În luna **aprilie 1925**, în **Bulgaria**, la **Catedrala Sfânta Sofia**, din capitala acestei țări, a avut loc unul din cele mai monstruoase atentate cu bombe din câte înregistrase Europa până la acea dată. **O încărcătură explozivă, plasată de o organizație teroristă din cadrul armatei bulgare, în plină slujbă religioasă, a provocat moartea pe loc a 128 de persoane și rănirea altor 323.** Ținând cont de categoriile sociale care frecventează de regulă bisericile, ne putem face o imagine asupra caracterului bestial al aceluia act. Unde a fost bunul Dumnezeu în acel moment, nimeni nu poate ști...

Dictatura crimelor

La **29 decembrie 1933**, pe peronul gării din Sinaia, a căzut secerat de gloanțele trase de asasini ai organizației fasciste "Garda de fier" **I.G.Duca**, primul-ministru al României, om politic de mare clasă, camarad apropiat al lui Ionel I.C.Brătianu, făuritorul României Mari.

Moartea acestuia avea să deschidă una din cele mai negre perioade din istoria României, cea a ciumei legionaro-fasciste, cu un imens cortegiu de crime abominabile, a căror amintire este cutremurătoare și în zilele noastre.

La **5 octombrie 1934**, în orașul **Marsilia**, din sudul Franței, teroriștii fasciști croați, în colaborare cu serviciile secrete ale Germaniei, l-au asasinat pe **regele Alexandru al Iugoslaviei** și pe **ministrul de Externe al Franței, Jean Louis Barthou**, inaugurând terorismul de stat de tip nazist, aplicat în politica externă a celui de-al treilea Reich.

În ziua de tristă amintire **14 septembrie 1940**, România a fost *proclamată "stat național legionar"*, iar generalul Ion Antonescu își arogă titlul de "*conducător*" după modelul lui Adolf Hitler.

La **23 noiembrie 1940**, Antonescu a semnat la Berlin aderarea României la "*Pactul Tripartit*" sau "*Axa de Fier – Germania, Japonia, Italia*".

La lată câteva din faptele teroriste ale regimului politic legionaro-fascist din România:

În ziua de **21 septembrie 1940**, o echipă a morții, condusă de legionarul Miti Dumitrescu l-a asasinat pe **Armand Călinescu**, prim-ministru în exercițiu al României, unul dintre cei mai străluciți și mai capabili oameni de stat pe care i-a dat vreodată Partidul Național Țărănesc în întreaga lui existență.

La **27 septembrie 1940**, în pădurea Snagov, a fost ucis profesorul universitar **Virgil Madgearu**, unul dintre cei mai străluciți economiști ai României.

În noaptea de **26-27 noiembrie 1940**, un comandou de asasini legionari a masacrat, în celulele închisorii **Jilava**, un număr de **65 deținuți politici**, printre care și mulți demnitari și înalți funcționari ai statului.

Printre cei uciși cu o bestialitate greu de imaginat s-a numărat și generalul de armată **Gheorghe Armășeanu**, fost ministru al Apărării și fost prim-ministru al României și **Mihail Moruzov**, fost șef al Serviciului Secret de Informații.

În cumplita noapte de **27-28 noiembrie 1940**, în apropierea comunei Strejnic, din zona orașului Ploiești, a fost comisă cea mai abominabilă crimă din istoria multi-milenară a poporului român. Criminali din Garda de Fier l-au smuls de la biroul lui de lucru din Sinaia pe savantul istoric **Nicolae Iorga**, l-au târât până la **Strejnic**, l-au batjocorit cum numai fiarele fasciste o puteau face și, în final, l-au străpuns trupul cu **șase gloanțe de revolver**. Așa a fost stinsă cea mai luminată minte ce s-a născut în spațiul carpato-danubiano-pontic, așa s-a pus capăt vieții unui savant de talie europeană și mondială, cel mai mare pe care l-a dat națiunea română în întreaga ei istorie.

Omenirea nu l-a uitat și nu l-a iertat pe soldatul din Roma antică, cel care, cu 2.153 de ani înainte de crima de la Strejnic, l-a străpuns cu sabia pe **Arhimede**, savantul matematician și fizician de la Siracuza din Sicilia. Soldatul era însă un ignorant și nu știa pe cine ucide...

Istoria se repetă ?

Criminalii legionari care l-au asasinat pe marele savant Nicolae Iorga știau pe cine aveau în fața pistoalelor, acționând în deplină cunoștință de cauză. Crima acestora a fost însutit mai odioasă și mai impardonabilă. Se pare însă că, la români, memoria istoriei este scurtă. După Revoluția din decembrie 1989, legionarii deghizați în "opoziție democratică" au ridicat din nou capul în România. **Manifestările din Piața Universității, încheiate cu rebeliunea din 13 iunie, au fost percepute de către analiștii americani și vest-europeni ca fiind de esență neo-legionară.** Liga Studenților din România este pusă la index în evidențele serviciilor secrete din Occident ca fiind de orientare pro-legionară, iar biserica ortodoxă română este suspectată de ingerințe în viața politică a țării, încurajând extremismul de dreapta. **La Washington, Londra și Paris se știe că, din circa 6.000 de preoți câți avea România în perioada interbelică, peste 3.000 au făcut parte din mișcarea legionară.**

Crimele și violența politică din România și din Balcani sunt foarte bine inserate în băncile de date ale serviciilor de informații din aria

euro-atlantică. Dacă balcanicii distorsionează istoria prin omisiune, lumea civilizată nu o face.

Alianța Civică și toate celelalte organizații și grupări politice și culturale neguvernamentale din România, parte a așa-zisei societăți civile, ar face bine să se informeze și documenteze în legătură cu evenimentele din România din primăvara anului 1990 și a modului cum au fost percepute acestea în S.U.A. și Europa Occidentală, mai ales de către marile centre de analiză de pe lângă universități. **Nici un analist politic de marcă din Occident nu a cotate mișcarea din Piața Universității și rebeliunea din 13 iunie 1990 altfel decât ca fiind de extremă dreaptă și de esență neo-legionară.** Adevărul despre Revoluția din decembrie 1989 și urmările ei trebuie căutat în toată cuprinderea lui și nu distorsionat, potrivit unor interese de partid.

Numai unui miop sau rău-intenționat "îi scapă" **izbitoarele similitudini dintre rebeliunea din 13 iunie 1990 a ocupanților Pieții Universității și rebeliunea legionară din 21-23 ianuarie 1941, înăbușită de armată sub comanda generalului Ion Antonescu.**

În numele dreptății și adevărului istoric, doresc să pun în lumină faptul că **uciderea lui Corneliu Zelea Codreanu și a altor 12 conducători legionari, în noaptea de 29/30 noiembrie 1939, fără a fi judecați, fără dreptul de a se apăra și fără prezumția de nevinovăție, a fost tot o crimă odioasă, patronată de regele Carol al II-lea.***

Masacrarea conducătorilor legionari de către forțele siguranței demonstrează că **între dictatura regală și dictatura legionară nu au existat deosebiri esențiale.**

Metaxa și... gustul dictaturii

Grecia, țara în care s-a născut însuși conceptul de democrație, în secolul XX de care ne ocupăm, a fost orice, numai o societate democratică nu. După primul război mondial, în Grecia a fost instaurată **dictatura generalului Metaxa.** La sfârșitul celui de-al doilea război mondial, **violența politică din Grecia a îmbrăcat forma extremă a războiului civil.**

Istoria războiului civil din Grecia nu este prea complicată, dacă nu se urmărește acest lucru. Se știe că **Grecia a fost invadată de armatele Italiei și Germaniei în anii 1940-1941. Guvernul Greciei, în**

* **N.edit.:** I.G.Duca a fost asasinat tot la comanda lui Carol al II-lea, inspirat de Elena Lupescu(Wolf), amanta de origine iudaică. Cercurile masonice reușeau astfel o dublă lovitură: îl scăpau pe rege de I.G.Duca (prea neascultător!) și culpabilizau Mișcarea legionară, în ascendență politică prin vânturarea românismului. Asasinatul din 29.11.39 este marcat de simbolistica ocultă: Iisus și Apostolii(!) și a generat viitoarele asasinate legionare, menționate.

frunte cu regele, s-a refugiat la **Cairo**, punându-se sub protecția **Marii Britanii**. Lupta de rezistență a națiunii elene împotriva ocupației străine a fost purtată de către Armata Populară Elenă de Eliberare (**ELAS**), sub conducerea politică a Frontului Național de Eliberare, dominat de Partidul Comunist din Grecia. În anii luptei de rezistență **1940-1941** au fost uciși **550.000 de luptători greci**.

Partidele comuniste au condus luptele de rezistență împotriva armatelor germane în Iugoslavia, Italia, Franța și Belgia, dar acest adevăr a fost scos din istorie, la ordinul Washingtonului, după anul 1945.

Ieșirea României din războiul purtat alături de Germania hitle-ristă și trecerea ei de partea Națiunilor Unite au accelerat prăbușirea dispozitivului militar strategic german din întreaga Peninsulă Balcanică, determinând și retragerea precipitată a trupelor germane din Grecia.

În luna octombrie 1944, trupele britanice au ocupat Grecia, punând stăpânire pe marile orașe. Forțele de rezistență conduse de Partidul Comunist au rămas stăpâne în mediul rural. **În aceeași lună, la Moscova, Stalin și Churchill** (prin însemnările pe celebrul șervețel de masă) **au convenit ca Grecia să intre în sfera de influență a Marii Britanii**.

Grecia – jucată la "ruleta rusească"

În decembrie 1944, între ELAS și trupele de ocupație britanice, s-au declanșat ostilități militare care, ulterior, au degenerat într-un război civil general. Marea Britanie, epuizată de pe urma celui de-al doilea război mondial, nu a putut susține acțiunile militare din Grecia, **cedând acest efort Statelor Unite ale Americii**. Președintele S.U.A., Harry Truman, preia cu entuziasm această misiune.

Evenimentele s-au precipitat astfel că, la **21 februarie 1947**, Ministerul de Externe al Marii Britanii a informat Departamentul de Stat al S.U.A. asupra **încetării oricărei asistențe pentru guvernul regal al Greciei**, anunțând totodată și intenția Marii Britanii de a-și retrage cei 40.000 de militari angajați în războiul din această țară. Acesta a fost și semnalul că **întregul Imperiu Britanic, de la Gibraltar la Singapore, se prăbușea**. Marea Britanie înceta să mai fie o mare putere. Acesta a fost un **moment de cumpănă în istoria Europei și a lumii**, brodat pe situația din Balcani, care avea să propulseze S.U.A. în fruntea lumii capitaliste, în confruntarea cu "lumea comunistă" condusă de fosta U.R.S.S.

Situația din **Balcani** a contribuit la cristalizarea ordinii mondiale "bipolare" și a constituit în mod cert **zona în care a fost declanșat acel proces al confruntărilor Est-Vest**, cunoscut în istorie sub genericul "**războiul rece**".

La **12 martie 1947**, Camerele reunite ale Congresului S.U.A. au declarat, în fața întregii lumi, că **S.U.A. preiau de la Marea Britanie**

misiunea de garant al viabilității economice și a securității militare nu numai a Greciei, ci și a Turciei. Cu același prilej, Congresul american alocă **250 milioane dolari** și respectiv **150 milioane dolari** ca primă asistență militară și economică **pentru Turcia și Grecia**.

Tot la 12 martie 1947, în fața Congresului S.U.A. și a întregii lumi, în contextul unei ample cuvântări, președintele S.U.A., Harry Truman, s-a angajat *“să utilizeze toate resursele economice și militare disponibile ale Statelor Unite pentru sprijinirea națiunilor prietene din perimetrul exterior al blocului sovietic care ar putea fi supuse unor presiuni externe sau unor pericole comuniste interne”*. Acest angajament a primit numele de **“Doctrina Truman”** și este considerat drept **actul de naștere al războiului rece**, una dintre cele mai aberante epoci din istoria contemporană a lumii.

Intervenția militară masivă a S.U.A. în războiul civil din Grecia a dat câștig de cauză guvernului regal, cu prețul unor mari pierderi umane și materiale. În cursul războiului civil fratricid, încheiat în anul 1949, **au pierit 158.000 de combatanți greci**. Iată un alt motiv pentru care Balcanii și-au adjudecat tristul renume de *“butoiul cu pulbere al Europei”*...

Comuniștii greci au primit ajutoare din partea Iugoslaviei, Albaniei, Bulgariei și României, dar **nimic din partea U.R.S.S.**, ceea ce denotă că **Stalin s-a ținut de cuvânt în urma aranjamentelor convenite cu W.Churchill**.

Prin *“Doctrina Truman”*, S.U.A. intra în zona “vacuumului de putere” lăsat de Germania, Japonia și Italia, înfrânte în război și de cel creat de ieșirea Marii Britanii din rândul Marilor Puteri.

TEROAREA ROȘIE

Învingătorii – eroi, învinșii – criminali de război...

Trecerea unor personalități marcante prin ciclul erou-trădător-martir, a constituit un fenomen ce s-a manifestat în toate epocile istorice. Nicăieri și nicicând, acest ciclu nu a fost însă atât de marcant ca în fosta "lume comunistă", care a cuprins și o parte din statele balcanice.

În anul 1946, în România, țară plasată în rândul statelor înfrân-te în război, prin hotărârea Marilor Puteri învingătoare - S.U.A., U.R.S.S. și Marea Britanie-, a avut loc procesul mareșalului Ion Antonescu.

Considerat erou în anii războiului, mareșalul Ion Antonescu a fost transformat în "trădător" odată cu trecerea lui pe lista criminalilor de război încă în timpul Conferinței de la Teheran, din anul 1943, dintre I.V.Stalin, R.D.Roosevelt și W.Churchill.

Potrivit voinței Marilor Puteri Aliate, personalitățile din statele membre ale "Pactului Tripartit" declarate criminali de război au fost împărțite în **două categorii** astfel:

- marii criminali de război naziști care au fost judecați și condamnați de către Tribunalul Internațional de la Nürnberg;

- criminalii de război **din statele satelite Germaniei**, în rândul cărora a fost inclus și mareșalul Ion Antonescu și care au fost destinați a fi judecați în propriile state, drept "pilde" pentru generațiile viitoare.

Regretabil este faptul că, după 56 ani de la tragica execuție a ultimului mareșal al României, Ion Antonescu, continuă să persiste confuzii și incriminări. Moartea mareșalului este pusă pe seama "regimului comunist" și a fostului rege al României, Mihai I de Hohenzollern. Nimic mai fals și mai departe de adevăr.

Mareșalul Ion Antonescu a fost "judecat" și executat din ordinul și presiunile imense ale S.U.A., U.R.S.S. și Marii Britanii și nici puterea cerească nu l-ar fi putut salva.

Cei care îl acuză pe ex-regele României că a fost "călăul" mareșalului Ion Antonescu comit o eroare impardonabilă. Dacă ar fi încercat să-l grațieze pe mareșal, regele Mihai ar fi fost înlăturat imediat de pe tron, riscând să fie și el judecat. Americanii nu iubesc regalitatea, dovadă fiind înlăturarea de către aceștia a regelui Italiei și apoi a regelui Greciei de pe tronuri.

După anul 1990, spiritul mareșalului a fost reînviat, iar cultul său este propagat în special în armată, sub privirile mirate și pline de reproș ale Occidentului. **Mareșalul Ion Antonescu a fost trecut în rândul martirilor, loc pe care îl merită. "Mareșalul de oțel" a fost un patriot cum puțini a avut România în zbuciumata și însângерata sa istorie. Marea lui eroare a fost că a angajat țara într-un război pe care l-a pierdut.**

De fapt, mareșalul și-a hotărât singur soarta atunci când a declarat că *"România va naviga alături de Germania sau se va scufunda împreună cu Germania"*.

Experiența vieții mareșalului Ion Antonescu ne învață că **prima condiție ca să ajungi criminal de război este să pierzi războiul !**

Motivul principal pentru care mareșalul Ion Antonescu a fost inclus pe lista criminalilor de război nu s-a datorat acțiunilor armatei române pe frontul de est, așa cum se mai crede, deoarece acestea au fost extrem de modeste, în raport cu giganticele operații desfășurate pe acest front. Armata de țărani și de rezerviști a României, înarmată și instruită la standarde foarte scăzute, nici nu putea face mare lucru. **Și armata Finlandei sub comanda mareșalului Manerheim a desfășurat acțiuni de luptă împotriva U.R.S.S. alături de trupele germane, dar acesta nu a fost trecut pe lista criminalilor de război...**

Mareșalul Ion Antonescu a plătit cu viața, sub acuzația de criminal de război, punerea la dispoziția Germaniei celui de-al treilea Reich, a resurselor de petrol ale României. Cei mai reputați istorici și analiști politici din statele învingătoare în cel de-al doilea război mondial au ajuns la concluzia că, **fără petrolul României, Adolf Hitler nu ar fi putut declanșa cel de-al doilea război mondial în Europa.**

În vara anului 1943, S.U.A. au pierdut o întreagă armată aeriană încercând să distrugă rafinăriile și câmpurile petrolifere românești. Acest fapt nu a fost uitat iar, la momentul potrivit, România a plătit scump.

Sărbătoritul a fost... spânzurat

Pentru oamenii politici din fosta "lume comunistă" ciclul erou trădător martir a fost mai degrabă o regulă decât o excepție.

În Bulgaria, vecina noastră de la sud de Dunăre, în perioada **septembrie 1944-martie 1945**, tribunalele populare, în prezența trupelor de ocupație sovietice, **au judecat 10.000 de oameni, în 131 de procese**, sub acuzația de "trădători", dintre care **2.138 au fost executați**. După anul 1990, toți cei executați au fost trecuți în rândul "*martirilor neamului*". Cu toate strădaniile "*Memorialului durerii*", regimul comunist din România nu poate fi acuzat de asemenea atrocități.

În ziua de **27 decembrie 1947**, **Traicio Kostov**, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar și viceprim-ministru al guvernului, a fost **sărbătorit cu mare fast**, cu ocazia împlinirii vârstei de 50 ani, fiind declarat "*un conducător de marcă*" al P.C.Bulgar. **Doi ani mai târziu, în ajunul zilei sale de naștere, a fost spânzurat** sub acuzația de "*trădător*" și de "*informator*" al poliției burgheze. În acea perioadă, **doar englezii mai foloseau spânzurătoarea ca metodă de execuție...**

La **27 decembrie 1962**, la cel de-al VIII-lea Congres al P.C.Bulgar, **Traicio Kostov a fost reabilitat** și declarat drept "*un luptător strălucit pentru cauza comunismului și un remarcabil conducător al partidului*", fiind astfel transformat din trădător în martir.

Prin acest funest ciclu de eroi-trădători-martiri au trecut și alți lideri de partid din Bulgaria, printre care **Dobri Terpeshev**, fost comandant de partizani, precum și fostul prim-ministru **Anton Jugov**.

În anul 1963, reprezentantul permanent al Bulgariei la O.N.U. a fost arestat, judecat de un tribunal militar și executat sub acuzația de spionaj în favoarea S.U.A. După anul 1990, a devenit și el "martir"...

Trădătorii – reabilitați, patrioții – condamnați !

Generalul român **Ion Mihai Pacepa**, fost locțiitor al șefului Direcției de Informații Externe, demascată ca **agent recrutat al C.I.A.**, a fost norocos. Acesta, nu numai că a scăpat de plutonul de execuție, **reușind să fugă în S.U.A.** în anul 1978 dar, **după 1996**, odată cu venirea la guvernare a C.D.R., a fost **transformat în "erou al luptei împotriva comunismului"**, iar din anul 1999 a fost chiar reactivat, rămânând în continuare în S.U.A. pe post de **consilier**, dar **pe banii statului român!** Iată un mod de a încuraja, prin însăși politica statului, **actele de trădare în viitor...** În ultimii 12 ani, România a trăit în condițiile unei totale răsturnări a valorilor, fapt pentru care nici nu ar trebui să ne mirăm că am ajuns în sapă de lemn...

În **aprilie 1965**, un grup de ofițeri și generali ai armatei bulgare a fost pe punctul de a declanșa o **lovitură de stat**. În fruntea complotiștilor s-au situat generalul **Ivan Todorov Gorunia**, membru al C.C. al P.C. Bulgar, generalul **Anev**, comandantul garnizoanei Sofia și alții. Complotul a fost demascată, iar conducătorii acestuia **arestați**. Generalul **Todorov Gorunia** a fost executat în ziua de 7 aprilie, iar alte **500 de persoane**, militari și civili, au fost **arestate** și condamnate la ani grei de temniță. După anul 1990, toți aceștia au devenit "eroi" și "martiri".

În România epocii socialismului de stat, ciclul, erou-trădător-martir nu putea lipsi, atâta timp cât teroarea și violența politică aveau mari tradiții în societatea românească, din timpuri imemorabile.

În anul 1946, a fost asasinat, de către "tovarășii săi de luptă", secretarul-general al Partidului Comunist Român, **Ștefan Foriș**, sub acuzația de "trădător". A fost **reabilitat în 1965** și trecut în rândul martirilor neamului.

În 1948 a fost arestat și întemnițat, fără proces, **Lucrețiu Pătrășcanu**, lider al Partidului Comunist din România, **jurist de talie europeană**, cu diplomă de doctor obținută la Dresda, **unul dintre cei mai remarcabili oameni politici din România secolului XX**. Acesta a fost **asasinat în 1954**, din ordinul șefului partidului din acea perioadă, Gh. Gheorghiu-Dej, deci devenise "trădător". În anul 1968, a fost reabilitat și trecut în **rândul martirilor**. Toți martirii epocii socialiste au fost trecuți apoi în rândul **damnaților** de către "elitele culturale" crescute la sânul P.C.R. și devenite peste noapte "anticomuniste".

Ciclul de erou-trădător-martir a fost parcurs și de către marele om politic Iuliu Maniu, cel care a jucat un rol de excepție în înfăptuirea României Mari la 1 decembrie 1918.

Nu e nevoie de eroi morți...

Țara care a redeschis era violenței politice în Balcani, în contextul revoluțiilor antitotalitare din anul 1989, a fost România. Din informațiile culese de autor din diferite surse, rezultă că, în zilele fierbinți ale Revoluției din **decembrie 1989**, și-au pierdut viața **1.104** oameni și au fost răniți alți **3.321**. După criteriile analiștilor americani, aceste pierderi conferă evenimentelor respective caracterul unui **război civil la limita sa minimă**. Eroii Revoluției din decembrie 1989 au fost **victimele acțiunilor represive ale autorităților statului** în numele ordinii de drept din Republica Socialistă România, fapt practicat de toate statele lumii, în toate timpurile, precum **și ale acțiunilor unor grupuri de spioni-diversioniști din Ungaria, fosta U.R.S.S. și alte state interesate**. Datorită stării economice catastrofale provocată de incompetența, iresponsabilitatea și corupția clasei politice românești, în anii care au trecut, **imaginea martirilor Revoluției din decembrie 1989 s-a erodat până la ștergere**. Însiși urmașii eroilor revoluției declară că aceștia **"au murit degeaba"**. După anul 1990, au fost declarați martiri nu numai cei căzuți în timpul revoluției, ci **și localitățile** de pe cuprinsul țării de unde aceștia provin. Avem, astfel, orașe martir la Timișoara, Cluj, Brașov, Buzău etc.

Se știe că, în urma celui de-al doilea război mondial, de pe urma căruia au pierit zeci de milioane de oameni, au fost acceptate ca localități-martir **Lidice** din Cehoslovacia și **Oradour** din Franța, ai căror locuitori au fost **exerminați în totalitate** de către trupele germane. Iată de ce personal nu cred că suntem admirați în Europa Occidentală și în S.U.A. pentru faptul că orașe întregi din România, chiar dacă au dat jertfe pe altarul Revoluției din 1989, poartă titlul de **"martir"**. **Patriotismul este lăudabil și benefic atunci când este profund și discret**. Patriotismul ostentativ, gălăgios, inflamabil și trecător, cum mai există pe-ici-pe colo prin Balcani, nu se mai poartă în lumea dezvoltată. **La britanici, patriot nu este acela care își dă viața pentru patrie, ci acela care-l face pe inamic să-și dea viața pentru patria lui. Marea Britanie nu are nevoie de eroi morți...**

În Turcia, în urma unei lovituri de stat militare din 1960 au fost arestați și condamnați la moarte președintele statului **Celal Bayar** și primul ministru **Adnan Menderes**. Președintelui C.Bayar sentința i-a fost comutată în închisoare pe viață, fiind grațiat în anul 1974. Adnan Menderes a fost executat, iar ulterior trecut în galeria celor mai valoroși oameni politici ai Turciei moderne.

Ceaușescu a "subminat" ca să rămână mult de furat...

Culmea acestui funest ciclu de eroi-trădători-martiri, atât de specific în Balcani, a fost atinsă în cazul de excepție al omului politic **Nicolae Ceaușescu**, primul președinte al României, **considerat ani la rând, inclusiv în Occident, o remarcabilă personalitate pe scena politică europeană și chiar mondială**.

În anul **1968**, Nicolae Ceaușescu a fost un **erou național incontestabil** prin curajul cu care s-a opus, el și țara pe care o conducea, actului brutal de invadare a Cehoslovaciei de către proprii săi aliați. O întreagă lume și-a exprimat, direct sau prin canale diplomatice, admirația și sprijinul pentru acest om și națiunea pe care o reprezenta.

Neînțelegând imperativele mersului istoriei și navigând împotriva curentului, Nicolae Ceaușescu, eroul național din 1968, a ajuns în postură de **"trădător"**, a fost judecat sumar, de o manieră ce reprezenta batjocorirea oricărei idei de justiție, și a fost împușcat, în incinta unei cazărmi a armatei, la 25 decembrie 1989.

Acuzat că a "subminat economia națională", Nicolae Ceaușescu lăsa totuși, în urma lui, o țară cu un produs intern brut evaluat la circa **105,7 miliarde dolari** și rezerve în valută de peste **4 miliarde dolari**. La un deceniu de la execuția lui Nicolae Ceaușescu, România a ajuns la un nivel al produsului intern brut de circa **30 miliarde dolari** și o datorie externă de circa **10 miliarde dolari**. În anul **2001**, România era, din punct de vedere economic, **de trei ori mai puțin pregătită să adere la Uniunea Europeană decât era în 1989...**

Nicolae Ceaușescu a fost trecut în rândul martirilor într-un mod natural, fără formalități politice sau juridice, mormântul său din Cimitirul Chencea devenind loc de pelerinaj. Reabilitarea oficială a lui Nicolae Ceaușescu și introducerea lui în istoria României la locul ce i se cuvine este o problemă ce o vor rezolva generațiile viitoare.

O primă concluzie ce se desprinde din acest capitol cu totul special este aceea că, **pe parcursul secolului XX, în Balcani au existat prea mulți oameni politici de marcă trecuți prin ciclul eroi-trădători-martiri**. Aceste oscilații aberante explică, printre altele și lipsa unei istorii credibile, atât în România, cât și în celelalte state din Balcani.

Începutul secolului XX a fost marcat în Balcani prin sânge și foc, iar la sfârșitul secolului XX situația părea și mai gravă.

"Națiunea de pistolari" își omoară președinții !

Violența politică a existat și există sub diferite forme în mai toate statele lumii, chiar și în cele care se autodefinesc drept modele ale democrației și drepturilor omului.

Americanii, definiți ca o **"națiune de pistolari"**, datorită faptului că, **dintr-un total de 280.000.000 de locuitori, circa 200.000.000 posedă arme de foc**, au asasinat și ei oameni politici de marcă, dar într-un tempo mai moderat.

Între anii 1789 și 1982, adică pe parcursul a două secole, au fost **asasinați următorii președinți ai S.U.A.:**

- **Abraham Lincoln**, erou al războiului de secesiune 1861-1865, salvatorul S.U.A. de la dezmembrare, a fost asasinat la **14 aprilie 1865**, când viziona un spectacol la Teatrul Ford din Washington; actul a fost comis de către John Wilkes Booth, spion și terorist al forțelor sudiste;

• **James A. Garfield**, asasinat la **2 iulie 1881**, la numai șase luni de la instalarea lui la Casa Albă, de către avocatul Charles Guiteau, din staful electoral al președintelui, nemulțumit de postul pe care l-a primit, după victoria în alegeri;

• **William McKinley**, sub conducerea căruia S.U.A. au trecut la expansionism extern prin cucerirea Cubei, a Filipinelor, insulelor Hawai și Porto Rico, a fost asasinat în septembrie 1901, pe timpul vizionării marii expoziții Pan-americane de la Buffalo (New York), de către membrii unei organizații anarhist-teroriste, neidentificați până în zilele noastre;

• **John Fitzgerald Kennedy**, asasinat la **22 noiembrie 1963**, în orașul Dallas din statul Texas, act de violență politică neelucidat de către organele de justiție ale S.U.A. nici până în anul 2002; există păreri că acesta a fost victima unui complot orchestrat de C.I.A. și F.B.I.;

• În anul **1982**, președintele **Ronald Reagan** a fost **victima unei tentative de asasinat**, fiind lovit de două gloanțe în abdomen, dar în zone nevitale, fapt pentru care a supraviețuit; tentativa de asasinat a fost atribuită unui anarhist.

Nici unul din președinții S.U.A. asasinați nu a fost declarat martir.

Asasinatul politic cu cea mai mare rezonanță din istoria recentă a S.U.A. a fost cel al pastorului **Martin Luther King**, militant de culoare pentru drepturile omului, răpus de gloanțe în orașul Memphis, la **4 aprilie 1968**. Se presupune că acest asasinat politic a fost **pus la cale de agenți ai F.B.I.**, sub patronajul lui Edgar Hoover. Pastorul Martin Luther King a fost declarat martir, iar **ziua lui de naștere a fost declarată sărbătoare națională în S.U.A.**

Până și **pașnica Suedie**, care de aproape 300 ani nu a mai fost implicată în războaie, a avut parte de violență politică, manifestată prin asasinarea, în **februarie 1986**, a lui **Olof Palme**, unul dintre cei mai străluciți oameni politici suedezi ai secolului XX, autorii asasinatului rămânând **neidentificați**.

O altă concluzie care se desprinde din chiar și o sumară privire asupra violenței politice din Balcani și din lume este aceea că **victimele asasinatelor au fost, de regulă, cei mai valoroși, cei mai străluciți oameni politici ai vremii**. Din acest punct de vedere, cu foarte puține excepții, **oamenii politici din aria Balcanilor din perioada post-război rece nu ar avea motive de îngrijorare...**

Spre dezastrul națiunilor din Balcani, teroarea și violența politică au reizbucnit după anul 1990, s-au manifestat cu o furie oarbă pe toată durata ultimului deceniu al secolului XX și **nu există nici o garanție că nu se va prelungi și în secolul XXI**, așa cum au demonstrat-o evenimentele sângeroase din Macedonia, în cursul anului 2001.

Jugoslavia – sângeroasa destrămare

Cea mai cumplită manifestare a violenței politice o constituie războiul civil. Distrugerea R.S.F. Jugoslavia, fragmentarea continuă a acestui stat, unul dintre cele mai prospere din aria Balcanilor, a fost **cauza-**

tă de un război civil de secesiune pe criterii etnico-religioase purtat cu o cruzime greu de imaginat la acest sfârșit de secol, în contextul căruia, fundamentalismul islamic, cel ortodox și cel catolic au jucat un rol nefast.

Europa și restul lumii au rămas înmărmurite de ce s-a putut petrece în Balcani din 1991 și până în anul 2001. **Recunoașterea de către Germania, și apoi de către majoritatea statelor vest-europene și a S.U.A., a republicilor secesioniste a transformat, în mod artificial, un război civil într-un război interstatal, iar după agresiunea aeriană a S.U.A. și N.A.T.O. din primăvara anului 1999, expresie a terorismului de stat, acesta a devenit un conflict militar internațional.**

În anii războiului civil din fosta Iugoslavie după aprecierile unor surse occidentale, ar fi rezultat între **300.000 și 500.000 de morți, 1,5 milioane de răniți și aproape 4 milioane de refugiați.** Părțile beligerante ale războiului civil din fosta Iugoslavie, respectiv croații catolici, bosniacii musulmani și sârbii ortodocși, **au depășit nivelul celui de-al doilea război mondial în ceea ce privește distrugerile reciproce de biserici, lăcașuri de cultură, școli, spitale, monumente istorice și cimitire, adică o agresiune culturală totală.**

În aceste condiții nu ar trebui să ne mai întrebăm de ce investitori străini de marcă ocolesc Balcanii. **În adâncirea și prelungirea conflictului din Balcani au fost și sunt implicate serviciile de spionaj ale S.U.A., Rusiei, Marii Britanii, Franței și Germaniei, ca principali protagoniști.**

Dezmembrarea R.S.F.Iugoslavia, pe fondul unei violențe politice cu urmări catastrofale, constituie un exemplu care demonstrează, o dată în plus, că **un stat care își clădește structurile politico-administrative pe criterii etnice și religioase are foarte puține șanse de supraviețuire.** Acest adevăr s-a văzut și în alte cazuri, precum Liban, Cipru, Cehoslovacia și mai ales fosta U.R.S.S.

Situații critice din acest punct de vedere există și în state foarte dezvoltate occidentale precum Belgia, Canada, Italia, Marea Britanie și Spania.

Stabilitatea României – asigurată de UDMR !?

În România, sub patronajul Budapestei, politica U.D.M.R. urmărește ca asemenea tensiuni etnice și confesionale să izbucnească, pentru ca, pe acest fond, să se realizeze **“visul de aur” al Ungariei din 1920 încoace, realipirea Transilvaniei la statul maghiar.**

Cel puțin la sfârșitul secolului XX, afirmațiile liderilor politici din România, indiferent de partid, potrivit cărora statul nostru ar constitui **“o zonă de stabilitate”** în Balcani, sunt extrem de fragile, dacă nu chiar false. Din anul 1996 încoace, **“stabilitatea politică” din România este “asigurată” de către U.D.M.R., deoarece partidele politice românești continuă să se sfâșie între ele, spre dezastrul interesului național.**

Dacă România va pierde Transilvania sau se va **“federaliza”,** principala vină pentru un asemenea dezastru va reveni partidelor politice românești, fără deosebire. În ultimii 12 ani, U.D.M.R. s-a dove-

dit a fi cel mai inteligent partid politic. Profitând de dezbinarea clasei politice românești, **U.D.M.R. a fost mereu la putere, realizându-și, încet dar sigur, obiectivele propuse.**

Pe fondul degradării continue a economiei naționale, al jafului și corupției, ineficienței și iresponsabilității, al compromiterii instituțiilor vitale ale statului, **în România s-ar putea întâmpla orice**, inclusiv transformarea societății românești într-o societate neguvernabilă, însoțită de forme extreme de violență politică. România are mai multe șanse să ajungă în situația Argentinei de la începutul anului 2002, decât să adere la Uniunea Europeană și N.A.T.O...

De aici până la o ocupație militară străină, indiferent sub ce egidă, nu ar fi decât un pas!

La Belgrad, plouă cu... asasinate

Date de ultimă oră atestă faptul că **violența politică, sub forma asasinării unor personalități politice și de stat, a re izbucnit în Balcani** și, după cum bine se știe, acest fenomen este **contagios**.

Iată câteva exemple din spațiul iugoslaviei, produse în cursul ultimilor ani:

- **Branislav Matic**, membru marcant al mișcării sârbe de reînnoire, asasinat în 1991 în fața propriei case din Belgrad;
- **Radovan Stojicic**, adjunct al ministrului sârb de interne, asasinat în anul 1997 în restaurantul "*Mama Mia*" din centrul Belgradului;
- **Zoran Todorovic**, secretar general al stângii iugoslave, director al firmei "*Beopetrol*" asasinat în 1997, în fața sediului casei sale;
- **Milorod Vlahovic**, colonel de poliție, adjunct al șefului poliției judiciare din Belgrad, asasinat în anul 1999, în fața casei sale;
- **Zeljko Raznatovic** alias "**Arkan**", apropiat al securității sârbe, presupus lider al "lumii interlope" din Belgrad, "erou" al sârbilor în războiul din Bosnia-Herțegovina, asasinat la 15 ianuarie 2000, în holul hotelului *Intercontinental* din Belgrad;
- **Pavle Bulatovic**, ministrul federal al apărării, asasinat la 7 februarie 2000;
- **Boško Perosevic**, președintele puterii executive din Voivodina, membru al Comitetului Executiv al Partidului Socialist din Serbia (S.P.S.), asasinat la data de 13 mai 2000, în incinta târgului de produse agricole de la Novi Sad.

Dacă situația economică, politică și militară din Balcani va continua să se înrăutățească, proliferarea formelor de teroare și violență politică și în alte state, inclusiv în România, nu poate fi exclusă.

Pentru a supraviețui, națiunile din Balcani vor trebui să opereze schimbări radicale în doctrinele lor politice și în relațiile dintre ele, precum și cu lumea exterioară.

BALCANII ÎN SÂNGE ȘI FOC

Operația "Forța Aliată" – terorism de stat !

Angajarea S.U.A. și N.A.T.O. într-un conflict deschis interstatal în Peninsula Balcanică, pe fondul unei crize etnice care durează de peste 120 ani, semnifică **deschiderea unei noi ere** în istoria nu numai a Europei, ci și a întregii lumi. Este **era neo-imperialismului promovat de S.U.A.**, în calitate de unică superputere militară globală, **manifestare a terorismului de stat la cel mai înalt nivel posibil.**

Agresiunea aeriană a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei s-a declanșat la 24 martie 1999, cu încălcarea flagrantă a Cartei O.N.U. și a prerogativelor Consiliului de Securitate, a prevederilor Tratatului de la Washington din 4 aprilie 1949, care stă la baza existenței N.A.T.O., a Actului Final de la Helsinki din 1975, a Tratatului privind reducerea Forțelor Convenționale din Europa din noiembrie 1990, a documentelor semnate de N.A.T.O. cu Federația Rusă și Ucraina în anul 1997, a celor mai elementare norme de onoare și bun simț.

O.N.U. a fost compromisă și umilită de o manieră similară cu Liga Națiunilor din perioada interbelică în urma agresiunii Japoniei împotriva Chinei, a invadării Etiopiei de către Italia, a atacării Finlandei de către U.R.S.S. și a încălcării Tratatelor de la Versailles de către Germania celui de-al treilea Reich, după 1933.

Refacerea prestigiului O.N.U. și a Consiliului de Securitate este greu de imaginat după actul comis de S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, chiar dacă se vor face eforturi în acest sens.

Dimensiunea cea mai îngrijorătoare ce se desprinde din contextul crizei militare din Balcani este **asocierea evidentă a S.U.A. și puterii sale militare cu grupurile minoritare etnice separatist-autonomiste și organizațiile teroriste ale acestora din uriașul spațiu al Eurasiei.** Dacă acest lucru se va confirma și în alte cazuri, **pacea lumii va fi subminată pentru generații, deoarece, în cele 188 de state membre în O.N.U. există 3.600 de grupuri etnice minoritare cu pretenții autonomiste și separatiste, care pot fi exploatare în același mod !** Așa s-au și declanșat conflictele din Cecenia și toată zona Caucazului, aprinse și alimentate sistematic de către S.U.A. și aliații săi.

În jurul fiecărei minorități etnice, serviciile de spionaj interesate pot pune în scenă un **război de joasă intensitate**, care ulterior să fie folosit ca **pretext pentru o intervenție militară** în nume propriu sau sub umbrela unei coaliții internaționale **și implantarea unei prezențe militare pentru multe decenii.** Așa s-au petrecut lucrurile în Caucaz și în Balcani, prin acțiunile Rusiei și S.U.A.

Angajarea N.A.T.O. într-o criză de interes prioritar american, prin încălcarea flagrantă a articolului 5 din Tratatul de la Washington din 1949, **ar putea constitui începutul sfârșitului acestei alianțe.** Acțiunile militare împotriva Iugoslaviei sunt incomparabil mai grave decât intervenția militară a Tratatului de la Varșovia împotriva Cehoslovaciei din august 1968, care a contribuit la dezmembrarea acestuia cu prima ocazie favorabilă.

Reacția Europei și a întregii lumi față de intervenția militară a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei a fost spontană, puternică și continuă să producă efecte, ceea ce denotă existența la scară globală a unei **stări de spirit împotriva violenței, a războiului,** indiferent de motivația sub care acestea se declanșează. Intervenția militară a S.U.A. și N.A.T.O. în Kosovo, "*o provincie obscură din Balcani*", a zguduit planeta, iar efectele sale se vor resimți și peste decenii.

Faptul că Administrația Clinton și forurile politice ale N.A.T.O. nu au avut în vedere această reacție, această opoziție cvasitotală a opiniei publice mondiale, demonstrează **slaba calitate a structurilor de analiză din cadrul serviciilor de informații americane și N.A.T.O.,** care nu au avertizat asupra acestui efect. Nu este prima dată când aceste servicii eșuează în misiunile lor. În final, cel mai probabil că, pentru efectele politice catastrofale generate de intervenția militară din Kosovo, pentru salvarea imaginii S.U.A., **vor fi vinovați președintele W.Clinton și secretarul de stat Madeleine Albright,** simple **marionete** ale complexului politic-industrial și complexului industrial-militar ale S.U.A., care hotărăsc totul din umbră.

Ulterior, s-a demonstrat că serviciile de spionaj, C.I.A. și Agenția de Informații a Apărării au jucat un rol decisiv în angajarea S.U.A. în războiul pentru Kosovo, acestea dând "asigurări ferme" că Iugoslavia va capitula după primele 2-3 zile de bombardament...

Terorismul albanez – manevrat de CIA

Timp de 500 ani, cât a durat dominația otomană în Balcani, elementul etnic albanez a făcut notă total discordantă în raport cu celelalte popoare oprite. Aceasta, pentru simplu fapt că **albanezii s-au pus, încă de la început, în slujba stăpânirii otomane,** în armată, în administrație, în structurile cu rol de pază și poliție, ca și în cele informative.

Specific la albanezi este trecerea cu ușurință de la o religie la alta, evident, din interese materiale și avantaje politice. Aceasta și explică faptul că majoritatea populației este de **credință islamică.** Sub stăpânirea Bizanțului, albanezii au fost **ortodocși.** Pe timpul dominației Veneției, majoritatea albanezilor erau **catolici.** Cu aceeași ușurință își schimbă și patrenii politici. În ultimii 50 ani, s-au aliat **cu U.R.S.S., apoi cu China,** iar acum **cu S.U.A. și N.A.T.O...**

În contextul "*crizei orientale din 1875*" premergătoare războiului ruso-turc, clasa politică albaneză s-a angajat cu toate forțele sale în

favoarea cauzei menținerii Imperiului Otoman. Acest lucru a fost exprimat fără echivoc în programul politic al Comitetului Albanez de la Istanbul, care a devenit sursă de inspirație pentru **"Liga de la Prizren"**, creată în 1878.

Această ligă s-a născut ca o organizație politică și teritorială menită să apere "spațiul albanez" de pretutindeni. **Albanezii conduși de "Liga de la Prizren" s-au dovedit a fi cei mai ardenti susținători și apărători, nu numai ai intereselor Turciei, ci și a celor ale Austriei, Germaniei și ale altor mari puteri europene, în defavoarea celorlalte popoare creștine din Balcani.**

Cu ajutorul militar al Turciei și formațiunilor înarmate proprii, **"Liga de la Prizren" urmărea crearea "Albaniei Mari"** care ar fi trebuit să cuprindă:

- Albania de Sud, cu Epirul și Ioanina;
- **Albania Centrală și de Nord**, cu centrele Skoder, Tirana și Albasan;
- **Macedonia**, cu centrele Debar, Skopie, Gostivar, Prilep, Bitoli și Ohrid;
- **Kosovo**, cu centrele Pec, Djakovica, Prizren, Mitrovica, Pristina, Gnjilane, Presevo, Kumanovo, Novi Pazar și Sjenica.

Visul **"Albaniei Mari"** s-a spulberat în fața "alianței ortodoxe" a popoarelor limitrofe, sârbi, muntenegreni, bulgari și greci. Acest vis este încă viu și în anul 2002.

Ideea "Albaniei Mari" a renăscut la populația albaneză, fiind alimentată de Tirana după căderea regimului totalitar și pusă în acțiune după intrarea masivă, în mediul albanez, a agenților C.I.A., specializați în scenarizarea unor conflicte militare de joasă intensitate. Există la Tirana speranța că "Albania Mare" va putea fi realizată cu sprijinul militar al S.U.A. și N.A.T.O., în urma intervenției militare victorioase, așa cum s-a întâmplat în 1941, cu ajutorul armatei germane. Când această iluzie se va risipi, organizația teroristă Armata de Eliberare din Kosovo, care este departe de a fi fost desființată, va trage în trupele S.U.A. și N.A.T.O., așa cum s-a și întâmplat la începutul anului 2002, când au fost uciși primii soldați britanici și germani.

Așa se explică faptul că Tirana și Armata de Eliberare din Kosovo au început să pună în scenă **"tragedia umană a refugiaților"**, cu sprijinul C.I.A., mai întâi în 1998 și reluată în 1999, în speranța că vor putea provoca o intervenție a trupelor de uscat ale S.U.A. și N.A.T.O.

"Să-i distrugem pe sârbi!"

Implicarea militară a **"Ligii de la Prizren"** în spațiul provinciei Kosovo, în timpul războaielor balcanice din 1912-1913, a lăsat o moștenire profundă de sânge și teroare, divizare religioasă, politică, culturală și socială între Albania și Serbia. **Mult mai prolifică și mai**

agresivă, populația albaneză din Kosovo a câștigat teren, pe fondul unei politici de exterminare fizică, de intimidare, de albanizare și de curățire etnică față de populația sârbă. În 1941 raportul între cele două etnii era unul de egalitate, pentru că, în 1990, acesta să fie de 90 % în favoarea albanezilor. Acest adevăr nu are nici o importanță la Washington, care, nu numai că nu cunoaște istoria Balcanilor, dar nu dă nici o ceapă degerată pe aceasta...

Cele mai atroce crime împotriva sârbilor au fost comise de gruparea teroristă "Muhajirun" alcătuită din emigranți albanezi proveniți din zonele Toplice și Vranje, atât în trecut, cât și după 1990 încoace.

Încă din Evul Mediu, albanezii s-au remarcat prin acte de banditism și tâlhărie împotriva popoarelor vecine, constituind gărzile personale ale domniilor fanariote.

Timp de un secol, bandele înarmate de jefuitori, cunoscuți sub numele de **"Kaciak" au terorizat Peninsula Balcanică**, atacând caravanele comerciale, precum și comunitățile de alte etnii, fiind tolerate de administrația otomană și sprijinite de boierimea albaneză. **Stârpirea bandelor "Kaciak" a fost efectuată în special de către sârbi, după războaiele balcanice.**

În timpul primului război mondial, albanezii au atacat unitățile sârbești, au masacrat și jefuit populația sârbească iar, în perioada celui de-al doilea război mondial, cooperarea dintre comuniștii albanezi și comuniștii iugoslavi a fost viciată de profunde divergențe și interese diametral opuse, legate tot de probleme teritoriale.

Conferința comuniștilor albanezi de la Bujane din 31 decembrie 1943-2 ianuarie 1944 a adoptat o rezoluție în care era subliniată importanța războiului de eliberare a albanezilor din teritoriile fostei Iugoslavii, în baza *"principiului dreptului la autodeterminare"*, a *"dorinței seculare"* a albanezilor din Kosovo și din alte provincii de a se uni cu Albania.

Acesta era "prețul" pe care comuniștii albanezi îl pretindeau comuniștilor iugoslavi, în lupta acestora împotriva nazismului.

Albanezii elogiază și astăzi anul 1941, când, "datorită eroismului armatei celui de-al treilea Reich", Kosovo a fost alipită la Albania. Ce a făcut Hitler în anul 1941 a vrut să repete W.Clinton în 1999, prin dictat, spionaj și terorism de stat materializat în bombardamente criminale.

Organizațiile fasciste albaneze au înființat o armată de 150.000 de combatanți, care, împreună cu unități ale armatei germane, au dus acțiuni de luptă împotriva unităților de partizani sârbi și muntenegreni.

A doua "Ligă de la Prizren" a fost creată în septembrie 1943, ca organism politic și militar, cu misiunea de a apăra teritoriile anexate de Albania în anul 1941.

Cele mai odioase crime împotriva populației sârbe au fost comise de Regimentul Kosovo și Divizia 21 Skenderbeg, de tip SS, glorificate în anul 2000 de regimul politic de la Tirana.

În anul 1943, conducătorul albanez **Ferat Beg Draga** afirma: "**A fosit timpul să-i distrugem pe sârbi. Nu vor mai exista sârbi sub soarele din Kosovo**". Acest obiectiv a fost atins aproape în totalitate în 1999 și 2000, cu ajutorul aviației S.U.A. și a trupelor de ocupație N.A.T.O., sub sloganul "*războiului umanitar*" purtat în sprijinul terorismului albanez...

SUA sprijină terorismul etnic !

În întreaga perioadă postbelică, provincia Kosovo a constituit obiectivul asupra căruia **A.O.S. (Serviciul de Informații Albanez)** și-a concentrat majoritatea forțelor și mijloacelor.

Cu sprijinul A.O.S., în 1964 a fost înființat "*Comitetul Revoluționar Anti-Revizionist*", care s-a bucurat de sprijin și din partea Chinei, aliată cu Albania în lupta împotriva "revizionismului" sovietic.

Acest comitet a organizat demonstrațiile de stradă din **27 noiembrie 1968, din Kosovo**, sub lozincile: "*Noi vrem republică*", "*Trăiască Enver Hodja*", "*Vrem libertate prin luptă și sânge*", "*Jos colonialiștii din Kosovo*".

În anii '60, Serviciul de Securitate din Serbia a descoperit existența organizației ilegale teroriste "*Mișcarea Revoluționară pentru Albania Unită*", condusă de **Adem Demaci**.

Între anii **1976-1981**, circa **600** de etnici albanezi au fost **condamnați** pentru desfășurarea unor acțiuni cu caracter separatist și atacuri asupra unor elemente ale autorității statului.

În România ultimilor 12 ani, episcopul **Laszlo Tökes** acționează **sistematic pentru subminarea integrității teritoriale a statului**, dar nimeni nu a mișcat un deget, pe cale legală, pentru a pune capăt activității sale criminale. Mai mult chiar, acesta este "eroul" **Timișoarei**, de unde a pornit **Revoluția din decembrie 1989, stârnită și prin contribuția unor servicii de spionaj și diversiune din Ungaria, fosta U.R.S.S., S.U.A. și Israel**.

În provincia Kosovo, au mai fost identificate și alte organizații clandestine cu caracter subversiv, cum sunt: "*Frontul Roșu*", "*Besa*", "*Liga Națională Democratică Albaneză*" și "*Balikombatar*".

Cu prilejul demonstrațiilor albanezilor din Kosovo, desfășurate în cursul anului **1981** sub egida A.O.S., liderul acestora, **Emil Kastrioti**, a **tipărit la München un manifest** cu o **hartă a Albaniei Mari**, prin care se făcea apel la populația albaneză din Kosovo **să se răscoale** pentru unificarea cu "*Albania mamă*". Harta era însoțită de următorul apel: "**Nu aveți milă! Omorâți, maltratați, violați, dați foc proprietăților sârbilor și muntenegrenilor, pentru că nu este pământul lor, este pământul albanezilor**".

Iată "valorile" în numele cărora aviația S.U.A. și N.A.T.O. au transformat spațiul iugoslaviei într-un **poligon de tragere și experimentare a celor mai moderne mijloace de purtare a războiului** de la sfârșitul secolului XX, deschizând era "*războaielor umanitare*"!...

În urma confruntărilor dintre albanezii din Kosovo incitați la revoltă și trupele de ordine, au rezultat 8 morți, 55 răniți cu arme de foc și 80 de răniți în busculade, de partea albanezilor și 3 morți și 175 de răniți, de partea autorităților sârbești. Demonstrațiile albanezilor au fost conduse de către *"Comitetul Revoluționar Anti-Revizionist din Kosovo"*.

După evenimentele sângeroase din 1981, urmare a continuării actelor de terorism și a presiunilor permanente exercitate de către organizațiile separatiste albaneze, **până în 1990**, un număr de **50.000 etnici sârbi au părăsit provincia Kosovo**.

Din datele statistice, verificabile pe bază de documente oficiale, rezultă că, **numai în ultimii 20 ani**, un număr de circa **400.000 de etnici sârbi au fost expulzați din Kosovo**. Iată adevărata *"curățire etnică"* din spațiul fostei Iugoslavii...

La fel au procedat și maghiarii cu populația românească din județele Covasna și Harghita fenomen pe care autoritățile române debile nu l-au putut preveni. Pe acest fond, s-a pierdut controlul în județele respective.

Aceste date nu prezintă nici un interes pentru administrațiile S.U.A., în schimb **serviciile specializate ale C.I.A. au intoxicat planeta cu operații psihologice**, pe toate canalele de televiziune din lume, cu **montaje despre "tragedia umană" a refugiaților albanezi din Kosovo** care, în realitate, fugeau de groaza bombardamentelor aviației S.U.A. și N.A.T.O. La 31 martie 1999, C.N.N. răspândea vestea potrivit căreia **Ibrahim Rugova ar fi fost asasinat, iar casa lui arsă**, pentru ca, pe data de **1 aprilie 2000**, liderul politic al albanezilor din Kosovo să apară pe canalul **Euro News**, viu, sănătos și bine dispus, declarând că se află în casa lui din Priștina, **protejat de militari sârbi și cerând încetarea bombardamentelor împotriva Iugoslaviei și întoarcerea la masa tratativelor**. Se constată, pentru a nu se știe a câta oară, că "informațiile" din surse americane, referitoare la criza militară din Iugoslavia, sunt tot atât de adevărate ca cele cu privire la *"cei 60.000 morți"* de la Timișoara din decembrie 1989, folosite în toată lumea ca **cel mai simbolic exemplu de minciună și manipulare a opiniei publice...**

Kosovo este cel mai înaintat avanpost al lumii islamice în Europa creștină, unde a fost implicată și organizația teroristă **Al Qaeda** a lui **Osama bin Laden**, pentru care S.U.A. și N.A.T.O. au declanșat un *"război aerian împotriva sârbilor"*, **țară care, în toată istoria ei, nu a adus niciodată atingere intereselor S.U.A. și statelor occidentale**.

În același timp, celor 25 milioane de kurzi din Turcia, Iran și Irak, care luptă pentru dreptul la o patrie de zeci și zeci de ani, nu li se recunoaște acest drept. În ultimii ani, armata turcă a ucis **37.000 de kurzi** și a alungat din satele și casele lor alte **două milioane**, după ce au ras de pe fața pământului sute de localități.

În plan strategic, reține atenția faptul că, **din Kașmir până în Bosnia-Herțegovina, există o fâșie continuă de civilizație islamică**,

întreruptă de câteva enclave de alt cult, împotriva cărora se exercită presiuni imense pentru a fi lichidate, dar **de care S.U.A. se folosesc** pentru a-și promova interesele strategice.

Țintele mișcării teroriste islamice fundamentaliste din această fâșie sunt hindușii în Kașmir, armenii în Azerbaidjan, creștinii din Liban și sârbii din Kosovo.

Conferința islamică pan-arabă de la Khartum, din aprilie 1995, a hotărât înființarea în Albania a **Centrului Regional Islamic (C.R.I.)**, care include în preocupările sale de bază și provincia Kosovo.

Prin acest centru au fost aduși în Bosnia-Herțegovina, și Kosovo formațiuni de veterani și mujahedini din alte state islamice, cu experiență în acțiuni de tip terorist, finanțate de S.U.A., Arabia Saudită și Iran.

Primele acțiuni teroriste sub egida acestui centru islamic din Albania au fost declanșate la începutul anului 1996. Inițial, aceste acțiuni au fost duse cu prioritate **împotriva centrelor de refugiați sârbi alungați de trupele croate din provincia Krajna.** S-a deschis focul și s-au aruncat grenade în taberele de refugiați sârbi de la Pristina, Kosovska Mitrovica, Pec, Podujevo, Suva Peka și altele.

Kosovo are și... clasă politică

Clasa politică albaneză din Kosovo este divizată, fracționată și, deci, "balcanizată", ca toate celelalte clase politice din această zonă de foc a Europei, care este Peninsula Balcanică.

Principala formațiune politică albaneză pare a fi Liga Democratică din Kosovo (L.D.K.), condusă de dr. Ibrahim Rugova, de orientare moderată, care a câștigat alegerile din anul 2001.

Liderul L.D.K. s-a născut la 11 februarie 1944, la Istok. A fost învățător, jurnalist și editor al revistei "*Studiu de albanologie*", și-a luat diploma de licență în limba albaneză la Universitatea din Priștina, în 1971. A intrat în politică în anul 1989, prin alegerea sa în funcția de **prim președinte al L.D.K.** În urma unor alegeri ilegale din Kosovo din 1990, nerecunoscute de Serbia, I.Rugova a fost ales **președinte al "Republicii Kosovo",** entitate statală care nu a existat niciodată, decât cel mai probabil în "*schemele*" C.I.A.

Alți lideri identificați și recunoscuți ai L.D.K. sunt: Fatmir Sejdiu, secretar al ligii, iar Basri Musmurati, Adilj Pireva și Redzep Djeraji-membri ai președinției.

Programul politic al L.D.K. are ca obiectiv politic strategic fundamental crearea "Republicii Kosovo" în cadrul Federației Jugoslave, cu deschidere spre Albania și un statut de "*protectorat internațional*" sub egida O.N.U. sau N.A.T.O. În mare parte, acest obiectiv pare a fi atins, ca urmare a intervenției militare a S.U.A. și N.A.T.O. din primăvara anului 1999.

Această formațiune avea cele mai mari șanse de a prevala pe scena politică din Kosovo, era acceptată de Belgrad ca partener de dialog și, dacă nu ar fi fost amestecul străin brutal și irațional, precum războiul aerian declanșat împotriva Iugoslaviei, s-ar fi putut ajunge la o soluție de compromis. **Agresiunea militară a S.U.A. și N.A.T.O. a complicat enorm de mult situația.** Această formațiune a câștigat alegerile pentru organele administrației locale din 28 octombrie 2000, organizate de ocupația militară, dar considerate ilegale de Iugoslavia.

A doua formațiune politică de esență fundamentalist-islamică este cea reprezentată de **Armata de Eliberare din Kosovo (A.E.K.).** Aceasta a luat ființă cu sprijinul Centrului Regional Islamic din Albania, precum și al C.I.A.

Armata de eliberare... prin terorism

Armata de Eliberare din Kosovo este o **organizație de tip terorist**, chiar dacă, de la începutul anului 1999, cu sprijinul C.I.A., s-a încercat prezentarea acesteia ca pe o "*mișcare de eliberare națională*", care poartă, chipurile, un război de gherilă sau, în termeni mai elevați, un război de joasă intensitate. Efectivele reale ale A.E.K. nu sunt cunoscute cu exactitate, ci doar estimate. Din surse informative sârbești, care ni se par mai credibile, datorită contactului cu formațiunile acesteia, rezultă că, în condițiile de război create și de ofensivă aeriană a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, declanșată la 24 martie 1999, A.E.K. a contat în Kosovo, după o mobilizare intensă, pe aproximativ **40.000 de combatanți.** Aceștia operează și în anul 2002, sub acoperire politică și polițienească, sub protecția dar nu și sub controlul N.A.T.O. Nu toți aceștia sunt membri înregistrați ai A.E.K., **o mare parte fiind încorporați cu forța.**

Aceste efective au permis organizarea a circa **20 de brigăzi a câte 2.000 de combatanți** fiecare, organizate după principiul teritorial, astfel: trei brigăzi în zona Priștina; două brigăzi în raionul Podujevo; două brigăzi în raionul Mitrovica; câte o brigadă în raioanele Djakovika, Decani, Klinë, Kacanik, Urosevoc, Gnjilane, Prizren, Pec, Glogovac și Vucitrn.

Un **nucleu permanent al A.E.K.**, cu un efectiv de aproximativ **1.500-2.000 de combatanți înarmați**, a fost identificat, înainte de Declanșarea ofensivei aeriene a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, în zona Drenica.

Militanții din cadrul A.E.K. au procedat la mobilizarea de aderenți, mergând din casă în casă și cerând fiecărei familii de albanezi să dea cel puțin un luptător. Dovezi concrete că s-a procedat în acest mod au fost culese din satele Klinë, Srbica, Glogovac și altele. **Familiiile care au refuzat să coopereze au fost pedepsite prin împușcarea capului acestora sau incendierea gospodăriilor.**

Teroriștii albanezi – susținuți de mafioți și... NATO !

Armata de Eliberare din Kosovo și-a făcut manifestă existența și a declanșat primele acte teroriste la sfârșitul anului 1994, sub îndrumarea unor agenți acoperiți ai C.I.A.

A.E.K. nu dispunea de armament greu până la declanșarea loviturilor aeriene ale S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, dar această situație s-a schimbat ca urmare a uriașului trafic cu armament ce se desfășoară din toate direcțiile, sub protecția trupelor de ocupație.

Din surse aparținând de organele securității naționale și ordinii publice iugoslave, rezultă că, în anul 1998, A.E.K. ar fi dispus de 26.000 puști automate de asalt, 10.500 pistoale mitralieră, 2.250 mitraliere, 850 aruncătoare reactive și de mine, 200.000 grenade de mână și 5.500 pistolete. **Predarea armamentului de către A.E.K.**, sub supravegherea trupelor N.A.T.O., a fost una din cele mai stupide comedii în care n-ar crede nici copiii de vârstă preșcolară...

Comandamentul A.E.K. a împărțit teritoriul provinciei Kosovo în patru zone de operații, după cum urmează:

- Zona 1 de operații – Priștina, Podujevo;
- Zona a 2-a de operații – Kosovska, Mitrovica, Vucitrn și Drenica;
- Zona a 3-a de operații – Pec, Decani, Djakovica, Prizrem;
- Zona a 4-a de operații – Vrosevak, Gnjilane.

Cele mai puternice baze ale A.E.K. erau în localitățile Donji, Gornji, Prekaz și Preleva, Srbica și Pec care au fost zdrobite de armata sârbă după începerea bombardamentelor S.U.A. și N.A.T.O.

A.E.K. are un organ propriu de presă "*Zeri Kosovec*" (**Vocea Kosovo**), care se editează în limba albaneză în Elveția și este sprijinită de grupări ale emigrației albaneze din Europa de vest și S.U.A. La New York, apare ziarul "*Iliria*", condus de Joseph Diogardy*, în limba albaneză, ca **purtător de cuvânt** al mișcării separatiste albaneze grupată în jurul A.E.K.

Pe plan internațional, principalii factori susținători ai Armatei de Eliberare din Kosovo sunt:

- lumea islamică, cu precădere Arabia Saudită, Iran și statele din Golful Persic;
- organizațiile narco-mafiote din sud-estul Europei;
- S.U.A. și Germania.

Acest sprijin a ieșit și mai mult în lumină după declanșarea războiului aerian împotriva Iugoslaviei, în martie 1999.

* **N.edit.:** Albanezii sunt de religie musulmană iar Joseph Diogardy de origine iudaică! Si firește, purtător de cuvânt, ca atâția alții... Iudeo-masoneria nu putea lipsi de la un asemenea eveniment "prezis" de Nostradamus! Iar folosirea numelui "Iliria", vechea denumire a tracilor din Serbia actuală nu poate fi decât o blasfemie ironică...

Armata de Eliberare din Kosovo s-a manifestat mai intens, în paralel cu o campanie de mediatizare pe canalele de televiziune americane, specifice operațiilor psihologice organizate de C.I.A. și Pentagon, în ultimele luni ale anului 1998 și primele luni ale anului 1999. **Orice intervenție militară americană este precedată întotdeauna de o puternică operație de mediatizare**, în scopul atragerii sprijinului opiniei publice, față de care cei de la Casa Albă manifestă o teamă justificată.

Sunt foarte puține informații în legătură cu lanțul de comandă al A.E.K., dacă există așa ceva, precum și despre eventualele legături dintre această "armată" și Liga Democratică din Kosovo, condusă de Ibrahim Rugova.

Cel mai intens trafic clandestin de armament, precum și de înființare a unor noi nuclee ale A.E.K., s-au derulat pe parcursul ultimelor 6-8 luni din anul 1998.

A.E.K. are multe similitudini cu I.R.A. din Irlanda de Nord și cu E.T.A. din Țara Bascilor – Spania.

Asemenea "armate" teroriste necesită numeroase forțe de poliție, care, de regulă, trebuie să fie sprijinite și de efective ale armatei permanente. Istoria ultimilor 50 ani a demonstrat că, **pentru controlul și anihilarea unei mișcări de tip terorist, este nevoie de circa 10 polițiști sau militari pentru fiecare combatant din rândul acestora.**

A.E.K. este sprijinită cu **fonduri**, provenite, de la emigrația albaneză din diferite state occidentale, deschise în centrul "*Republicii Kosovo*". Valoarea acestor "fonduri" era de circa **400 milioane dolari S.U.A. în 1998.**

Frecvența actelor teroriste din provincia Kosovo atribuite etnicilor albanezi a fost următoarea: 11 în 1991 și 12 în 1992. A urmat o perioadă de acalmie, în care actele teroriste au fost neglijabile, pentru ca, din 1995, acestea să fie reluate, înregistrându-se astfel: **36 în 1996, 55 în 1997, iar în primele trei luni ale anului 1998 numărul actelor teroriste asumate de A.E.K. să ajungă la 65. S-a simțit prezența în rândul A.E.K. a unor instructori profesioniști...**

Atacurile teroriste au fost îndreptate de regulă împotriva **forțelor de poliție**, atât la sediul acestora, cât și asupra caselor, locuințelor și familiilor lor, materializate prin asasinat sălbatic.

Au fost semnalate **atacuri asupra unor cetățeni sârbi civili, precum și asupra unor cetățeni albanezi considerați loiali autorităților statului**, mai ales din rândul celor de religie ortodoxă și catolică.

Din 1998 încoace, A.E.K. a încercat să confere actelor sale teroriste o imagine de "*război de gherilă*" sau chiar a unui "*război de eliberare*".

Acesta este motivul pentru care și-au afișat uniforme și drapelul pe care canalele americane de televiziune le-au diseminat în întreaga lume în primele luni ale anului 1999. La fel s-a procedat și cu formațiunile teroriste de luptă cecene, care dau atâta bătaie de cap Rusiei.

A.E.K. nu avea și o "**aripă politică**", precum cea din cadrul I.R.A., cunoscută sub numele de "*Sinn Fein*", cu statut de partid politic, dar

aceasta a fost creată după ocuparea provinciei Kosovo de către trupele N.A.T.O., sub directa conducere a unor "instructori" ai C.I.A.

"Albania Mare" – visul stimulat de SUA și Germania

Existența unor legături organizate și funcționale între A.E.K. și Liga Democratică din Kosovo nu a putut fi demonstrată. Se știe, însă, că o parte din membrii "ligii" fac parte din A.E.K. și participă la actele teroriste organizate de către aceasta.

Profesorul dr. Fehmi Agani, consilier al dr. Ibrahim Rugova, a declarat în 1998: *"Noi nu avem nimic de a face cu Armata de Eliberare din Kosovo"*.

În ceea ce-l privește pe liderul L.D.K., Ibrahim Rugova, acesta a declarat că A.E.K. nu se bucură de sprijinul majorității populației albaneze din Kosovo. La rândul lor, liderii A.E.K., mai ales în urma întâlnirii dintre președintele Iugoslaviei, Slobodan Miloșevici și dr. Ibrahim Rugova, de la 1 septembrie 1996, au declarat public și fără echivoc: *"Îl vom ucide pe Rugova"*.

A.E.K. este categorisită, de către analiștii politico-militari avizați, drept o organizație terorist-secesionistă clasică. Aceasta este organizată după criteriile patriarhale ale comunității albaneze, cu forme arhaice care datează din secolul XV. Organizația se află sub influența clanurilor și a consiliilor tribale ("fis"), precum și a structurilor de tip mafiot din filierele traficantilor de droguri și de armament.

Vârsta medie a combatanților A.E.K. este între 22-45 de ani, iar solda lunară este de 1.000 de mărci germane, la care se adaugă și o cotă de asigurare pentru familie, în cazul în care combatantul este ucis în luptă.

Obiectivul politic al A.E.K. vizează, fără echivoc, secesiunea provinciei Kosovo și realizarea "Albaniei Mari" cu ajutorul S.U.A. și N.A.T.O.

Pentru anul 1999, A.E.K. avea ca obiective politico-militare trecerea de la terorism la un așa-zis război de gherilă, provocarea unei mișcări de tipul "intifadei" palestiniene, iar apoi a unei răscoale generale a populației, care să se încheie cu "eliberarea provinciei Kosovo".

Acest program a fost bulversat de intervenția militară aeriană a S.U.A. și N.A.T.O., care a dat noi dimensiuni crizei din Balcani, cu efecte regionale și globale multiple și pe termen lung.

Prezente mai mult în localitățile din mediul rural, nucleeele de rezistență ale A.E.K. au procedat la fortificarea caselor cu lucrări de apărare, tranșee, tuneluri și întărituri, unde au depozitat rezerve de muniții, armament și materiale explozibile. Trupele N.A.T.O. se abțin să pătrundă în aceste arii, chiar și după patru ani de la ocuparea provinciei Kosovo.

A treia formațiune politică ce se manifestă în contextul crizei din Kosovo este **"Guvernul din exil"** al acestei provincii, situat, din punct

de vedere politic, undeva între primele două grupări, fiind și acesta, la rândul său, foarte divizat. O parte din acest "guvern" s-a întors în Kosovo după ocuparea provinciei de către trupele N.A.T.O.

Prim-ministru al "guvernului din exil", dr. Bujar Bukosi, a dat publicității un program politic, din care rezultă următoarele obiective de fond:

- niciodată din nou cu Serbia;
- dislocarea în Kosovo a unor forțe sub egida O.N.U. și N.A.T.O.;
- impunerea unor zone de restricție aeriană, după modelul din Irak, odată cu încetarea ostilităților militare;
- retragerea trupelor iugoslave din Kosovo, concomitent cu desființarea formațiunilor paramilitare sârbești din provincie;
- încetarea colonizării Kosovo cu elementul etnic sârbesc adus din Kraina, Bosnia-Herțegovina și Muntenegru;
- acceptarea funcționării organelor din Kosovo, rezultate în urma alegerilor din anul 2000, nerecunoscute de Serbia.

B.Bukosi recunoștea existența Armatei de Eliberare din Kosovo și întreținea legături cu aceasta, iar "guvernul" condus de el contribuia la înarmarea A.E.K., colectând fonduri de la comunitățile albaneze din Occident.

A.E.K. și "guvernul din exil" al albanezilor din Kosovo se bucură de sprijinul C.I.A. și al Serviciului de Informații Externe al Germaniei.

Se poate aprecia că, la nivelul anului 1999, fracțiunile politice care pretindeau că reprezintă aspirațiile albanezilor din Kosovo, nu și-au lămurit nici pentru sine ce anume doresc:

- "republică" în cadrul Federației Iugoslave?;
- un statut confederativ?;
- un statut de autonomie lărgită?

Teroriștii albanezi au și "fani": M. Albright...

Alipirea provinciei Kosovo la Albania, chiar dacă este fluturată de persoane sau cercuri locale sau de aiurea, **este de domeniul absurdului**. Toate statele balcanice au pretenții teritoriale față de vecini și nu există nici un motiv din lume ca acestea să fie satisfăcute tocmai în favoarea Albaniei, care, din 1997 încoace, a și încetat să mai existe ca societate guvernabilă.

După declanșarea ofensivei aeriene de către S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, **A.E.K. a încercat să realizeze enclave de așa-zis "teritoriu eliberat"**, în care, pe "ușa din dos", fără nici un fel de negocieri și acorduri de pace, să invite forțe americane și N.A.T.O. care să ajute la "ameliorarea" situației în cadrul "tragediei umane" provocate de sârbi. **Acest plan a eșuat sub loviturile trupelor sârbe.**

A.E.K. joacă în forță, considerându-se "aliată" cu S.U.A. și N.A.T.O.

Din surse britanice, rezultă că **scheletul de bază al A.E.K.** l-ar constitui **foștii ofițeri din Ministerul de Interne al fostei R.S.F. Jugoslavia trecuți în rezervă în 1989**, odată cu concedierea funcționarilor albanezi.

A.E.K. mai beneficiază și de serviciile unor foști ofițeri din armata federală iugoslavă care s-a dezintegrat și care au luptat de partea slovenilor, a croaților și apoi a musulmanilor din Bosnia-Herțegovina. A mai beneficiat și de aportul unor instructori britanici și germani.

Armata de Eliberare din Kosovo are un **comportament fanatic, inuman, de-a dreptul bestial**, având ca fundament ideologic naționalismul etnico-religios musulman, exclusivist, intransigent și fundamentalist. A.E.K. face trimiteri la *"secole de luptă și suferință"*, tipic pentru acest gen de naționalism, care, printre altele, l-a inspirat și pe Adolf Hitler. A.E.K. îi cheamă pe albanezi *"să se adune sub drapelul lui Skenderbeg"*.

Comandanții A.E.K. au mers până acolo, încât au aruncat grenade și au deschis focul împotriva refugiaților albanezi, acte pe care le-au prezentat ulterior ca fiind "atrocități comise de sârbi". Fostul secretar de stat al S.U.A., doamna **Madelein Albright** este o mare **"fană"** a A.E.K.

Situația din Kosovo și comportamentul elementului etnic musulman albanez exprimă cel mai fidel barbaria reziduală ce persistă în Peninsula Balcanică, urmare a dominației străine pe parcursul multor secole.

Nu este mai puțin adevărat că toți albanezii, indiferent de orientarea politică sau religioasă, sunt în favoarea unirii provinciei Kosovo cu Albania, dar **grupurile moderate văd posibil acest act în cadrul procesului de integrare europeană**, și nu ca pe unul unilateral sau prin mijloace de forță. Nimeni, în afară de extremiștii din A.E.K., nu se așteaptă ca acest lucru să se producă prea curând, chiar și în contextul prezenței trupelor N.A.T.O. și a regimului de ocupație.

Analistii politico-militari sârbi sunt de părere că agravarea situației din Kosovo și apariția A.E.K. s-ar datora următoarelor cauze principale:

- **politica pasivă a Serbiei în Kosovo**, de-a lungul timpului (care seamănă cu politica guvernelor de la București față de ce se întâmplă în Transilvania din 1990 încoace);

- **folosirea sistematică și singulară a represaliilor și forței de către unitățile de poliție sârbești;**

- **încurajările și sprijinul unor factori externi**, care au folosit în interes propriu situația din Kosovo, precum S.U.A., Germania, Austria, Ungaria, Italia etc.

Din cercuri bine informate rezultă că **procesul de înarmare a populației albaneze din Kosovo a început cu peste 20 ani în urmă, adică din 1977, sub patronajul nemijlocit al C.I.A. și al serviciilor de spionaj italiene.**

Clinton voia... "Mafia Mare"

"Interesul" Albaniei pentru albanezi din afara granițelor sale este de înțeles. La fel procedează și Ungaria, ca de altfel toate celelalte state din Europa Centrală și de Est.

"Apărarea intereselor conaționalilor asupriți de statele vecine" este o sursă de patriotism, care, trebuie să recunoaștem, ține vie flacăra naționalismului etnic generator de conflict, din care își soarbe forța și tăria patriotismul post-totalitar din Europa de Est.

Se pare totuși că **Tirana**, care trece prin situații economice și sociale cumplite, nu se aruncă la ideea unirii cu provincia Kosovo, susținută de fundamentalismul islamic din A.E.K., ci **s-ar mulțumi și cu statutul acestei provincii, din 1974.**

Sali Berișa, fost președinte al Albaniei, **omul de încredere al C.I.A. în zonă**, este mai tranșant. Acesta afirmă că *"provincia Kosovo nu poate accepta ceva ce s-ar situa sub ceea ce avea în 1974"*.

Berișa nu scapă însă niciodată să menționeze că **statutul Kosovo din anul 1974 ar fi doar o etapă către independență**, afirmând: *"Dacă provincia Kosovo va reveni la statutul său din 1974, independența acesteia față de Belgrad s-ar realiza mai accelerat"*.

În concluzie, se poate aprecia că **nu există deosebiri esențiale între vederile Tiranei și cele ale organizației teroriste A.E.K.**, decât de nuanță și de tactică. **Obiectivul final urmărit este același, alipirea provinciei Kosovo la Albania.**

Cu forțe proprii, Albaniei i-ar fi imposibil să atingă acest obiectiv, iar modificările de frontieră în Europa după cele două războaie mondiale, indiferent prin ce metode, sunt, cel puțin în prezent, de neconceput. Ar fi de domeniul absurdului să se imagineze că Marile Puteri ale lumii și organisme internaționale cu vocație de securitate, inclusiv N.A.T.O., ar tolera ca state precum Albania și Ungaria să se "rotunjească" teritorial pe seama vecinilor și să i se interzică acest lucru Germaniei unificate, care a pierdut 30 % din teritoriul său, în urma celor două războaie mondiale. **Alipirea provinciei Kosovo la Albania, idee vânturată de președintele S.U.A., W.Clinton, în mai 1999, ar arunca Balcanii în aer și ar bulversa Europa de la Atlantic la Urali.** Un asemenea curs al evenimentelor ar arunca în aer însăși ideea de integrare a Europei.

Albania reprezintă cea mai arhaică, mai dezorganizată și mai ineficientă societate de pe cuprinsul Europei, dar cu un foarte ridicat potențial de violență și vocație pentru crima organizată.

Populația albaneză din partea de nord a țării are tradiții istorice, culturale și literare diferite față de albanezii din sud. Albanezii din Kosovo sunt legați politic și cultural cu jumătatea de sud a Albaniei, adică populația purtătoare a dialectului predominant la Tirana. Albanezii din jumătatea de nord a țării, denumită **"gheg"**, sunt predominant musulmani suni, iar circa 13 % de cult catolic, cu mici enclave ortodoxe. Populația

din jumătatea de sud a Albaniei, denumită "**tosk**", este predominant tot de cult musulman, dar cu un număr mai mare de creștini ortodocși, care reprezintă aproximativ 23 % din total. La aceștia, se mai adaugă cei 300.000 de greci din Epirul de Sud, toți de cult ortodox.

Regimul politic totalitar al lui **Enver Hodja** a urmărit să diminueze deosebirile dintre cele două populații cu dialecte diferite, organizând **migrații forțate între nord și sud**.

După colapsul statului albanez din 1997, în jumătatea de sud a țării s-a proliferat **banditismul organizat**, în bande înarmate de 10, 30 și chiar 100 de membri, având drept **conducători foști ofițeri din serviciul de informații (S.I.K.) al Albaniei**.

Bandele înarmate care au pus stăpânire pe jumătatea de sud a țării nu numai că jefuiesc și terorizează populația, dar opun rezistență armată și față de ceea ce a mai rămas din autoritățile statului. În sudul Albaniei, se practică jaful și violențele de tip clasic.

În partea de nord a Albaniei s-au dezvoltat **structuri criminale mai sofisticate**, mai aproape de "lumea modernă", **specializate în contrabanda cu armament și droguri**, cu filiere în Turcia, Caucaz și Asia Centrală.

În Albania contemporană, cu religiile sale incompatibile, **haosul este total**. Acest mediu constituie un **adevărat paradis pentru operațiunile acoperite ale C.I.A., de menținere, sine die, a unei stări de beligeranță în Balcani și, pe această bază, de subminare și destabilizare a Uniunii Europene**, cu efecte economice grave.

Din 1997 încoace, unitățile armatei albaneze au fost atacate în mod permanent și sistematic, depozitele de armament și muniții jefuite, iar armele vândute prin contrabandă în Kosovo, Macedonia și Bosnia-Herțegovina.

"Vatra de criminali"

Din surse oficiale, rezultă că **asupra populației albaneze, în cursul anului 1997, s-ar fi aflat în jur de un milion de arme**, materializate în puști, pistoale-mitralieră, lansatoare de rachete, aruncătoare de mine, mitraliere, puști-mitralieră și circa 100 tone de exploziv.

Ziarul german "*Die Welt*" l-a citat, într-un număr al său din 1997, pe **Bujar Bukosi**, "prim-ministru al guvernului Kosovo" din exil, care a afirmat: "*Noi suntem în curs de a recruta o jumătate de milion de albanezi pentru un război în Kosovo, care va fi mai grav decât cel din Bosnia*". A avut dreptate, dar **acest lucru a fost realizat de către S.U.A., sub paravanul N.A.T.O.**

Același B.Bukosi, politician tipic "balcanic", pretindea, în anul 1998, că Armata de Eliberare din Kosovo poate recruta 200.000-300.000 de luptători în prima etapă a războiului și chiar dublul acestora într-o a doua etapă. Dacă albanezii din Kosovo se vor vedea "înșelați"

în visul lor de unire cu Albania, s-ar putea ca această armată să-și îndrepte armele împotriva trupelor N.A.T.O.

B.Bukosi, cel mai belicos dintre toți oamenii politici albanezi, a avut și dreptate într-un anumit sens. Astfel, la **13 februarie 1998**, acesta a declarat în mod public, în Germania: **"Dacă Serbia vrea un război, îl va avea! Și îl va pierde"**. În plan politic, Serbia nu a pierdut, ci a câștigat acest război.

Cât privește războiul de care vorbea Bukosi, probabil în cunoștință de cauză, date fiind **legăturile sale cu C.I.A. și Serviciul de Informații al Armatei Germaniei**, a fost **declanșat la 24 martie 1999 și a durat 78 de zile**. Efectele politice ale acestui război sunt însă departe de a se limita numai la Serbia și provincia Kosovo.

Clasa politică din Albania, dacă se poate vorbi de așa ceva în această țară, gravitează în jurul a **doi lideri**. Este vorba de **socialistul Fatos Nano**, care îl are ca partener politic în Kosovo pe Ibrahim Rugova și Liga Democratică a acestuia și de "democratul" (de tip fascist) **Sali Berisha**, înconjurat de radicaliștii Adem Demaci, B. Bukosi și Hidajet Hiseri și evident A.E.K.

F.Nano îi consideră pe S.Berisha și Partidul Democrat al acestuia, favoriți C.I.A., drept "o vatră de criminali".

Parlamentul Albaniei, pe care nici albanezii nu-l iau în seamă, a "recunoscut Republica Kosovo", tot așa cum Turcia a "recunoscut Republica Turcă a Ciprului de Nord", fiind singurele state din lume care au făcut-o.

Numitorul comun al celor două grupări politice, mai mult sau mai puțin recunoscut și declarat, este **realizarea "Albaniei Mari"**.

Dacă S.U.A. și N.A.T.O. vor persevera în realizarea desprinderii provinciei Kosovo de Serbia, fără a-și angaja trupele de uscat proprii, **s-ar putea să se recurgă la înarmarea unor efective din Albania și din această provincie și să se treacă la un război de lungă durată**. În acest caz, chiar și sub paravanul unor formațiuni de tip paramilitar, Albania ar deveni principala purtătoare a efortului de război terestru în contextul unui conflict militar de joasă intensitate, **cu efecte devastatoare pentru Peninsula Balcanică în întregul ei**.

Pe teritoriul Albaniei funcționează centre de instrucție pentru pregătirea combatanților care acționează în Kosovo, cu participarea unor instructori din S.U.A., Germania, Croația și Bosnia-Herțegovina. Dezarmarea formațiunilor teroriste ale A.E.K. în 1999 a fost o pură ficțiune.

România va fi lovită în "Țara Secuilor"?

După Bosnia-Herțegovina și Kosovo, cea mai periculoasă și mai potențial explozivă zonă a Peninsulei Balcanice este Macedonia.

Trimiterile ce se fac pe diferite canale cu privire la provincia Voivodina sau la Banatul României sunt de natură diversionistă, iar sursa acestora nu este decât Budapesta.

România va fi, cel mai probabil, lovită în "*Țara securilor*", nu în Banat.

Macedonia prezintă o situație etnică dintre cele mai îngrijorătoare. Astfel, dintr-o populație cu un total de 2.303.000 locuitori, 1.500.000 sunt macedoneni, 500.000 albanezi, 40.000 sârbi, iar restul alte etnii. Numai la Skopje trăiesc compact peste 200.000 de albanezi turbulenți, care, în anul 2001, au împins această minusculă țară pe marginea prăpastiei.

Macedonia conține pericolul potențial al unei explozii cu efecte mult mai mari și mai periculoase pentru întregul spațiu balcanic decât tot ce s-a derulat până în prezent în aria fostei Iugoslavii. Pe fondul unei crize macedonene, posibilitatea unui nou război balcanic, în care să fie implicate nu atât puterile occidentale, în frunte cu S.U.A., ci mai ales cele locale, precum Albania, Bulgaria, Grecia, Serbia și Turcia, trebuie avută în mod serios în vedere, atât în 2002, cât și în viitor.

Scenariul american – în plină desfășurare !

La începutul anului 1998, specialiștii americani în scenarii de război, care dispun de o adevărată "industrie" în acest domeniu, creată și antrenată în cei 45 ani de "război rece", au pus la punct un asemenea scenariu și pentru Peninsula Balcanică la sfârșitul secolului XX, axat pe următoarele secvențe, care parțial s-au și confirmat:

- izbucnirea unui război în Kosovo, care de altfel a și fost declanșat în cursul anului 1998, amplificat în 1999 și internaționalizat prin ofensiva aeriană a S.U.A. și N.A.T.O., începută la 24 martie 1999, încheiat cu ocupația militară a provinciei de către trupele N.A.T.O.;

- circa 700.000 de albanezi sunt determinați să părăsească provincia Kosovo, grupându-se în Macedonia, Albania, Grecia, Muntenegru, fază care s-a consumat întocmai; după implicarea S.U.A. și N.A.T.O. în război, pentru ca "tragedia umană" să fie și mai mare, iar efectele psihologice totale, eșantioane de câte 20-40 de mii de refugiați au fost transportate în Germania, S.U.A., Turcia etc; Franța și Italia, nedorind să participe la această operație psihologică, ce viza efecte propagandistice globale, au acționat pentru sprijin umanitar acordat refugiaților aflați în imediata apropiere a frontierei cu Kosovo; până și în România au ajuns câteva zeci de amărâți de albanezi;

- pe măsura creșterii valurilor de "refugiați", trupele grecești pătrund în partea de sud a Macedoniei, pentru a le bara calea spre Grecia;

- **Albania**, după o mobilizare prealabilă, **trimite voluntari și armament** pentru sprijinirea albanezilor din Kosovo și Macedonia; în acest caz, **trupele sârbești pătrund pe teritoriul Macedoniei**;

- după intrarea trupelor grecești în Macedonia, **Turcia declanșează acțiuni militare împotriva Greciei**, în zona Mării Egee;

- considerând că Macedonia este împărțită, **Bulgaria trimite trupe și ocupă partea de est a acesteia**;

- dat fiind că două din statele sale membre sunt în stare de război, **S.U.A. și N.A.T.O. hotărăsc să-și extindă intervenția în întregul spațiu balcanic**;

- **Federația Rusă** nu se mai poate menține în afara conflictului, deoarece este în situația de a pierde poziții strategice de maximă importanță și **se implică cu forțe**;

- **Croația și Federația Croato-Musulmană din Bosnia-Herțegovina**, profitând de haosul general creat, **cuceresc Republica Sârbă și o parte din teritoriul Serbiei**.

Pentru un analist politico-militar cât de cât avizat, **"scenariul"**, prezentat succint în elementele lui esențiale, **nu este prea departe de adevăr**. Reține atenția faptul că, în anul 1998, președintele Macedoniei, Kiro Gligorov, a ordonat marcarea unui "coridor" prin care să se poată refugia circa 400.000 de albanezi din Kosovo. Se pare că **evenimentele din martie 1999 erau așteptate...**

În urma ofensivei aeriene a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Jugoslaviei, **relațiile interetnice din Macedonia s-au deteriorat și mai mult**. În Macedonia, **terorismul albanez** s-a manifestat prin **asasinate și atacuri cu bombe**, iar Partidul Democrat al Prosperității (albanez) din Macedonia are același program politic ca cele din Kosovo. **Criza militară** provocată de organizația teroristă A.E.K., în anul 2001, **sub patronajul S.U.A. și N.A.T.O.**, s-a încheiat prin **modificarea Constituției Macedoniei în favoarea albanezilor**, consfințindu-se astfel divizarea statului.

În noul context al crizei politico-militare din Balcani, este în curs de executare sporirea efectivelor militare ale S.U.A. și N.A.T.O. în **Macedonia** și Albania, această fostă republică iugoslavă fiind transformată într-un **protectorat militar american și N.A.T.O.**

Droguri pentru terorism

"Triunghiul de foc" Kosovo, Macedonia, Bosnia-Herțegovina a devenit zona unde se practică cel mai intens trafic de droguri și de arme din întregul spațiu al Eurasiei, favorizat de haosul general și degradarea instituțiilor statelor din această parte a Europei.

În provincia Kosovo, perează un puternic cartel al traficantilor de droguri, cunoscut sub pseudonimul **"Kamila"**. Acest cartel este unul din principalii distribuitori de droguri în Europa și, totodată un furnizor de fonduri pentru înarmarea organizației teroriste A.E.K.

În ultimii ani, numai în Elveția, un important centru nodal al filierei de droguri "Kamila", au fost arestați și condamnați circa 500 de albanezi. Marfa traficată și diseminată este **heroina**, iar **narco-mafia albaneză** este apreciată, de către Observatorul Geopolitic pentru Droguri (O.G.D.) din Franța, ca **cea mai puternică din Europa**. De altfel, la scară globală, s-a demonstrat că terorismul, traficul de droguri și traficul de armament sunt frați gemeni.

Potrivit unor surse de la Budapesta, **80 % în cantitatea de droguri vândută pe spațiul Ungariei provine de la narco-mafia albaneză**.

Centrele de distribuire a drogurilor pe filiera Kosovo se află la Velik și Trnovac.

Albanezii angajați în traficul de droguri și arme **cooperează intens cu organizațiile similare kurde, precum și cu cele din Caucaz, mai ales cecene**. Rutele acestora spre Europa de vest trec și prin România.

Cele mai mari cantități de **arme** introduse în zonele de conflict din Balcani se obțin **pe filiera italiană**, unde operează mafioți autentici, de proveniență siciliană.

Mafia albaneză este veche și cu puternice tradiții. Aceasta este organizată și structurată **după modelul sicilian și cel al "casei napolitane"**, având la bază criterii de religie, de limbă, obiceiuri și reguli speciale. În plan ierarhic, structurile mafiotice albaneze se bazează pe **familii**, sunt de un exclusivism total, ceea ce le face foarte greu, dacă nu chiar **imposibil de penetrat**, fiind cotate **printre primele 4-5 din lume**.

Dacă așa stau lucrurile, având în vedere că, după unele calcule, **din traficul de droguri la scară mondială s-au realizat profituri de circa 700 miliarde dolari S.U.A.**, rezultă că "partea" ce a revenit mafiei albaneze a fost una consistentă.

După cum a relatat ziarul londonez "*Sunday Telegraph*" din 11 mai 1997, **acțiunile mafioților albanezi au crescut într-un asemenea ritm, în ultimii ani, încât acestea au început să pericliteze chiar și interesele mafiei tradiționale siciliene**. Prezența militară străină nu va putea suprima activitatea rețelelor mafiotice albaneze. După cum s-a putut constata, la numai câteva luni de la încetarea războiului din Kosovo, **albanezii au și început să deschidă focul împotriva trupelor K.F.O.R.**

Din surse occidentale credibile, rezultă că, **după destrămarea R.S.F. Jugoslavia**, survenită în urma celor cinci ani de război civil, **Macedonia și Kosovo au devenit "placa tumantă" sau "centrul nodal" al principalelor rețele și rute ale traficului cu droguri și armament către Bosnia-Herțegovina și către A.E.K.**

Macedonia deservește rețelele de droguri spre Italia și Europa de Vest, făcând legătura cu sursele de aprovizionare cu heroină din Turcia, Caucaz și Asia Centrală.

Mari cantități de heroină au fost confiscate în Elveția, Germania, Grecia și Italia, iar **traficantii arestați au fost, în cea mai mare parte,**

de etnie albaneză, după cum se relatea în "*Depeche International de Drogue*" din 18 mai 1996. Aceștia au fost originari din Priștina, Skopje și Skoder. Centrul narco-mafiei din Macedonia este la Gostivar, iar cel din Albania la Tropoja.

În Macedonia, la **Kumanovo**, se află în funcțiune **cele mai moderne instalații de prelucrare a drogurilor**, folosind preparatele chimice ale unei fabrici din Grecia, situată în apropierea graniței cu Macedonia.

La Grand-Hotel din Skopje, un etaj întreg este permanent rezervat șefilor organizațiilor narco-mafiote.

Albanezii din Elveția, Germania și S.U.A. furnizează operatori – distribuitori de droguri, într-o acerbă luptă cu distribuitorii turci.

În ultimii ani, albanezii au început să coopereze cu piața de heroină care s-a născut în Caucaz și care se află într-o înclăștare acerbă cu piața de droguri din Turcia. **Centrul narco-mafiei din Caucaz este Cecenia, urmată de Georgia și Armenia.**

Sentimentul anti-turcesc din Germania favorizează pătrunderea elementului etnic albanez pe piața de droguri din această țară.

Surse oficiale din S.U.A. au semnalat **existența pe teritoriul Albaniei a unor fabrici de heroină brută, heroină pură și de droguri sintetice.**

Albanezul Musa Rifat Salami, sub acoperirea de "student", a **introdus în Elveția, în perioada 1992-1995, o jumătate de tonă de heroină**, cea mai mare cantitate din istoria acestei țări. Musa este originar din satul Pozaranie, provincia Kosovo. Autoritățile elvețiene au ajuns la concluzia că **valuta obținută din traficul de droguri a fost, în parte, utilizată de mișcarea separatistă din Kosovo.**

Organe ale poliției grecești au publicat date din care rezultă că **sursele de heroină pentru piața Europei Occidentale și piața S.U.A. în prezent sunt:** Caucazul, republicile islamice din fosta U.R.S.S., Turcia, Africa de Nord, Albania și Macedonia.

Albanezii practică cele mai reduse prețuri, ceea ce le permite să se extindă rapid.

U.E. – lovită sub centură de S.U.A. !

În ceea ce privește armamentul, cel mai intens trafic de arme din Kosovo se practică în triunghiul Priștina, Podujevo, Pec. În ultimii ani, **albanezii și-au câștigat faima de cei mai buni comercianți de arme din Europa.** O parte din armele albanezilor din Kosovo provin din fostele republici iugoslave care s-au separat.

Sursele externe de armament sunt în Germania, Belgia și Elveția. Punctul principal de trafic cu armament din Slovenia este la Sentilj.

Uniunea Europeană a atras atenția **Turciei** asupra faptului că aceasta **furnizează armament albanezilor musulmani**, precum și celor din Sandjak, folosind rute prin Bulgaria și Macedonia.

De reținut faptul că albanezii își plătesc armamentul atât în valută, cât și în droguri.

O concluzie majoră care se desprinde din informațiile privind traficul cu droguri și armament este aceea că Peninsula Balcanică devine, cu trecerea timpului, tot mai viciată. **"Cineva" are interese să transforme aria balcanică într-o zonă de totală instabilitate și nesiguranță.**

Aceasta lovește nu numai în statele din zonă, ci în întreaga Europă, cu predilecție în Uniunea Europeană, stânjenind procesul de integrare al acesteia, precum și extinderea sa spre centrul și estul Europei. Acest interes nu-l poate avea decât S.U.A. Pentru această "misiune", a fost selectat elementul etnic albanez, care, timp 500 ani, a slujit interesele otomane și ale altor puteri, inclusiv ale fostei U.R.S.S. și Chinei, în această zonă.

Parteneriatul pentru... pacea CIA

Potrivit relatărilor expertului militar britanic Paul Beaver, **Albania și provincia Kosovo au intrat în atenția C.I.A. și au fost penetrate de agenți și specialiști ai acestei Agenții, încă din 1990.**

Sub cele mai diferite acoperiri oficiale și clandestine, agenții C.I.A. au pătruns masiv în Kosovo, începând din aprilie 1998.

C.I.A., care combină cercetarea terestră prin surse umane, cu cea aeriană și prin sateliți, a urmărit și a reușit să fie permanent la curent cu evoluția situației din zonă. Pentru misiunile de cercetare aeriană au fost utilizate avioane AWACS-E-34, existente și în cadrul N.A.T.O., folosind aeroportul bulgar Kunrovo, situat la 150 km est de Sofia.

Legenda sub care se execută un spionaj militar total în Peninsula Balcanică este cel al acțiunilor desfășurate sub egida "Parteneriatului pentru Pace". Sub acoperirea acestei instituții "de pace", spionajul militar al S.U.A. are mână liberă din Balcani până în Asia Centrală...

Din surse rusești publice considerate de încredere, printre care și săptămânalul moscovit *"Expert"* din aprilie 1998, rezultă că **agenții C.I.A. au fost semnalati în număr mare în provincia Kosovo încă din 1995, sub acoperirea oficială a unor "centre de informații".**

Numărul operațiunilor C.I.A. a crescut brusc în perioada premergătoare amplificării acțiunilor separatiștilor albanezi și a apariției prin surprindere a misterioasei "Armata de Eliberare din Kosovo".

Cunoscând *"modul de lucru al C.I.A."*, chiar și celor mai neavizați observatori din zonă nu le-a scăpat din vedere faptul că **A.E.K. este produsul specialiștilor C.I.A., care au "construit", etapă cu etapă, edificiul unui război de joasă intensitate în Kosovo, pe fondul căruia să se poată organiza o intervenție militară, chipurile, în scopuri umanitare, pentru prevenirea unei "tragedii umane".** În realitate, toate acestea nu au nimic comun cu obiectivele economice, politice și militare reale urmărite de S.U.A. sub paravanul N.A.T.O.

Dacă, în epoca războiului rece, **conflictele militare de joasă intensitate** au fost folosite de unele popoare pentru a se elibera de sub dominația unor puteri străine, cum au fost cele din Vietnam și Afganistan, experiența mondială din ultimii zece ani demonstrează că asemenea tipuri de conflicte **au devenit opera unor servicii de spionaj și diversiune, pentru a genera instabilitate în anumite state și zone geopolitice, care să ofere motive plauzibile de intervenții militare și dislocări de trupe în zonele de interes strategic.** Exact așa s-au derulat lucrurile în Balcani, în ultimul deceniu al secolului XX.

Un asemenea război de joasă intensitate a fost pus în scenă de către C.I.A. în Kosovo, având ca element de manevră organizația teroristă A.E.K., pe baza căruia a fost posibilă declanșarea intervenției militare a S.U.A. și N.A.T.O. la 24 martie 1999.

Diversiunea Rambouillet

“Tratatativele” de la Rambouillet și Paris, premergătoare declanșării intervenției militare împotriva Iugoslaviei, au fost **un paravan de inducere în eroare a opiniei publice internaționale, dar mai ales americane.**

Condițiile acordului de la Rambouillet, totalizând 95 de pagini redactate în totalitate la Departamentul de Stat al S.U.A., au fost **puse de așa natură, de către specialiștii americani (C.I.A.), încât acceptarea acestora de către Iugoslavia, recte președintele Slobodan Miloșevici, să fie imposibilă.** Esența reală a “acordului” a fost și rămâne **desprinderea provinciei Kosovo de Serbia și ocuparea militară a întregii Jugoslavii (Serbia și Muntenegru).**

Un asemenea “acord” a fost pus în față și României, la Viena în **august 1940,** pe care șeful guvernului de atunci, Manoilescu, l-a semnat, fapt ce a dus la **pierderea părții de nord a Transilvaniei** și la ocuparea țării de către trupele germane în toamna aceluiași an...

Pentru faptul că Iugoslavia zilelor noastre, formată din Serbia și Muntenegru, **nu a procedat la fel, a fost supusă unei barbare ofensive aeriene de către S.U.A. și N.A.T.O.,** sub falsa deviză a prevenirii unei “tragedii umane”. Desfășurarea războiului și mai ales consecințele politice ale acestuia au demonstrat că **poziția adoptată de Belgrad, de a rezista, a fost una corectă.**

La **31 martie 1999,** președintele **Bill Clinton,** dintr-o eroare sau cu bună intenție, a făcut cunoscut lumii scopul principal al intervenției militare americane, atunci când l-a amenințat pe Slobodan Miloșevici că **“Serbia ar putea pierde suveranitatea asupra provinciei Kosovo, dacă va mai continua crimele împotriva populației albaneze”.** Aceasta ni se pare a fi una dintre cele mai iresponsabile declarații făcute de un președinte american de la încheierea celui de-al doilea război mondial încoace!

Adevărul este că, indiferent ce va face Belgradul și oricare președinte al Iugoslaviei, S.U.A. vor persevera pe linia separării provinciei Kosovo și implantării, în această provincie de importanță strategică, a unei prezențe militare americane sub egida N.A.T.O., ca bază de expansiune spre Caucaz și Marea Caspică.

Dacă acest lucru se va realiza, atunci trupele americane vor fi prezente în Kosovo și peste 50 ani, așa cum sunt prezente și în Coreea de Sud la o jumătate de secol de la terminarea războiului din Peninsula Coreea.

Bătălia pentru drepturile...cromului

Provincia nu va fi alipită la Albania, pentru că Washingtonul nu va recurge la o măsură atât de stupidă, care să bulverseze Europa și lumea, ci va urmări să confere provinciei un statut de protectorat, *"deschizând câmp de acțiune companiilor transnaționale pentru extragerea GROMULUI"*, minereu rar, de importanță strategică.

Interesul fundamental al S.U.A. pentru provincia Kosovo este generat atât de uriașele rezerve de minereu de crom, printre cele mai mari din lume, fără de care nu pot exista nici industrii și nici tehnologii moderne, mai ales militare, cât și de valoarea strategică a acesteia pentru subminarea intereselor Uniunii Europene și ale Federației Ruse.

S.U.A. nu dispun de acest mineral de importanță strategică pentru tehnica de aviație, rachete, navete spațiale etc.

Acesta este un motiv serios pentru care s-au decis să participe la intervenție și alte mari puteri europene, precum Franța și Germania, dar mai ales Marea Britanie, prin calitatea ei de vasal absolut al S.U.A.

În afara rezervelor de crom din Kosovo, S.U.A. mai sunt interesate și în alte obiective ce vizează întreaga Europă, în perspectiva secolului XXI. Balcanii și Caucazul constituie un *"arc strategic"* de importanță excepțională, prin care S.U.A. urmăresc pătrunderea și exploatarea în interes propriu și în dauna Europei, a imenselor resurse energetice din bazinul Mării Caspice. Iată cum, prin sânge, teroare și spionaj se urmărește pătrunderea la marile resurse naturale ale planetei...

S.U.A. își vor exercita și în viitor influența lor în Peninsula Balcanică, tot prin metoda punerii în scenă a unor conflicte militare de joasă intensitate, mizând pe grupurile etnice minoritare, atât de numeroase și de incitate de posibilitatea de a profita de pe urma alianței dintre acestea și puterea militară a S.U.A., mai ales în perspectiva pierderii bazelor lor militare din Germania.

Asocierea puterii militare a S.U.A. cu mișcările grupurilor etnice religioase din Balcani, Europa și din lume, în număr de peste 3.600, care se doresc *"republici independente"*, precum *"Țara secuilor"* din România, sau să se unească cu *"patria mamă"*, precum Kosovo din

Iugoslavia, s-ar putea constitui într-o imensă sursă de pericol, de destabilizare și chiar de dispariție a unor state mici și mijlocii.

Marile Puteri vor (și) dezmembrarea României ?

La nivelul anului 2002, se știe cu certitudine că S.U.A. au sprijinit procesele de dezmembrare a Iugoslaviei, Cehoslovaciei și U.R.S.S. Dacă se va pune problema, S.U.A. vor sprijini și dezmembrarea României...

La 14 martie 2002, a fost desființată Iugoslavia mică, formată din Serbia și Muntenegru, locul acesteia fiind luat de o asocierie simbolică între cele două entități statale.

Există pericolul real, materializat sub privirile stupefiate ale întregii Europe, de folosire a minorităților naționale existente în Peninsula Balcanică drept carne de tun într-o suită de războaie de joasă intensitate, ce pot fi puse în scenă în această parte a Europei, cu consecințe dezastruoase atât pentru statele din zonă, cât și pentru Uniunea Europeană și procesul de integrare a continentului în general. **Operația "Forța Aliată"**, purtată în proporție de 85 % de S.U.A., a avut o puternică dimensiune anti-europeană.

Din această suită, reținem:

- **primul război balcanic de joasă intensitate** a fost cel din **Bosnia-Herțegovina**, care poate re izbucni oricând;

- **al doilea război balcanic de joasă intensitate** a fost declanșat în provincia **Kosovo**, în 1998, amplificat la începutul anului 1999 și ridicat la culmi extreme prin intervenția militară a S.U.A. și N.A.T.O., declanșată la 24 martie, ce ar putea avea consecințe imense asupra Europei și lumii în general;

- **al treilea război balcanic de joasă intensitate** poate exploda în orice zi în **Macedonia**, de natură să aprindă un război balcanic generalizat.

Posibilitatea unor războaie etnice de joasă intensitate, pe fondul minorităților etnice maghiare din Voivodina, Transilvania și Slovacia, după admiterea Ungariei în N.A.T.O., este puțin probabilă. Ungaria nu este Albania.

Ca membră în N.A.T.O., Ungariei i s-a limitat imens spațiul de manevră, iar speranța Budapestei că ar putea folosi forța militară a N.A.T.O. pentru a se "întregi teritorial" este de domeniul absurdului, motiv pentru care ungurii sunt tot mai dezamăgiți de apartenența lor la N.A.T.O.

Acest lucru nu i se permite Germaniei, care a fost cooptată în N.A.T.O. tocmai pentru a nu-i trece prin cap idei revizioniste. Ungaria poate, însă, exploata la maximum degradarea economică a României și, pe această bază, să alimenteze mișcări politice autonomiste în Transilvania și Banat, manifestări care au și avut loc în cursul anului 2001.

Cele care ar pune în scenă un război de joasă intensitate în România, sprijinindu-se pe minoritatea maghiară, sunt în prezent S.U.A., Germania și Marea Britanie, vizând *"federalizarea României"* și o eventuală implantare de trupe străine în Transilvania. De pe urma unui astfel de război, Ungaria ar avea numai de câștigat, dar fără să-și adjudece teritorii, așa cum visează Budapesta. Probabil că acesta este și motivul neadmiterii României în N.A.T.O., cu toate eforturile pe care le-a depus. Reuniunea la nivel înalt a N.A.T.O. de la Praga din anul 2002 ar putea însemna o nouă mare deziluzie pentru România, mai ales după reapriinderea stării conflictuale din Republica Moldova, de la începutul anului 2002.

Războaiele de joasă intensitate – arma SUA și NATO

La scară internațională, în ultimii zece ani, se constată o reducere a numărului conflictelor militare inter-statale și a conflictelor de frontieră. Crește, în schimb, numărul conflictelor militare de joasă intensitate intra-statale civile, iar pe acest fond, și cel al intervențiilor militare străine.

Prin mecanismul *"recunoașterii diplomatice"* a unor părți beligerante dintr-un război civil, cum s-a procedat în cazul Sloveniei, Croației și Bosniei-Herțegovina, un astfel de război devine un război inter-statal, care deschide larg porțile intervenției militare străine.

Războaiele de joasă intensitate pot viza, printre altele:

- crearea condițiilor pentru o intervenție militară și implantarea trupelor statelor interesate în punctele strategice ale lumii și zonele cu resurse energetice și de materii prime vitale;
- accesul la putere a unei grupări politice;
- menținerea la putere a unei formațiuni politice;
- încercarea de obținere a autonomiei de către o minoritate etnico-religioasă sau de alipire a acesteia la "patria mamă".

Războaiele de joasă intensitate conduc, de regulă, la dezintegrarea statelor și a autorităților acestora, așa cum s-au derulat lucrurile în fosta Iugoslavie, Zair și Afganistan.

Într-un război de joasă intensitate, ca cel din Bosnia și Kosovo, acțiunile militare se derulează **după metode și procedee neconvenționale**, evitându-se angajamentele mari și cu caracter decisiv. Se acționează, de regulă, în grupuri mici, cu **tactica luptei de gherilă**. Un model, în acest sens, îl reprezintă războiul din **Cecenia**, în etapele 1994-1995 și 1999-2002.

Majoritatea armamentului este de tip ușor, nesofisticat, ieftin și disponibil în cantități mari, din diferite surse.

Organizarea unor armate și ducerea unor acțiuni de luptă de amploare constituie o fază superioară a unui război de joasă intensitate, așa cum a evoluat situația din Bosnia-Herțegovina și Kosovo.

Războaiele de joasă intensitate sunt exploatare de către Marile Puteri în interesul propriu. După ce forțele locale angajate într-un asemenea conflict se decimează reciproc și își produc distrugerii, Marile Puteri intervin pentru *"impunerea"* sau *"menținerea păcii"*. Asupra unei țări distruse, controlul extern se instalează cu minimum de efort. Acesta a fost modul în care S.U.A. și N.A.T.O. s-au implantat în Bosnia-Herțegovina, în provincia Kosovo și în Afganistan.

Analizii politico-militari din perioada post-război rece au ajuns la concluzia că **stadiile succesive ale conflictelor de joasă intensitate care stau la baza strategiei S.U.A. și N.A.T.O., în contextul "noii ordini politice internaționale", s-au dovedit a fi următoarele:**

- **recrutarea și coruperea funcționarilor și politicienilor din principalele instituții ale statului vizat;**

- **defăimarea și acuzarea falsă a personalităților politice proeminente și a instituțiilor vitale ale statului (Slobodan Miloșevici și armata sârbă);**

- **incitarea și sprijinirea conflictelor etnice, contând inclusiv pe organizații de tip terorist;**

- **stimularea acțiunilor și încurajarea pretențiilor tot mai mari ale minorităților etnice;**

- **promovarea secesiunii și separatismului pe plan intern și sprijinirea acestora în organisme internaționale ("recunoașterea diplomatică");**

- **organizarea intervenției unor organisme internaționale sau a unor coaliții ad-hoc de state interesate, sub forme mascate de menținere a păcii sau sub egida "Parteneriatului pentru Pace", O.N.U. sau N.A.T.O.;**

- **impunerea de blocaje și de sancțiuni economico-financiare, excluderea din unele organizații internaționale de securitate, culturale etc., așa cum s-a procedat cu Serbia;**

- **declanșarea unor acțiuni militare și de distrugerii între forțele statului și minoritățile naționale, care, în final, să faciliteze o intervenție armată unilaterală sau de coaliție și implantarea de forțe armate străine în țara vizată, efectuate sub paravanul "apărării drepturilor omului" sau în scopuri "umanitare", al combaterii terorismului, cum s-a procedat în cazul Afganistanului, în perioada octombrie 2001-ianuarie 2002.**

România se află profund afectată de primele șase stadii ale acestui proces, iar evoluția situației politice, economice, sociale și militare interne pot împinge societatea românească și spre ultimele două stadii în anii viitori.

"RĂZBOIUL UMANITAR" DIN JUGOSLAVIA

Un "plan Marshall" cu bombe și rachete

Constatând cu stupeoare și nervozitate că, în ciuda bombardamentelor intense și neîntrerupte la care a fost supusă, în primele zile de la declanșarea operației teroriste "Forța Aliată", conducerea politică de la Belgrad " *nu capitulează, iar forțele armate ale Serbiei sunt de negăsit*", administrația S.U.A. a luat pe cont propriu războiul de agresiune, năpustindu-se cu o oarbă furie asupra obiectivelor economice ale Serbiei. În locul unui nou "plan Marshall", la care visau națiunile balcanice, după colapsul comunismului, americanii au venit cu bombe și rachete...

După 50 zile de bombardament sălbatic împotriva unor obiective economice civile fără posibilități de apărare, un analist occidental aflat la Budapesta estima că **Serbiei îi vor fi necesare minimum 200 miliarde dolari pentru a se reface**. Având în vedere că intensitatea bombardamentelor aviației americane a crescut continuu și s-a prelungit până la 78 zile, **cifra totală** estimată pentru refacerea Serbiei s-ar ridica la suma de **300 miliarde dolari**, iar programul de reconstrucție s-ar putea extinde pe **minimum 10 ani**.

După două luni de bombardamente împotriva sârbilor, care își apărau fabricile și lucrările de artă făcând lanț viu cu trupurile lor în jurul acestora, timp în care, **asupra acestei țări, au fost lansate 23.600 de bombe dirijate și rachete de croazieră**, președintele S.U.A., W.Clinton, autorul principal al agresiunii și comandantul suprem al N.A.T.O., generalul american **Wesley Clark**, se lăudau în fața întregii lumi cu următoarele "acțiuni umanitare":

- **distrugerea tuturor depourilor de cale ferată, distrugerea a 12 stații de cale ferată de valoare strategică și a tuturor stocurilor de carburanți;**

- **distrugerea și paralizarea căilor ferate, a căilor rutiere și căilor fluviale;** numai la Novi Sad, aviația de bombardament americană a distrus trei poduri peste Dunăre; prin această acțiune criminală, hotărâtă exclusiv la Washington, a fost paralizată principala arteră economică a Europei ce leagă zona Mării Negre cu zona Mării Nordului, aducând **imense prejudicii economice României**, țara cu cea mai mare flotă pe Dunăre.

NATO – Alianța împotriva Europei !

Prin acest act barbar și lipsit total de rațiune, **S.U.A. au lovit în mod deliberat în interesele economice ale Europei, în totalitatea sa, de la Atlantic la Urali**. Guvernul Germaniei a considerat acest act

ca fiind o *"enormă prostie"*. După mai bine de trei ani de la încetarea războiului, **Dunărea continuă să fie blocată, provocând mari pagube statelor riverane**. Iată cum președintele României de atunci, Emil Constantinescu, împreună cu întregul guvern, **au sacrificat interesele vitale ale națiunii** pe altarul unei alianțe militare din care România nu face parte și cel mai probabil că nici nu va face vreodată parte, precum și pe cel al *"Parteneriatului strategic cu S.U.A."*, care există exclusiv în capetele politicianilor români aflați la putere, în zilele negre ale războiului din Balcani din primăvara anului 1999. Din păcate, în linii mari, această politică este continuată și de către guvernul minoritar al P.S.D., pentru a-și crea o "îmage" favorabilă la Washington și a nu mai fi acuzat de "cripto-comunism".

Distrugerea, de către aviația S.U.A., a podurilor de peste Dunăre, de la Novi Sad, poate fi înscrisă în categoria unor **crime împotriva umanității**, deoarece a afectat viața și interesele unor mase de oameni nevinovați, dintr-un număr de state care nu aveau nimic în comun cu războiul de agresiune purtat de S.U.A., sub paravanul N.A.T.O., împotriva Iugoslaviei, respectiv România, Bulgaria, Ungaria, Austria, Germania, ca și ale tuturor statelor din Europa de Est, care folosesc această arteră fluvială, precum Moldova, Ucraina, Rusia, statele din zona Caucazului și Turcia. Mass-media din România s-a arătat puțin preocupată de acest dezastru, în schimb, a deplâns cu "lacrimi de crocodil" pierderile suferite de S.U.A. în urma atacurilor teroriste de la 11 septembrie 2001. Nici o grijă! **S.U.A. se vor reface repede, în timp ce noi mergem spre dezastru...**

Este clar ca lumina zilei că **distrugerea celor trei poduri dunărene de la Novi Sad a fost hotărâtă în mare secret la Washington și executată prin surprindere de către aviația americană**. Dacă această acțiune criminală și total antieuropeană s-ar fi discutat la Comandamentul Suprem al N.A.T.O., la Bruxelles, cu siguranță că Germania, Ungaria, Grecia și chiar Turcia s-ar fi opus categoric. Iată o nouă dovadă a stării precare a N.A.T.O. și a faptului că **această alianță nu mai reprezintă interesele Europei**.

Au mai fost distruse, tot de către aviația și rachetele de croazieră americane, **următoarele ramuri de importanță strategică de pe teritoriul Serbiei:**

- industria chimică și de îngrășăminte;
- industria petrochimică de carburanți și lubrifianți;
- industria siderurgică;
- industria de automobile, camioane și tractoare;
- industria militară producătoare de tehnică blindată;
- industria aeronautică;
- industria de construcții navale civile și militare;
- industria producătoare de muniții și explozivi;
- industria producătoare de echipament greu de construcții.

În perioada 24 martie-15 iunie 1999, aviația americană a distrus 34 de mari poduri de pe sistemul de autostrăzi și 11 poduri mari de cale ferată, scoțând din funcțiune pentru mult timp căile rutiere de transport, cu grave repercusiuni economice.

"Pagubele" de la București

Serbia se va reface după războiul cu S.U.A. și N.A.T.O., în principal, prin eforturi proprii, așa cum a procedat și după cel de-al doilea război mondial, dar cu imense suferințe.

Dintre statele Europei care ar putea participa la opera de reconstrucție în Serbia, prin poziția geografică și potențialul de care dispune, **România ar putea juca un rol deosebit de important, oferind o mare șansă de reviriment muribundeii sale economii, dacă nu ar mai executa ordinele Washingtonului.**

În "epoca totalitarismului", România se situa pe primele locuri din lume în proiectarea și construcția de poduri, de complexe petrochimice, de mașini grele de șantier și în producția de ciment, adică tocmai în acele domenii care sunt de importanță vitală pentru reconstrucția unei țări devastate de război. Din păcate, după 1989, națiunea română și-a pierdut vocația de constructor...

Această mare șansă economică a României a fost însă spulberată de declarația iresponsabilă a domnului Emil Constantinescu, precum și întregul guvern aflat la putere, atunci când a declarat, fără să o ceară nimeni, că "intervenția militară a N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei este legitimă și necesară". În afară de faptul că a fost bătut pe umăr și mângâiat pe căefă de către doamna Madelein Albright și de către comandantul suprem al N.A.T.O., generalul Wesley Clark, ce vrea să modifice Tratatul de la Trianon, ce a mai primit în schimb, pentru el și pentru țara aflată în ruină, domnul Emil Constantinescu? După anul 2000, guvernul P.S.D. a refăcut puțin din acest handicap.

Cum era normal, după încetarea războiului, **guvernul de la Belgrad, cel puțin temporar, a exclus de la programul său de reconstrucție statele care au participat la agresiunea aeriană, precum și pe cele care s-au solidarizat cu acțiunile S.U.A. și N.A.T.O.** Au fost, în schimb, încurajate să ia parte la acest program state ca Rusia, Ucraina, Coreea de Sud, Japonia și China. Este posibil ca Ungaria, deși a fost primită în N.A.T.O. în plin război împotriva Serbiei, să participe la reconstrucția acestei țări cu mult înaintea României, pentru faptul că guvernul de la Budapesta a declarat răspicat că nu va admite ca teritoriul Ungariei să fie folosit pentru eventuale operațiuni militare terestre împotriva acestei țări. O bilă albă pentru Ungaria.

Clinton nu știe drumul spre Haga ?!

Dovedindu-se incapabile să distrugă armata sârbă, Forțele Aeriene Militare ale S.U.A. și, parțial, cele ale statelor membre în N.A.T.O.

participante la agresiune, în dorința de a obține rezultate decisive în timp scurt, **s-au năpustit asupra celor mai vulnerabile obiective economice ale Serbiei**, cum sunt: rafinăriile, depozitele de carburanți și lubrifianți, centralele electrice, uzinele chimice și rezervoarele de produse chimice. **Acțiuni antiumane care au provocat imense efecte ecologice pe termen lung, condamnate de dreptul internațional.**

Lovind obiectivele economice de importanță esențială pentru viața oamenilor, aviația S.U.A. și N.A.T.O. au comis, potrivit prevederilor Convenției de la Haga, **crime împotriva umanității**. Cum însă S.U.A. sunt stat membru permanent în Consiliul de Securitate, cu drept de "veto", pot ignora orice normă de drept, fiind intangibile, ca și ceilalți patru parteneri cu același statut privilegiat, respectiv Rusia, China, Franța și Marea Britanie. Iată de ce **sintagma "comunitate internațională" este lipsită de orice conținut.**

Așadar, atâta timp cât principalul criminal, **W.Clinton**, era "anchetator și judecător", posibilitatea ca acesta să fie tradus în fața Tribunalului Internațional de la Haga, așa cum a fost târât Slobodan Miloșevici, care și-a apărat țara, este **exclusă**. Cu siguranță că nu va scăpa, însă, de aspră judecată a istoriei universale...

Poligonul experimental Jugoslavia

Obiectivele economice lovite de aviația și rachete de croazieră americane, a căror distrugere a afectat grav mediul înconjurător, sunt situate în jurul localităților Belgrad, Krusevac, Lucani, Novi Sad și altele.

Din surse britanice, rezultă că, **pe lista obiectivelor vizate a fi lovite de către aviația S.U.A., s-a aflat și Institutul de Cercetări Nucleare de la Vinca**. Dacă nu a fost lovit și distrus se datorează faptului că statele membre N.A.T.O. din Europa care au participat la operații s-au opus categoric. S-a dovedit, încă o dată, faptul că **americani sunt capabili de orice fărădelege pe teritoriile altor state și continente...**

În prezent, se știe cu certitudine că, în cursul anului 1983, fostul președinte al S.U.A., **Ronald Reagan**, a fost pe punctul de a declanșa un război nuclear în Europa, pentru distrugerea **"lumii comuniste"**. Acest război, așa-zis limitat, s-ar fi derulat în cea mai mare parte pe teritoriile celor două Germanii, Cehoslovaciei, Poloniei, Ungariei, Bulgariei și României. În perioada respectivă, armata S.U.A. dispunea în Europa de 15.000 de încărcături nucleare tactice și operative.

Bombardamentele americane și N.A.T.O. au produs efecte ecologice devastatoare și asupra solului Serbiei, având în vedere că o singură bombă de aviație de 240 kg provoacă în sol un crater cu un diametru de 8 metri și o adâncime de 4 metri, iar temperatura provocată de explozie se ridică la 3.000 grade Celsius. **Asemenea explozii au efecte catastrofale asupra florei și faunei din zonele lovite.** În acest fel, zona balcanică, cea mai înăpoiată din Europa, în

locul unor ajutoare economice, a mai trebuit să suporte și efectele ecologice ale unui război irațional, declanșat în numele "drepturilor omului" și în scopul prevenirii unei "catastrofe umane", cum s-a declarat cu cinism la Washington.

Tot mai mulți analiști politici, de pe toate meridianele globului, sunt de părere că războiul nedeclarat purtat de S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Jugoslaviei a constituit o crimă împotriva umanității și o gravă insultă la adresa Europei, transformată, într-o porțiune a acesteia, într-un poligon de experimentări pentru armele sofisticate americane. Aceasta confirmă aprecierea că americanii nu au nici-un respect pentru Europa în totalitatea ei și sunt oricând gata să poarte războaie pe spațiul acestui continent, inclusiv cu folosirea armamentului nuclear, așa cum erau pe punctul s-o facă de nenumărate ori, în cei peste 40 ani ai războiului rece.

România – politică externă în genunchi ?!

Distrugerea industriei petrochimice a Serbiei și folosirea muniției cu uraniu a afectat mediul înconjurător nu numai în spațiul iugoslaviei, ci în întreaga insulă Balcanică, inclusiv în cel al României. Să nu se aștepte, însă, nimeni ca cineva din rândul fostei puteri politice, în frunte cu Emil Constantinescu, sau a guvernului P.S.D. de după anul 2000 să formuleze chiar și cel mai mic protest, atâta timp cât această țară este la cheremul F.M.I., patronat de S.U.A...

Poziția autorităților române față de războiul din Balcani derulat de S.U.A. și N.A.T.O. în primăvara anului 1999 a fost hotărâtă oriunde, dar nu la București. Fondul Monetar internațional și Banca Mondială sunt cele care ne-au elaborat "strategia economică", atât nouă, cât și Argentinei, țară capitalistă tradițională, ajunsă la faliment la începutul anului 2002. De altfel, în noiembrie 1999, guvernul C.D.R.-ist de la București a fost de acord ca România să fie condusă de o "comisie" a Uniunii Europene, F.M.I. și B.M. În acest fel, am încetat, de facto, să mai existăm ca entitate statală independentă și suverană. Bine că a fost măturat și plasat acolo unde îi este locul, adică în cavoul istoriei...

Un exemplu tipic privind efectele distructive asupra mediului ambiant îl reprezintă distrugerea, de către aviația S.U.A., în urma unor atacuri repetate, a Complexului Petrochimic de la Pancevo. Toxinele răspândite în atmosferă de pe urma exploziilor au inclus, printre altele, clorin, acid hidroclic, diclorid-etilenă, fosgen și vinyl. La data de 18 aprilie 1999, cantitatea de elemente toxice în atmosfera din zona orașului Pancevo a fost de 7.200 de ori mai mare decât nivelul admisibil, potrivit standardelor internaționale.

Pentru a se evita o explozie catastrofală la Pancevo, o mare cantitate de diclorid-etilenă a fost deversată în Dunăre, afectând România și Bulgaria, precum și statele riverane Mării Negre.

Toxinele provocate de explozii, incendii și răspândirea în atmosferă a unor produși chimici **au ajuns până în Ucraina și Belarus**. Despre toate aceste dezastre ecologice de proporții continentale, mass-media electronică americană și mai ales **C.N.N.** a păstrat o **tăcere de mormânt**. Nu există, însă, zi sau prilej în care aceleași mijloace să nu amintească despre dezastrul nuclear de la **Cernobâl...**

Singura țară care a formulat puternice proteste față de efectele ecologice produse de bombardamentele americane și N.A.T.O. asupra spațiului balcanic în totalitatea lui a fost **Grecia**, țară membră în N.A.T.O. din anul 1952. Aceste proteste demne de tot respectul nu au avut însă **nici-un ecou în mass-media din România**.

Efecte ecologice la fel de grave ca cele de la Pancevo au fost produse și ca urmare a distrugerii **Complexului Chimic de la Prava-Iskra**.

Oricare om întreg la minte din Balcani, Europa și din întreaga lume ar trebui să-l întrebe pe fostul președinte american, W.Clinton, principalul artizan al agresiunii aeriene împotriva Iugoslaviei și pe toți cei care l-au susținut, **ce legătură logică a existat între complexele de îngrășăminte chimice din Serbia și refugiații albanezi din Kosovo**, care și-au părăsit casele de teama bombardamentelor aviației americane și N.A.T.O.?

După cum se apreciază în *"Raportul special al Grupului de Informații Jane's"* din Marea Britanie, dat publicității în luna august 1999, **războiul aerian împotriva Iugoslaviei a contaminat întreaga zonă a Europei de sud-est, de la Marea Adriatică până la Marea Neagră**. De ce nu au reacționat mass-media din România și "elita culturală"?

Teritoriul României, mai ales în Banat, Oltenia, Muntenia, Dobrogea și Delta Dunării, a fost **contaminat ca urmare a distrugerilor produse Iugoslaviei, dar autoritățile statului român**, în spiritul slugărnicii lor tradiționale, **au păstrat o tăcere de mormânt**, deși dispuneau de informații precise în acest sens. Să sperăm, că într-o bună zi, toți cei vinovați de această trădare a interesului național, de totală lipsă de interes față de sănătatea maselor de oameni din aceste zone, ținute în ignoranță față de dezastrele ecologice provocate de patronii lor americani, vor fi **trași la răspundere**. Bine că ne considerăm "membri de facto" ai N.A.T.O. și luăm parte, cu mic cu mare, la cruciadele antiteroriste...

Alții sunt responsabili...

O dovadă concludentă de recunoaștere a dezastrelor ecologice produse în Balcani a constituit-o atitudinea guvernului Franței și a organizației Greenpeace, care au atras atenția asupra faptului că **o seamă de produse agro-alimentare din această zonă sunt contaminate cu compuși chimici răspândiți în solul țărilor din această parte a Europei**.

Guvernul Bulgariei, mult mai responsabil decât cel de la București, a invitat experți ai organizației Greenpeace să efectueze cercetări, în scopul evaluării efectelor ecologice ale războiului împotriva Iugoslaviei asupra teritoriului bulgar.

Spre cinstea lui, și **guvernul Ungariei**, țară primită în N.A.T.O. la 24 aprilie 1999, s-a sensibilizat și a luat atitudine pentru faptul că operațiunile de bombardament din Iugoslavia și forțele N.A.T.O. staționate pe teritoriul ungar au produs **grave poluări ale solului**. Specialiștii maghiari au constatat o contaminare alarmantă a pânzei freatice din extinse zone ale solului Ungariei.

La începutul lunii mai 1999, O.N.U. a constituit o **misiune specială care să evalueze efectele ecologice ale războiului din Balcani**, declanșat de către S.U.A. și N.A.T.O. cu sfidarea Cartei Națiunilor Unite. S-a constatat că **cele mai grave efecte** și care se vor prelungi pentru mulți ani sunt **cele produse asupra apelor freatice din Iugoslavia și statele învecinate acesteia**, din întregul spațiu balcanic. În România, nu s-a scos nici un cuvânt legat de toate aceste dezastre !

Balcanii – un nou... deșert Nevada ?

Trupele străine de ocupație, sub stindardul N.A.T.O., din Bosnia-Herțegovina, din Macedonia, precum și cele din provincia Kosovo, dovedind un comportament iresponsabil, au adus **grave atingeri mediului înconjurător** prin neglijența cu care se depozitează și manipulează mari cantități de carburanți și lubrifianți și cum se aruncă deșeuri toxice, fără nici-o considerație față de mediul înconjurător. Este **comportamentul standard al unor trupe de ocupație**.

O altă acțiune de o extremă gravitate pentru mediul înconjurător, în urma operației "*Forța Aliată*" împotriva Iugoslaviei, a constituit-o **utilizarea**, de către avioanele americane de atac la sol de tipul "A-10", a **muniției perforante antiblindate, realizată pe bază de reziduuri de uraniu**.

În urma unor proteste viguroase și a presiunilor unor organizații neguvernamentale din S.U.A., printre care și "*Military Toxics Project*", la data de **3 mai 1999**, Ministerul Apărării american (**Pentagon**) a fost **obligat să recunoască public folosirea**, în războiul împotriva Iugoslaviei, a **muniției conținând componente de uraniu 235**. În cursul anului 2000, **soldați italieni, portughezi, olandezi, francezi și de alte naționalități din trupele de ocupație N.A.T.O. din Bosnia-Herțegovina și Kosovo au decedat în urma efectelor radiațiilor la care au fost expuși**.

Potrivit relatărilor postului de televiziune Euronews, din 4 ianuarie 2001, orele 10.30, rezultă că, pe timpul intervenției militare americane, sub paravanul N.A.T.O., din Bosnia-Herțegovina în 1995 și din Kosovo în 1999, **aviația S.U.A. a lansat 31.000 de rachete antiblindate, conținând elemente de uraniu, fără a informa despre acest lucru și pe aliații din N.A.T.O.**

Această situație a provocat o **gravă criză în cadrul N.A.T.O.**, în ianuarie 2001, iar comunitatea internațională a fost șocată. Aceasta constituie o **altă crimă împotriva umanității, față de care Tribunalul Internațional de la Haga ar trebui să se autosesizeze**. Se pare, însă, că "judecătorii" internaționali nu au timp de așa ceva...

Experți internaționali au stabilit cu precizie că o mașină blindată lovită cu o rachetă sau cu un proiectil de artilerie ce folosește reziduuri de uraniu de tipul "*Warthog*" (folosit în Iugoslavia) devine radioactivă și poate produce **efecte letale** împotriva persoanelor care se apropie de aceasta, fără echipament de protecție. Copiii și persoanele civile nu știu nimic despre aceste efecte și pot cădea ușor victime radiațiilor, așa cum s-a și întâmplat.

Vor fi, oare, americanii, purtătorii de stindard ai "*drepturilor omului*", dispuși să plătească **compensații Iugoslaviei și celorlalte state din Balcani**, al căror mediu ambiant a fost afectat de barbarele bombardamente ale aviației S.U.A.? Niciodată!

Întregul ecosistem din Balcani a fost afectat prin:

- distrugerea complexelor petrolifere și chimice;
- poluarea apei, a solului și a atmosferei de compuși chimici toxici;
- efectele exploziilor bombelor de aviație și a rachetelor de croazieră americane asupra solului;
- deversările în sol și în ape ale unor reziduuri industriale, ca urmare a distrugerilor provocate de bombardamente;
- lucrările de fortificații, tranșee și adăposturi;
- scurgerile de carburanți și lubrifianți și răspândirea deșeurilor;
- efectele câmpurilor de mine;
- folosirea unor muniții radioactive, precum și de acțiunile militare ale trupelor de ocupație aflate pe teritoriul fostei Iugoslavii.

Pânza freatică a fost contaminată în toată aria Peninsulei Balcanice, atingând și teritoriile Ungariei, Belarus și Ucrainei.

În legătură cu toate aceste dezastre, care au lovit și România, **autoritățile politice din 1996-2000 de la București au păstrat o tăcere de mormânt**, pentru a nu supăra pe cei ce i-au organizat și "sponsorizat" timp de zece ani. Nici guvernul P.S.D. nu s-a arătat îngrijorat de aceste efecte, pentru a nu-și "diminua" șansele iluzorii la N.A.T.O. în anul 2002.

Cele mai grave efecte asupra mediului s-au produs în Serbia și provincia Kosovo, ocupată de trupele N.A.T.O., în Bosnia-Herțegovina și în Macedonia.

MARI PUTERI – MAXIME ERORI

Când spionii greșesc, oamenii mor cu milioanele...

De când există istoria, **la baza războaielor** au stat, în mod prioritar, **interesele economice**, constând din cucerirea de teritorii, subjugarea de populații, acapararea de piețe. Acestea sunt valabile în totalitate și în zilele noastre, chiar dacă conflictele militare sunt puse în scenă mult mai rafinat și sub **sintagme înduioșătoare**, cum ar fi: operațiuni de menținerea păcii, operațiuni de impunerea păcii, acțiuni umanitare, acțiuni de pază și salvare, acțiuni militare de prevenire a unor "*catastrofe umanitare*" etc. Indiferent de motivația, mai mult sau mai puțin credibilă, invocată pentru declanșarea unui război, **factorii poli-tici** au fost și vor fi **influențați de informațiile, estimările și conclu-ziile puse la dispoziție de către serviciile proprii de spionaj politic și militar**. Valoarea informațiilor și, mai ales, analizele și estimările fă-cute de spionii profesioniști, pot contribui la victorie sau pot conduce la înfrângere, pot precipita recurgerea la război sau o pot înhîba. Un lucru este sigur și anume că, **la mega-uciderile secolului XX**, care a fost înspăimîntător de sângeros, **serviciile de spionaj ale tuturor statelor lumii angajate în măceluri au avut o contribuție substanțială**.

La începutul secolului XX, serviciile de spionaj ale Germaniei, Franței, Marii Britanii și Rusiei erau stăpînite de "**sindromul războiului scurt**", concepție ce a încurajat factorii politici să-și angajeze propriile națiuni în război fără prea mult discernămînt, ba chiar cu entuziasm și un optimism total, dar incomplet pregătite pentru ceea ce avea să urmeze.

Serviciul de spionaj al armatei germane condus de colonelul Walter Nicolai îl asigura pe împăratul Germaniei, în 1914, că Franța va fi înfrîntă în timp scurt, chiar înainte ca Rusia să-și poată mobiliza întregul potențial de război. În august același an, salutându-și trupele care se îndreptau pline de euforie spre frontul francez, **kaizerul Wilhelm al II-lea** (1888-1918) le spunea soldaților: "*Vă veți întoarce la casele voastre înainte de căderea frunzelor*". Au trebuit "*să cadă frunzele de cinci ori*" până când ostașii imperiali supraviețuitori să se poată întoarce în patria lor înfrîntă și istovită, lăsând pe câmpurile de bătaie 1.950.000 de camarazi morți. **Kaizerul Wilhelm al II-lea și-a pierdut și coroana și țara.**

Spionajul german a mai comis și alte grave erori care au împins Germania celui de-al doilea Reich spre dezastru, cum a fost incapacitatea de a prevedea intrarea S.U.A. în război, în aprilie 1917, fapt ce a schimbat radical raportul de forțe pe frontul de vest, neglijarea rolului factorului economic, precum și neputința de a sesiza pregătirea unor noi tipuri de arme de către adversari, cum a fost tancul.

Sub impactul informațiilor puse la dispoziția conducerii politice a Franței de către spionajul militar, **toată lumea de la Paris se pregătea, la începutul anului 1914, pentru o victorie fulgerătoare într-o viitoare confruntare cu Germania.** Emil Driant, membru în Parlamentul Franței afirma: *"Prima mare bătaie va decide soarta întregului război"*.

La Statul Major General al Armatei franceze predomina convingerea că *"rezultatul următorului război va fi decis în mai puțin de o lună de zile"*. La 4 august 1914 Franța declara război Germaniei, dar în loc de **"o lună de zile"** cât se așteptau să dureze acest război, soldații francezi au luptat cu disperare timp de **56 de luni**, victoria fiind mai tot timpul pe muchie de cuțit, armata franceză lăsând pe câmpurile de luptă **1.428.800 de morți**.

Spionajul Rusiei țariste era mai ponderat în ceea ce privește aprecierea cu privire la durata probabilă a viitorului război. Acesta considera că va dura circa **trei luni**, dar nu mai mult. Spionii ruși știau foarte puține lucruri despre cum vor acționa trupele germane de pe frontul de est, fapt pentru care trupele rusești au suferit pierderi catastrofale.

Analistii serviciilor de spionaj din principalele state ale lumii participante la primul război mondial **au tras concluziile lor eronate cu privire la caracteristicile și durata acestuia, deoarece s-au raportat, aproape în exclusivitate, la un număr de campanii selective din secolul al XIX-lea și nu la elementele de noutate apărute în domeniul militar.** S-a constatat, spre exemplu, că **toate războaiele europene din ultima sută de ani au fost de scurtă durată și cu costuri umane și materiale suportabile, astfel:**

- războiul de la 1848, din Schleswig-Holstein, a durat **câteva luni** și a costat viața a **6.000 militari**;

- războiul franco-austriac din 1859 a durat **74 zile**, cu pierderea a **22.500** vieți omenești;

- al doilea război Schleswig-Holstein din 1864 a durat **trei luni**, cu prețul a **4.500** de vieți;

- războiul dintre Franța și Prusia, din 1870-1871, a durat **șapte luni**, cu pierderea a **187.500** de vieți omenești.

Aroganți și disprețuitori față de restul lumii, spionii și analistii din statele Europei Occidentale nu au luat în calcul și nu s-au oprit cu studiile și asupra altor războaie, care au prefigurat mult mai bine caracterul viitoarelor conflicte, cum au fost:

- **războiul civil din S.U.A.(1861-1865)**, în timpul căruia au pierit peste **650.000** de militari și care s-a apropiat cel mai mult de ceea ce avea să se desfășoare în Europa, în perioada 1914-1918; despre acest război, specialiștii militari germani au afirmat: *"A fost vorba despre niște bande înarmate care se urmăreau unele pe altele, din care nu se poate învăța nimic"*;

- **războiul ruso-turc din 1877-1878**, la care a participat și armata României, în care au pierit **285.000** de militari;

- războiul **burilor** (1899-1902), încheiat cu 22.000 de morți;
- războiul **ruso-japonez** (1904-1905), în care s-au înregistrat 130.000 de morți.

Analiztii și spionii francezi, englezi și germani, deși au fost în număr mare prezenți la aceste campanii, **le-au tratat ca pe niște "războaie primitive"**...

Aroganța – vecină cu prostia

Nici-o armată europeană, nici un stat-major general și nici un serviciu de spionaj nu au fost capabile să prefigureze caracterul probabil al primului război mondial. Toate armatele Europei erau calibrate pe acțiuni ofensive.

Iată, în expresia ei cea mai succint posibilă, **esența doctrinei militare a principalelor armate occidentale:**

- armata **Germaniei**: *"Atacul este cea mai bună apărare"*;
- armata **Franței**: *"Armata franceză nu cunoaște altă lege în afara ofensivei"*;
- armata **Marii Britanii**: *"Suntem siguri că vom învinge, cum suntem siguri că există un soare pe cer. Defensiva nu va fi niciodată de admis pentru britanici și, ca atare, nici nu merită să fie studiată"*.

Această aroganță, soră cu prostia, avea să coste viețile a 9 milioane de soldați, pe parcursul unui război îndelungat, transformat într-un măcel și coșmar mondial.

Realitatea a demonstrat că "elanul ofensiv" al armatelor tuturor statelor Europei și ale lumii s-a stins după câteva luni, săptămâni sau chiar zile, în fața pierderilor colosale suferite. S-a trecut la războiul de poziții, de uzură, cu operații ofensive rare și cumplit de sângeroase.

Prima armată care s-a angajat în operații ofensive de amploare a fost cea germană.

Potrivit prevederilor **"Planului Schlieffen"**, elaborat de Statul Major General German, **armata franceză urma să fie înfrântă în decurs de numai șase săptămâni**. La **4 august 1914**, trei armate germane, totalizând 750.000 de soldați, au atacat în Lorena și Ardeni. După unele succese inițiale, tăvălugul german este oprit, mai ales după sosirea pe front, la 21 august, a Corpului Expediționar Britanic.

În sfânta zi de **Crăciun 1914**, beligeranții de pe frontul de vest erau epuizați, îngropați în tranșee și protejați cu garduri de sârmă ghimpată. Și de o parte și de alta, mitralierele făcuseră prăpăd. Armata germană se înregistra cu pierderi uriașe, evaluate la circa **600.000** de morți, iar trupele franceze și britanice pierduseră în jur de **500.000** de oameni. **"Planul Schlieffen"**, întocmit pe baza informațiilor furnizate de către serviciul de spionaj militar german, **a eșuat lamentabil**. Ideea războiului de scurtă durată a fost îngropată în tranșeele care aveau să brăzdeze Europa, de la Marna și Verdun, până în Galiția și pe Carpații României.

Armatele germane s-au consolidat în tranșee, invitându-i pe adversari să atace. În cursul anului 1915, forțele Antantei organizează operațiile ofensive de la Artois și Champagne, în urma cărora au murit 190.000 soldați francezi, 50.000 soldați britanici și 140.000 soldați germani.

Cât de stupid a fost planul de război al Germaniei împotriva Franței și cât de enormă a fost minciuna strigată în gura mare de către Wilhelm al II-lea, când le-a promis soldaților că *"vor fi acasă înainte de căderea frunzelor"* s-a văzut pe timpul bătăliei de la Verdun, din anul 1916, care a durat **zece luni**. Armatele franceză și germană, luate la un loc, au pierdut, în această istorică bătălie, **420.000 de morți și 800.000 gazați și răniți, fără ca vreuna din părți să câștige măcar o palmă de pământ**.

Pe frontul de est, între 1914-1916, înainte de intrarea României în război, pierduseră în jur de **3.600.000** de militari morți.

Nu vom intra în toate detaliile operațiilor militare din cursul primului război mondial, dar este absolut dovedit că **serviciile de spionaj ale Marilor Puteri**, prin modul în care și-au informat conducătorii politici și militari sau, mai exact, prin modul în care i-au dezinformat, au fost **și ele vinovate de moartea celor 9.000.000 de soldați** în cursul aceluia război, ce părea că nu se mai termină.

Despre primul război mondial, în cercurile politice înalte, tot pe fondul unor analize furnizate de serviciile secrete, ce dețineau monopolul propagandei speciale, s-a spus cea mai mare minciună din câte s-au scornit vreodată sub soare, și anume: *"Acesta este războiul care va pune capăt tuturor războaielor"*.

Primul război mondial – descris în 1898 !

În Europa, au existat și analiști politico-militari care au anticipat cu multă acuitate caracterul primului război mondial, prefigurat atât de eronat de către serviciile de spionaj oficiale.

În cartea sa *"Istoria războaielor"*, apărută, în anul 1968, la Editura The World Publishing Company, mareșalul lord Bernard Montgomery al Marii Britanii (pag.411) citează **cazul analistului polonez Ivan S.Bloch***, care, într-o lucrare publicată în anul 1898, a prefigurat, în mod genial, natura războiului total ce avea să izbucnească în anul 1914. Printre altele, I.S.Bloch a afirmat că, în viitorul război, soldații se vor îngropa în pământ, iar cu armele cu tragere rapidă (mitraliere și puști mitraliere) vor "secera" pur și simplu acțiunile ofensive. Această previziune s-a confirmat în cazul tuturor armatelor și pe toate fronturile primului război mondial.

Analistul de geniu polonez aprecia: *"Operațiile militare vor fi de lungă durată, iar obiectivele propuse vor fi extrem de greu de atins. Măcelul general va fi enorm, situațiile de impas îndelungate, ceea ce*

* N.edit.: De origine iudaică.

va afecta grav rezervele de combatanți. Industrii întregi vor fi dislocate, iar resursele de purtare a războiului se vor epuiza dincolo de limitele de suportabilitate a națiunilor. Sarcinile vor fi zdrobitoare, ducând, în final, la **mizerie, foamete, distrugeri inimaginabile și faliment național !**" Germania celui de-al doilea Reich s-a încadrat perfect în acest model. Deși modul de gândire cu privire la viitorul război al analistului I.S.Bloch era cunoscut în cercurile politice, militare și de spionaj germane, **acesta nu a fost luat în seamă.**

Acest mod de a-i trata pe analiștii și gânditorii neconformiști, cu mare putere de prevedere, este absolut valabil și în zilele noastre. Oamenii deținători ai harului previziunii sunt, în același timp, și purtători ai "*sindromului Casandrei*". Aceștia au capacitate de prevedere, dar sunt **blestemați să nu fie crezuți de nimeni decât post-factum, când este prea târziu.**

În domeniul introducerii în luptă a unor noi tipuri de arme, spionii tuturor statelor beligerante s-au comportat lamentabil în ceea ce privește descoperirea și anihilarea acestora.

Serviciile de spionaj ale Franței și Marii Britanii au fost total ignorante și luate prin surprindere de introducerea în război, de către armata germană, a **gazelor de luptă.** Rezultatul a fost catastrofal, **1.300.000** de militari afectați, din care **91.000** au murit.

La rândul lor, serviciile de spionaj germane au fost total ignorante în ceea ce privește proiectarea și construcția de **tancuri** în Marea Britanie, această teribilă armă care avea să revoluționeze arta războiului.

În consecință, la **20 noiembrie 1917**, în timpul ofensivei de la **Cambrai**, când **englezii au folosit pentru prima dată în lume tancurile**, trupele germane au fost luate total prin surprindere, fiind **absolut incapabile să le facă față.** Cu toate că ofensiva trupelor britanice s-a desfășurat pe un front de numai opt kilometri, iar tancurile au pătruns, în linia fortificată Hindenburg, nu mai mult de 8-9 kilometri, efectele au fost dezastruoase, fiind uciși **1.500** de soldați germani și luați prizonieri alți **10.000**, împreună cu **200** de tunuri. **Performanța era extraordinară,** deoarece, în timpul marii bătălii de la Ypres, trupelor britanice le-au fost necesare patru luni de zile și pierderea a **300.000** de soldați pentru a realiza o pătrundere în dispozitivul de apărare al trupelor germane, pe același front și cu aceeași adâncime.

Brătianu știa că... Antanta va învinge

România a intrat în primul război mondial total nepregătită, din toate punctele de vedere.

Singura scânteie genială care ne-a ajutat a fost gândirea strategică previzionară a marelui om politic Ionel I.C.Brătianu, care, încălcând în picioare Tratatul din 1883, semnat de regele Carol I cu Germania și Austro-Ungaria, a aliat țara la coaliția Antantei Cordiale.

formată din Franța, Marea Britanie, Rusia și Italia. I.I.C.Brătianu știa, în intimitatea lui, că armata română era predispusă la mari înfrângeri pe câmpurile de bătaie cu viitorii săi adversari (Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria și Turcia) dar, mai presus de aceasta, **marele om politic știa că, la sfârșitul războiului, România se va găsi în tabăra statelor învingătoare. Acesta a fost "miracolul" care a stat la baza procesului de naștere al României Mari.** De când există lumea, în ciuda oricăror teorii, în războaie nu a contat, nu contează și nu va conta nici în viitor adevărul, ci numai victoria. Cu adevărul în mână, poți muri oricând de foame...

În anii premergători și pe durata primului război mondial **spionajul extern românesc a fost reprezentat prin Secția II-a a Marelui Stat Major al armatei române, iar contrainformațiile și contraspionajul, prin organele specializate ale Direcțiunii Politice și Siguranței Generale.** Cum și-au îndeplinit atribuțiunile profesionale aceste instituții de importanță vitală pentru existența oricărui stat, părerile sunt împărțite. S-a scris mult despre eroism și spirit de sacrificiu, despre faptele legendare ale unor cercetași ai armatei. Nu am intenția să contrazic nimic din tot ce s-a spus. Evaluările pe care le fac sunt de nivel strategic, fără a intra în detalii.

Performanțele serviciilor de spionaj și contraspionaj ale României, din anii primului război mondial, nu pot fi judecate decât printr-un unic criteriu și anume cel al rezultatelor obținute de Armata României pe fronturile de luptă. Din acest punct de vedere, **cel puțin în a doua jumătate a anului 1916, aceste performanțe s-au dovedit a fi sub orice critică.**

România – rol unic în Istorie

Campania românească din anul 1916 a durat 140 zile. În noaptea de 27-28 august, trupele Armatei române s-au avântat peste Carpați. La 6 decembrie 1916, după o sută de zile de luptă, inamicul intra în capitala țării, cedată fără rezistență. Am fost înfrânți, dar nu scoși din luptă.

Cu toate efectele dureroase ale campaniei anului 1916, datorate în mare măsură incompetenței Marelui Cartier General și Serviciului de Spionaj Militar, intrarea României în război a produs efecte strategice benefice pe ansamblul operațiilor militare din Europa, în favoarea aliaților noștri. Aceasta a produs un puternic șoc psihologic în tabăra Puterilor Centrale, într-un moment când forțele armate ale acestora erau puternic angajate pe fronturile de la Verdun și pe Somme, pe Styr și în Carpații Galicieni, pe Struma și pe Vardar, în Balcani.

Pentru a face față noii situații, Puterile Centrale au fost obligate să ridice, de pe celelalte fronturi europene, o considerabilă forță militară, compusă din **peste 40 de divizii**, pe care să le arunce împotriva noului adversar. Chiar și numai pentru acest motiv, **România își merita**

locul în rândul învingătorilor din primul război mondial. Mareșalul Paul von Hindenburg, cel care i-a bătut cumplit pe ruși în 1914, în bătălia de la Tannenberg, a fost șeful Statului Major General al Armatei germane între 1916-1918 și președinte al Germaniei între 1925-1933, având "meritul" de a-l numi în funcția de cancelar pe Adolf Hitler, **a scris următoarele, în legătură cu intrarea României în primul război mondial:** *"Niciodată, un rol istoric decisiv de o asemenea importanță nu s-a încredințat într-un moment așa de favorabil, în mâna unui stat atât de mic ca România. Niciodată, soarta unor puteri atât de mari ca Germania și Austro-Ungaria, în deplină desfășurare a întregii lor forțe militare, nu fusese dată pe mâna unei țări, care abia dacă număra a douăzecea parte din populația ambelor state, ca în cazul de față. Pe baza situației războiului, se putea presupune că România nu are decât să meargă încotro va voi, pentru ca să decidă soarta războiului în favoarea acelor state care de doi ani se asaltau zadarnic".*

Din nefericire, rezultatul campaniei Armatei române de patru luni și jumătate nu a corespuns nici așteptărilor aliaților și nici temerilor Puterilor Centrale.

Analizii militari ai epocii au ajuns la concluzia că, **dacă România ar fi intrat în război cu cel puțin 1-2 luni mai devreme, rezultatele ar fi putut fi catastrofale pentru Austro-Ungaria.** Din nefericire, momentul nu l-am ales noi, nu s-a făcut în urma unei analize a serviciului propriu de informații, ci ne-a fost **impus de către aliați**, pentru ușurarea situației generale de pe fronturile europene.

Incompetența și trădarea puteau desființa România !

Spre dezastrul Armatei române, în cei doi ani de neutralitate, **serviciul de spionaj militar al României nu a întreprins nimic pentru cunoașterea în detaliu a organizării, înzestrării și mai ales a modului de acțiune a inamicilor probabili.** La aceasta, **s-a adăugat și dotarea cu armament și instruirea necorespunzătoare a trupelor**, în comparație cu cele germane și austro-ungare. Să nu uităm că, în proporție de 75%, soldații țărani români erau analfabeți, în timp ce în armata germană nu existau neștiutori de carte.

Datorită lipsurilor grave existente la nivelul cercetării trupelor, marile unități și unitățile românești care s-au apărat pe Carpații Sudici au fost mereu cu flancurile întoarse și puse în situații cumplit de grele. **Dacă ne-am fi cunoscut adversarul, modul lui de acțiune și planurile lui de operații, care erau exact sarcinile spionajului militar al României, situația campaniei anului 1916 putea fi mult ameliorată,** dacă nu în totalitate alta. Chiar și cu forțe inferioare, dar cu o deplină cunoaștere a inamicului, rezistența armatei române pe Carpații Sudici putea fi mult mai îndelungată.

Dacă spionajul militar român nu și-a făcut nici pe de parte datoria, **Serviciul de spionaj militar german**, al colonelului Walter Nicolai și **spionajul militar austro-ungar**, condus de Max Ronge, **au făcut adevărate ravagii pe teritoriul României.**

Agenții serviciilor de spionaj ai Puterilor Centrale erau convinși, din realitățile de toate zilele, că: *"În România putea fi corupt oricine, de la grănicerul aflat în postul de grănicer, până la cel mai înalt funcționar al țării".*

Printre cei recrutați care au lucrat în favoarea Puterilor Centrale s-au numărat **Bernard Rosenthal*** - alias "*Bizon Rozescu*", **N. Edinger***, medicul **Iuliu Cohn*** și alții.

Catastrofal a fost faptul că **înșiși un număr de ofițeri superiori și generali ai Armatei române au trădat**, printre care:

- **colonelul Alexandru Sturza**, fiul fostului prim-ministru Dimitrie Sturza, fost comandant al Diviziei 10 infanterie;

- **locotenent-colonel Crăiniceanu**, fiul generalului Crăiniceanu, fost ministru de război;

- **generalul Al. Zotta**, fost șef al Marelui Stat Major al Armatei române.

Toți au fost demascați ca trădători și spioni în slujba Puterilor Centrale. Câți vor fi fost însă la număr cei nedemascați...

Într-un eseu al colonelului dr. Aurel David, intitulat "*1914. Ofensiva informativă a serviciilor de spionaj ale Puterilor Centrale*", publicat în Revista de Istorie Militară nr.3-4 (pag.67-68) din 2001, de mare interes și actualitate, apreciază printre altele: **"Activitatea acestor agenți ai spionajului german a fost facilitată de poziția filo-germană a unor politicieni români, precum Petre Carp, Alexandru Marghiloman, Petrache Lupu, precum și a unor moșieri care întrețineau relații economice cu Germania și Austro-Ungaria".**

Ca unul care am activat mai mult de 30 ani în Serviciul de informații al Armatei române, aș dori să fac unele precizări în legătură cu această apreciere. A fi "filo-german", în condițiile în care România se afla în război cu Germania, însemna a fi mult mai mult decât un neon-rocit de agent de spionaj care putea lucra pentru bani sau pentru că a fost șantajat...

"Filo-germanismul" celor trei oameni politici nu se rezuma doar la a furniza Germaniei niște informații. Aceștia urmăreau să pună întreaga Românie, cu întregul ei potențial economic și militar, la dispoziția Germaniei !

Dimensiunile actului de trădare erau colosale și nu pot fi asimilate cu cele ale unui spion de rând. Încercarea reputatului istoric contemporan Florin Constantiniu de a-l prezenta pe Petru Carp drept "un patriot" este cel puțin regretabilă, indiferent de argumente.

* N.red.: Cu părere de rău: toți de origine iudaică !...

Întreaga noastră istorie, dacă ar fi scrisă cu "sinceritate", ar demonstra că **cei mai mari trădători și spioni ai neamului românesc s-au tras din sânul clasei conducătoare.**

Deși nu există documente oficiale din care să rezulte date exacte cu privire la pierderile în morți și răniți ale Armatei române în **campania din 1916**, surse particulare indică cifrele de **50.000 de morți și 80.000 de răniți**. Pentru **prizonierii români** există datele oficiale publicate de Oficiul central al prizonierilor aflați la Puterile Centrale, care, la data de 1 februarie 1917, erau în număr de **77.467**. Pierderile totale ale României în cursul primului război mondial, au fost **de 2.330 ofițeri și 217.016 soldați**. În rândul populației civile au fost **300.000 de morți**.

Spionajul românesc – agonie și extaz

Pentru toate aceste pierderi, alături de conducerea politică și militară a României din perioada respectivă, **o mare parte din răspundere revine și serviciilor de spionaj și contraspionaj ale României**. Se pare că, în timpul Marelui război de întregire a neamului, 1916-1919, **la nivelul elitelor politice, am avut mai mulți trădători decât eroi...**

Tabloul real al situației catastrofale a României și armatei sale în campania din anul 1916 a fost prezentată cu exactitate, dramatism și profundă îndurerare de către legendarul mareșal Alexandru Averescu, în cartea "*Notițe zilnice din războiu (1916-1918)*", apărută la Editura Cultura Națională, în anul 1935, precum și de către I.G.Duca, în cartea "*Amintiri politice*", editată la München, în anul 1982.

Spionajul militar al României s-a refăcut și profesionalizat în cursul anului 1917, în urma conlucrării cu spionajul militar al Franței și cu cel al Rusiei.

La strălucitele victorii din vara anului 1917, de la Mărăști, Mărășești și Oituz obținute de către Armata română refăcută, o parte din merite revin și spionajului militar, dar mai ales cercetării trupelor. La tot ce s-a scris în legătură cu acestea, aş avea foarte puțin de adăugat.

Durerile trecutului au rămas înghețate în paginile istoriei mai mult sau mai puțin exacte. Uitarea s-a așternut peste toate. **România anului 2002 este, ca în 1916, la sfârșitul unei campanii pierdute. Este cea a războiului rece, care ne situează în rândul statelor înfrânte.** Ca și în anii primului război mondial, **România este plină de "pro" și "filo"**. Clasa politică, și nu numai, abundă de "*pro-americani*", "*filo-germani*", "*pro-englezi*" și "*filo-francezi*" și toată lumea, cu mic cu mare, **trebuie să fie numai "pro-occidentală"**. **Să te ferească Dumnezeu să fii "pro-român"**, că ți-ai mâncat norocul ! De îndată, **vei fi etichetat drept "naționalist-șovin", "extremist", "xenofob", "anti-semit" și, cu siguranță, "nostalgic" și "cripto-comunist"...**

În asemenea condiții, când **armata este decimată sub privirile noastre**, sub legenda că se apropie de "*standardele N.A.T.O.*", când

sute de ofițeri sunt trecuți prin centre de instruire și "masterat" din S.U.A. și alte state membre în N.A.T.O., când busola clasei politice din România arată numai "vestul", oare **câți români cu funcții importante în stat și în structurile armatei au fost racolați de către serviciile de spionaj străine?** Această întrebare este firească. Orice societate responsabilă, orice stat, mare sau mic, super-putere sau cu o armată simbolică își pune această întrebare. Răspunsul nu există nicăieri.

Am ajuns în ridicola situație când capacitatea de luptă a armatei este prezentată prin prisma "calităților" unui pluton de poliție militară trimis în Afganistan "să se bată cu terorismul internațional"...

Construim cazemate... ca să ne fie luate !

Regulamentele militare ale tuturor armatelor lumii tind să devină chintesență de prostie, atunci când își propun pregătirea, în vederea viitorului război, exclusiv pe baza experienței câștigate în ultimul război.

Un alt adevăr universal este acela că **învinșii învață mai mult din războaie decât învingătorii**, căutând metode și procedee noi de ducere a acțiunilor de luptă. De aceea, se și afirmă, pe bună dreptate, că: *"Învinșii de astăzi vor fi învingătorii de mâine"*. Acest lucru este valabil și pentru serviciile de spionaj.

Perioada interbelică 1919-1930 avea să se dovedească **benefică pentru cei învinși** (în speță Germania și Rusia Sovietică) **și catastrofală pentru învingători**, mai ales Franța și Marea Britanie. Efectele sistemului Tratatelor de la Versailles aveau să fie decimate, pas cu pas, până la apropierea unei noi conflagrații mondiale.

Serviciile de spionaj ale Franței și Marii Britanii, orbite de laurii victoriei obținute de cele două mari puteri în primul război mondial, **au comis erori fundamentale în ceea ce privește evaluarea caracterului viitorului război**. Francezii, principalii purtători de lauri, au fost convinși că viitorul mare război va fi tot unul de poziții, în care **fortificațiile vor juca un rol decisiv**. "Țara luminilor", Franța, comitea o eroare mortală. În această viziune, francezii **au construit linia de fortificații MAGINOT, considerată inespugnabilă**, care, în caz de război, urma să fie apărată de 16 divizii special instruite. Trenuri subterane erau menite să asigure manevra de forțe, iar cazematele armelor automate și pieselor de artilerie păreau indestructibile.

România, care a imitat întotdeauna pe "sora ei mai mare" Franța, **a construit linia fortificată Carol, din Crișana, la granița cu Ungaria**. **Germania nu și-a cheltuit resursele pe fortificații, ci pe tancuri și aviație**, convinsă fiind că viitorul război va fi unul mobil, al mecanizatelor și aviației. Serviciile de spionaj franceze, engleze și rusești, împreună cu cele ale statelor aflate în sfera lor de influență, nu au sesizat modul în care se instruiău și acționau trupele germane în marile lor manevre și aplicații, în care tancurile erau concentrate în divizii și

corpuri specializate, în timp ce toate celelalte armate foloseau tancurile dispersat, risipite la toate unitățile de infanterie, pentru sprijinirea acesteia, exact ca în primul război mondial. **În anul 1940, când a fost atacată, Franța avea o singură divizie de tancuri, iar Germania avea 10 !** La 10 mai 1940, diviziile de tancuri germane au ocolit linia Maginot prin Luxemburg, Olanda și Belgia, iar **diviziile franceze de fortificații nu au apucat să tragă nici-un foc...**

Aviația Franței a fost scoasă din luptă în primele zile de război, pentru că era, și numeric și calitativ, net inferioară celei germane. De reținut că românul **George Bibescu**, unul din primii președinți ai Federației Internaționale de Aviație, **într-un memoriu adresat guvernului Franței, a atras atenția marii noastre aliate că exista un mare decalaj între Forțele aeriene ale Franței și cele ale Germaniei, recomandând și măsuri de remediere.** Evident că "valahul" nu a fost luat în seamă. Între 10 mai – 17 iunie 1940, diviziile de tancuri și aviația germană s-au jucat cu armata franceză pregătită pentru un război de poziții, care a fost pur și simplu spulberată. Pentru această uriașă și umilitoare înfrângere, **spionajul militar francez a purtat o mare răspundere.** Spionajul francez era divizat, paralizat de lupte și interese intestinale, fără o coordonare centrală, corupt și deprofesionalizat. În loc să producă tancuri și avioane pe măsură, Franța interbelică și-a îngropat potențialul militar în fortificațiile de la Maginot.

În ceea ce privește România, armata acesteia era instruită după tipic francez, adică să poarte un război de poziții.

În toamna anului 1940, în urma "Diktatului de la Viena", pe fondul iresponsabilității și lașității clasei politice conducătoare, **"Linia fortificată Carol"**, pentru care s-au cheltuit resurse imense, a fost **cedată fără să se tragă un singur cartuș.** Pe toată durata războiului al doilea mondial, **armata română a dispus de o singură divizie de tancuri, eroica "Divizie 1 România Mare".**

Pregătită pentru un război de poziții, nu este de mirare că Armatei a 4-a române i-au trebuit **trei luni** de lupte cumplite, în **1941**, ca să cucerască orașul **Odesa**, cu prețul vieții a **94.000** de soldați morți și răniți.

Cine are informația, domină situația...

Pentru toate aceste orientări și măsuri militare eronate din perioada interbelică, **serviciile de spionaj militare și politice ale României au purtat o grea răspundere, avându-i pe conștiință pe cei 600.000 de militari români căzuți numai pe frontul de est.**

Printre cei mai mari vinovați pentru mega-uciderile secolului **XX** se înscriu însă **serviciile de spionaj ale Germaniei** celui de-al treilea Reich și **serviciile de spionaj ale fostei U.R.S.S.**

Atunci când a luat sinucigașa decizie de a ataca Rusia Sovietică, Adolf Hitler s-a consultat, în primul rând, cu experții serviciului de spionaj

militar german, **O.K.W.**, condus de amiralul Wilhelm Canaris. Această decizie a avut la bază **Planul de operații Barbarossa**, cel mai complex și mai grandios plan de război din câte s-au elaborat vreodată în istoria omenirii. Acesta **s-a sprijinit**, în prevederile și obiectivele sale fundamentale, **pe informațiile, aprecierile și concluziile furnizate de O.K.W.** Potrivit acestora, Armata Roșie dispunea de circa **250 de divizii**, ce puteau fi nimicite în spațiul dintre Vistula și Nipru, iar **U.R.S.S.** scoasă din război, printr-o **înfrângere totală**, într-o campanie ce nu va dura mai mult de **trei luni**. Până la începutul lunii octombrie 1941, armata germană a nimicit, într-adevăr, circa 200 de divizii rusești și s-a apropiat amenințător de Moscova, dar spionajul militar german a constatat cu groază că, **în fața armatelor germane triumfătoare, au ieșit ca din pământ alte 360 de divizii rusești...**

Istoria și-a urmat cursul inexorabil, iar erorile politico-strategice și pe linie de informații s-au plătit scump. **Germania a pierdut războiul în proporție de 75-85% pe frontul germano-sovietic**, țara a fost ocupată de armatele străine și **divizată timp de 55 ani**. Trupele de ocupație americane și britanice se mențin pe teritoriul Germaniei și în anul 2002.

Potrivit aprecierilor făcute de istoricul și politologul american Paul Kennedy, în excepționala sa carte *"The Rise and Fall of the Great Powers"* (Creșterea și descreșterea Marilor Puteri), Editura Random House, 1988 (pag.465), **Germania a pierdut**, în cursul celui de-al doilea război mondial, aproximativ **13.600.000** de oameni, morți, răniți și dispăruți, dintre care circa **10.000.000 pe frontul de est**.

Dintre toate statele beligerante ale celui de-al doilea război mondial, **U.R.S.S. a suferit cele mai îngrozitoare pierderi umane și materiale.**

Armata Roșie, ca și armatele Franței, Marii Britanii și Poloniei, s-a dovedit total nepregătită pentru condițiile războiului de mișcare, ale "războiului fulger", purtat cu mase de aviație, tancuri și mecanizate, cu ample manevre de învăluire și întoarcere, care surclasau orice formă de apărare. **Când Germania a atacat U.R.S.S. la 22 iunie 1941, rușii erau superiori numeric în tancuri și avioane:**

	U.R.S.S.	Germania
Tancuri	10.000	3.350
Avioane	6.000	1.800

Tancurile rusești erau, însă, împrăștiate irațional la toate unitățile de infanterie, iar aviația concentrată pe un număr restrâns de aerodromuri, fără nici o idee de dispersare. Drept urmare, circa 4.000 de avioane rusești au fost distruse la sol, fără a mai apuca să ia parte la luptele aeriene. **Rușilor le-au trebuit circa doi ani ca să învețe de la nemți arta războiului modern și să-i bată ulterior...**

Spionajul militar sovietic, spre dezastrul propriei armate, nu a studiat și nu a tras concluziile de rigoare asupra modului cum au acționat aviația și diviziile de tancuri germane în campania din Polonia, în toamna anului 1939 și, mai ales, în campania din Franța, în vara anului 1940.

Armata Roșie cea mai mare din lume și, deși dispunea de uriașe cantități de armament, a fost surprinsă de modul de acțiune al armatei germane, plătind un tribut greu. Sub acest aspect, **principala vină și răspundere revin serviciului de spionaj militar al fostei U.R.S.S.**

După cum apreciază istoricul englez Gerhard L. Weinberg, în ilustra sa carte *"A World at Arms - a Global History of World War II"* (O lume sub sub arme, istoria globală a celui de-al doilea război mondial), Editura Cambridge 1994 (pag.894), **pierderile rusești au depășit 25.000.000 de morți, tocmai datorită surprinderii strategice realizată de Germania.**

Se poate constata că în intervalul istoric 1 septembrie 1939, când Germania a declanșat cel de-al doilea război mondial și până la 11 septembrie 2001, când terorismul internațional a aplicat S.U.A. cea mai teribilă lovitură din istoria lor, **serviciile de spionaj nu au fost capabile să prevină surprinderea în nici o împrejurare...**

Ultimele felii de tort

Fostele state coloniale, în frunte cu Marea Britanie și Franța, au ieșit, din cel de-al doilea război mondial, extrem de zdruncinate, dar nu și vindecate de veleitățile lor imperiale. Ideea menținerii, cu orice preț, a coloniilor i-a orbit, pur și simplu, pe guvernatorii de la Londra și Paris, iar serviciile de spionaj ale acestora au fost implicate total în acest efort lipsit de orice șanse. În anul 1947, **Marea Britanie pierde India**, cel mai de preț giuvaier al coroanei imperiale britanice. Asasinarea, cu aportul spionilor englezi, a legendarului lider indian Mahatma Ghandi și masacrarea a peste patru milioane de oameni nu poate opri procesul.

La rândul lor, **agenții serviciului de spionaj francez estimează total eronat situația din Indochina (Vietnam, Cambodgia și Laos), după retragerea trupelor japoneze și nu sesizează jocul cinic al S.U.A., de scoatere a Franței din această parte a lumii.**

Trupele franceze au debarcat la Haipong în **august 1945**, ocupând în timp scurt Hanoiul. A urmat un **război de o barbarie ieșită din comun**, pe timpul căruia **Biroul Doi** al armatei franceze însărcinat cu informațiile, a comis **erori fatale** în aprecierea potențialului de luptă al forțelor de gherilă conduse de Ho Chi Minh. **Războiul se încheie cu catastrofa înfrângere a trupelor franceze în bătălia de la Dien Ben Pon, în mai 1954**, în care au pierit peste 10.000 de militari francezi.

Vietnamul este divizat, iar **partea de sud intră sub dominația S.U.A.** Fără a învăța nimic din lecțiile istoriei, la îndemnul C.I.A. și al Agenției de Informații a Pentagonului, **S.U.A. se implică în războiul civil din Vietnam, pe care îl pierde în mod catastrofal**, după un efort de zece ani, cu prețul a **55.000 de morți și 150.000 de răniți** din rândul militarilor americani.

Bătută și eliminată din Asia de sud-est, Franța și serviciile sale de spionaj SDECE și Biroul Doi se vor angaja într-un alt război catastrofal. Este vorba de Algeria.

Franța a cucerit Algeria în anul 1830, iar colonizarea masivă a acesteia s-a produs după 1870. Francezii întreprinzători din Alsacia și Lorena, provincii pierdute în urma războiului franco-prusac (1870-1871), s-au stabilit în Algeria, pe care au transformat-o într-o provincie integrată Franței. **Algerienii, sub conducerea Frontului de Eliberare Națională,** apelând cu precădere la metode teroriste de luptă, **s-au bătut fără întrerupere între 1954-1962, obligând Franța să acorde independență Algeriei.** Prețul plătit de algerieni a fost de peste 400.000 de morți.

Cel care a insistat pentru acordarea independenței Algeriei a fost eminentul om politic generalul Charles de Gaulle. Serviciile de spionaj franceze, împreună cu un grup de generali, au pus la cale un **complot pentru asasinarea lui de Gaulle,** dar acesta a fost **dejucat.**

Șah prin corespondență: Suez – Budapesta

Marea Britanie și Franța, împreună cu serviciile lor de spionaj, și-au jucat ultima lor carte în calitate de mari puteri, pe timpul crizei din Orientul Mijlociu, din anul 1956.

În urma revoluției conduse de colonelul **Gamal Abdel Nasser,** din vara anului **1952, dominația britanică din Egipt a fost înlăturată,** trupele de ocupație engleze fiind obligate să se retragă. Urmează **naționalizarea** companiilor străine, engleze și franceze, acțiune ce culminează cu trecerea în proprietatea statului egiptean a **Companiei Canalului de Suez.** Primul ministru britanic, **Anthony Eden,** însărcinează serviciul de spionaj britanic **M.I.6** cu **misiunea de a-l asasina pe Abdel Nasser,** dar **toate tentativele eșuează.**

Marea Britanie, Franța și Israelul pun la cale o intervenție militară comună pentru ocuparea Peninsulei Sinai și a zonei Canalului de Suez, fără nici un fel de consultări cu S.U.A. și N.A.T.O. și în totală desconsiderare a O.N.U. și Consilului de Securitate.

Serviciile de spionaj ale celor trei state, Mossad, M.I.6 și SDECE, au colaborat strâns, dând garanții guvernelor respective că se va obține o victorie fulgerătoare, iar lumea va fi pusă în fața faptului împlinit. La **29 octombrie 1956,** armatele celor trei state **atacă simultan,** iar la **5 noiembrie scopul intervenției era atins.**

Între timp, în Europa de Est au loc evenimentele din Ungaria. Profitând de agresiunea anglo-franco-israeliană împotriva Egiptului, trupele sovietice pătrund în Budapesta și înăbușă în sânge revolta maghiarilor.

Arabii au schimbat doar jugul...

Washingtonul, ofuscat de acțiunile aliaților lor, intră în legătură cu Moscova și, pe căi subterane, prin intermediul CIA și KGB, este pus la cale un plan de scoatere a celor trei armate străine din zona Canalului de Suez. Washingtonul și Moscova dau un ultimatum comun

guvernelor de la Paris, Londra și Tel-Aviv. Flota a 6-a americană se concentrează în estul Mediteranei, iar trupe rusești de desant sunt puse în stare de alertă. În lumea arabă și în Europa, masele sunt incitate la ample manifestații împotriva statelor agresoare.

Complicitatea conflictuală dintre S.U.A. și U.R.S.S. a dat rezultate maxime. **Marea Britanie și Franța se retrag umilite.** Procesul destrămării imperiilor coloniale nu mai putea fi oprit. În esență, **colonialismul clasic va fi înlocuit cu neo-colonialismul modern.**

Sub sloganurile luptei de eliberare a popoarelor și al dreptului națiunilor la autodeterminare, inaugurate în anii primului război mondial, stăpânii lumii au făcut întotdeauna jocuri murdare.

În timpul primului război mondial serviciile de spionaj engleze și franceze s-au implicat adânc, cu bani, armament și instructori, în lupta de eliberare a arabilor de sub stăpânirea otomană. După terminarea războiului, întreaga lume arabă, din Maroc și până la Golful Persic, a fost împărțită arbitrar în entități separate, transformate în colonii. **Lumea arabă a ieșit de sub jugul otoman și a intrat sub jugul occidental, mult mai calificat în stocarea de avuții...**

După cel de-al doilea război mondial, S.U.A. și U.R.S.S., prin serviciile lor calificate, C.I.A. și K.G.B., au subminat, în mod sistematic, pozițiile puterilor vest-europene în colonii, încurajând din nou "lupta de eliberare" a popoarelor. În final, **locul vechilor puteri coloniale a fost ocupat de neo-colonialismul american și sovietic.**

Exact același proces s-a petrecut și cu națiunile din Europa Centrală și de Est. Acestea au fost încurajate să se "elibereze" de dominația sovietică, lucru care le-a și reușit în perioada 1989-1991, dar lumea occidentală, în frunte cu Washingtonul, nu s-a gândit niciodată la o independență reală a acestor state. **Vacuumul de putere lăsat de ruși este în curs de a fi ocupat de Occident, pe fondul unei concurențe acerbe dintre S.U.A. și Uniunea Europeană.** Serviciile de spionaj ale Marilor Puteri joacă un rol imens în această mare bătălie de reîmpărțire a lumii.

În tot acest process, România nu joacă decât rolul unui simplu obiect...

SPIONAJUL ȘI POLITICA

Eșecurile mari și dese... cheia marilor dezastre !

Serviciile de spionaj au înregistrat eșecuri pe multiple planuri în ultima jumătate de secol și vor mai înregistra asemenea eșecuri și în viitor.

Nimic nu se poate compara, însă, cu eșecul suferit de Comunitatea Serviciilor de Informații a S.U.A., în frunte cu C.I.A., care s-a dovedit total incapabilă să anticipeze și să prevină devastatoarele lovituri suferite de Statele Unite la 11 septembrie 2001. Loviturile de la World Trade Center (New York) și de la Pentagon (Washington) **au schimbat cursul istoriei S.U.A.** și, cu siguranță, vor contribui la **reconfigurarea lumii** în anii care urmează.

Judecate în ansamblu, de către analiști și istorici, s-a constatat, totuși, că **serviciile de spionaj au greșit mai puțin decât șefii de state și guvernele** în general, care nu au luat în seamă informațiile puse la dispoziție de către acestea.

Succesele repurtate în diferite conflagrații militare, de-a lungul timpului, pe fondul realizării surprinderii, s-au datorat mai frecvent lipsei de reacție din partea factorilor de decizie politică, decât lipsei informațiilor.

Utilizate la timp, informațiile pot constitui un factor de putere, dar își pierd valoarea când sunt ignorate.

România perioadei 1990-2002 s-a deplasat pe coordonatele dezastrului **nu din lipsă de informații, ci din cauza iresponsabilității,** ineficienței, corupției și lipsei de profesionalism a **clasei politice** reziduale, de tranziție, care a guvernat-o.

O cauză fundamentală a eșecurilor, derapajelor, bâlbâielilor și, în final, a falimentului în misiunile de bază ale serviciilor de informații, indiferent de țară, epocă istorică sau conjunctură, a constituit-o **politiizarea serviciilor de informații,** folosirea acestora nu pentru cunoașterea realităților, ci pentru deformarea acestora în scopuri partizane.

În anii regimului totalitar, serviciile de informații ale României erau infestate și paralizate de adepții unui singur partid. După revoluția din decembrie 1989, aceste servicii, dată fiind și alternanța la putere, au fost infestate cu adepți ai partidelor întregului spectru politic, spre dezastrul profesional al acestora.

Pentru a supraviețui, au primit fonduri și, din considerente carieristice, serviciile de informații se străduiesc să aducă la cunoștința factorilor de decizie politică, **nu realitățile,** ci exact ce aceștia ar dori să audă, potrivit scopurilor și intereselor urmărite. Încă din vremuri imemorabile se știe că, solilor care aduceau vești proaste, li se tăia capul. Pentru același motiv, "se taie capete" și în zilele noastre.

Cunoscută fiind dorința clasei politice privind aderarea României la N.A.T.O. din 1994 încoace, serviciile de informații ale României, respectiv Direcția Informații Militare și Reprezentare și Serviciul de Informații Externe, sfidând realitățile din teren, **au prezentat lucrurile în așa fel încât totul conducea la concluzia fericită că România va fi admisă.** Pentru asemenea "informări" plăcute urechilor factorilor politici s-au distribuit funcții înalte și s-au acordat grade de general cu nemiluita...

În realitate, **șansele României s-au dovedit nule**, atât la reuniunea de la Madrid din 1997, cât și la reuniunea jubiliară a N.A.T.O. de la Washington, când au fost admise Cehia, Ungaria și Polonia.

SUA nu vrea "Vechea Europă" în NATO*

O crasă deformare a realității, venită atât din direcția serviciilor de informații ale României, cât și a mass-media scrisă și audio-vizuală, este cea în legătură cu așa-zisul **parteneriat strategic dintre România și S.U.A.**, precum și cu "ajutorul" pe care țara noastră îl primește din partea Wasghintonului, în vederea aderării la N.A.T.O.

În cartea sa "*N.A.T.O. Transformed*", apărută la Editura United States Institute of Peace Press din Washington, în anul 1998, **David S.Yost**, politolog și profesor universitar la Centrul Post-Universitar al Armatei S.U.A. din Monterey – California, arată că, **atât la Madrid, cât și la Washington, cea care s-a opus categoric aditerii României în N.A.T.O. a fost S.U.A.**

Datorită complicității distructive dintre factorii politici de decizie și serviciile de informații, în România nu se știe nimic sau mai nimic despre **lupta subterană acerbă** ce se desfășoară, **de un deceniu**, între S.U.A., pe de o parte, interesată în menținerea N.A.T.O. și Uniunea Europeană, pe de altă parte, care este interesată să iasă din corsajul ame-rican și să-și construiască propriul sistem de securitate, în afara N.A.T.O. După introducerea cu succes a monedei unice Euro de la 1 ianuarie 2002, **realizarea sistemului de securitate și apărare al Uniunii Europene a trecut în prim plan.** Acesta nu are absolut nimic în comun cu N.A.T.O.

"Eroarea NATO"

Spre deosebire de România, care, împreună cu alte state candidate, precum Albania, Bulgaria, Croația, Estonia, Letonia, Lituania, Slovacia și Slovenia, se dau de ceasul morții să adere la N.A.T.O., în Europa Occidentală, părerile despre Alianța Nord Atlantică sunt diferite.

* **N.edit.:** Dezvăluire făcută de un oficial occidental. Dacă Europa e "Bătrânul Continent" iar România "Vechea Europă" (lucru cunoscut dar... nerecunoscut de vestici), este clar că unii știu foarte bine cine le sunt părinții ! Față de care se arată nerecunoscători...

Uluitoare, din acest punct de vedere, au fost judecățile și concluziile referitoare la N.A.T.O. exprimate de **Hans Arnold, ambasadorul Germaniei la O.N.U.**, în eseu intitulat "**Eroarea N.A.T.O.**", dat publicității în prestigioasa revistă "*Der Spiegel*" nr.38 din 20 septembrie 1993, despre care, în România, nu s-a făcut niciodată nici cea mai nevinovată aluzie. Iată ce afirmă ambasadorul Germaniei, exprimând nu numai viziunea clasei politice conducătoare, ci și pe cea a serviciilor de informații germane: "**Dacă N.A.T.O. nu ar exista, nimănui nu i-ar trece prin minte să-l inventeze pentru scopurile de azi. Este greu de închipuit că, în zilele noastre, ar avea cineva înclinarea de a constitui o alianță cu Islanda, Grecia, Canada, Portugalia, Norvegia și Turcia, împreună cu celelalte 10 state N.A.T.O., a cărei sarcină să fie ca, sub conducere americană, flancată de Marea Britanie și Franța, folosind forța armelor, să atingă anumite motive politice în cadrul comunității internaționale**". Și totuși, asemenea înclinare absurdă există în capetele unor politicieni de tranziție din fostele state socialiste din Europa Centrală, citate mai sus, cultivată cu profesionalism de către serviciile de spionaj americane, infiltrate puternic în aceste state.

Ambasadorul Hans Arnold aprecia că: "**Marea explozie politică mondială, care, între 1989 și 1991, a destrămat toate premisele existenței N.A.T.O., blocul răsăritean, împărțirea Europei, Uniunea Sovietică și altele, a fost trecută cu vederea de Alianța Atlantică. Degrabă și fără alte discuții, s-a coborât asupra sa, precum Duhul Sfânt, ideea că ea trebuie să rămână neschimbată, cu orice preț și că orice gând cu privire la noi măsuri de securitate adecvate pentru noua Europă sunt o pură erezie**". Cu alte cuvinte, **a prevalat punctul de vedere al S.U.A.**, susținut de cercurile politice ultra-conservatoare americane, care, în ultimii 12 ani, nu s-au abătut o iotă de la **mentalitățile și practicile războiului rece**. În schimbul acceptării unificării celor două Germanii, Washingtonul și Londra au impus Germaniei unificare continuarea nedefinită a prezenței trupelor americane și britanice pe teritoriul acestei țări.

Nici un alt analist politico-militar din aria euro-atlantică nu a surprins cu mai multă claritate, profunzime, profesionalism și spirit previzional esența și scopurile perpetuării N.A.T.O. ca ambasadorul Hans Arnold, reprezentant tipic al națiunii germane. Acesta este autorul unor cărți de înaltă ținută științifică, printre care: "*Sfârșitul Europei ?*" și "*Dizolvarea Comunității Europene și N.A.T.O.*".

În condițiile în care politica externă a grupului de state așa-zise **candidate la admiterea în N.A.T.O.** nu are nimic comun cu interesul național din statele respective și nici cu interesele procesului de integrare a Europei, fiind elaborată, în mare parte, de către specialiștii C.I.A. de la Langley – Virginia, concepțiile exprimate de către analistul german constituie o sursă de inspirație și orientare pentru cei interesați în cunoașterea adevărului cu privire la N.A.T.O., fapt pentru care le prezentăm succint.

Alianța fără adversar

Privit la lumina zilei, N.A.T.O. nu este, **astăzi**, nimic mai mult decât **un conglomerat de unități militare, care nu mai au o misiune clară**, de arsenale, de rețele de comunicații, state majore sau aeroporturi. Intenția de a da acestei mase amorfe noi misiuni militare, în cadrul politicii mondiale, se bazează pe o întreită greșeală.

N.A.T.O. a apărut și s-a dezvoltat, decenii de-a rândul, cu întreaga sa structură și întregul potențial, până în cele mai mici particularități, **"în oglindă" cu Tratatul de la Varșovia**, având ca orientare exclusivă ca **o contrapondere vestică a acestuia**. Tocmai datorită acestei funcțiuni, **arhitectura sa**, care astăzi se prezintă atât de dezlănțată, **a devenit un păcat**. Ea a servit constituirii sectorului militar central (R.F. Germania), realizării adâncimii necesare a spațiului militar (Europa de Vest) și flancului de nord și sud (Norvegia și Turcia), a stațiilor de legătură din adâncime (Islanda și Portugalia), a centrului și sanctuarului nuclear (S.U.A. și Canada) și așa mai departe. N.A.T.O. este un unicat politico-militar, ce nu poate fi folosit în alte scopuri.

În al doilea rând, **N.A.T.O. a fost întotdeauna o organizație pur militară**, cel mult militar-politică, care s-a născut din voința comună a statelor membre de a se apăra împreună împotriva pericolului din Est. Unitatea sa politică, în primul rând ceea ce a fost desemnat ca *"unitate de valori"*, s-a definit ca **unitate a tot ceea ce era ne-comunist**.

Portugalia fascistă a dictatorului Salazar a fost unul dintre primele state invitate de către S.U.A. să intre în N.A.T.O. Regimul dictatorial de tip fascist al coloneilor din Grecia a fost acceptat fără să se **plângă cineva**, deoarece nu prejudicia măsurile militare ale alianței. Cooperarea politică în cadrul N.A.T.O. s-a mărginit la a amortiza măsurile militare, la anticomunism și menținerea legăturilor transatlantice.

În al treilea rând, **N.A.T.O. a fost nucleul unui organism pe care Statele Unite l-au proiectat pentru a fi punctul tare pe linia de contact a graniței germano-germane (R.F.G. și R.D.G.), într-un conflict global Est-Vest**. Mai târziu, după criza cubaneză (1962), N.A.T.O. a îndeplinit funcția de **parte vestică a terorii nucleare** între cele două super-puteri, S.U.A. și U.R.S.S.

Primatul armelor nucleare, supremația nucleară a S.U.A., Comandamentul Suprem N.A.T.O. din Europa și timpul tot mai scurt de prevenire pentru luarea deciziilor militare, în cazul unui atac din partea Estului, au făcut din N.A.T.O., în cele din urmă, **instrumentul unei "Pax americana" pentru aria N.A.T.O.**, cu forțe de flanc și adâncime ale statelor europene membre.

Această triplă fundamentare a Alianței s-a prăbușit odată cu sfârșitul războiului rece, cel mai târziu în anul 1990.

Încercarea temerară de a da, unui N.A.T.O. demodat, **un nou rol**, odată cu explozia politică la scară mondială, a fost întreprinsă la

sfârșitul anului 1991, printr-o declarație comună a statelor membre asupra unui *"nou concept strategic"*. Obiectivul său este constituit de *"riscurile în contextul global"*, care ar putea duce la reacții față de aceste riscuri. Autoîmputernicirea obținută prin această strategie (reafirmată în aprilie 1999 la Washington) permite N.A.T.O. să considere orice atingere adusă intereselor unui stat membru al Alianței ca un risc ce amenință N.A.T.O., ceea ce, dată fiind natura militară a N.A.T.O., ar însemna **o reacție comună cu mijloace militare**.

Premisa subînțeleasă, dată fiind situația reală din N.A.T.O., este că și Statele Unite doresc aceasta.

Nu fără motiv, partenerii alianței au renunțat în 1991 (n.n. - și în 1999) la modificarea atât de substanțială a fundamentelor alianței, oferită de modificarea Tratatului N.A.T.O.

Întrucât **ratificarea** acestuia de către statele membre **nu a fost asigurată**, statele alianței s-au limitat la o declarație. *"Noului N.A.T.O."* **îi lipsesc astfel fundamentele legale, pentru că îi lipsește consensul**. Asigurarea cu ajutorul forței a existenței zilnice amenințată a unor state este altceva decât ar putea să fie impunerea la nivelul politicii mondiale a intereselor cu ajutorul mijloacelor militare.

În mod corespunzător, **unitatea din cadrul "noului" N.A.T.O. este artificială și slabă**.

Analistul german este departe de a califica N.A.T.O. drept *"cea mai puternică alianță militară din istorie"*, așa cum se întrec s-o facă **pseudo-politicienii din Europa Centrală, deveniți peste noapte susținători ai N.A.T.O.**, mai înfocați decât cei din statele care fac parte din această alianță de la înființarea acesteia în anul 1949.

Ambasadorul german Hans Arnold mai constata că, este de la sine înțeles că **o schimbare a funcționării N.A.T.O. este mai ales în interesul S.U.A.** Politica declarată a acesteia este de **a rămâne puterea mondială numărul unu**.

În triumghiul S.U.A.-Europa-Japonia, din punct de vedere economic, situația s-ar putea complica. În domeniul militar, complementar celui economic, situația este îngreunată de dispariția Uniunii Sovietice. Pentru că, forța primei puteri mondiale nu mai este ușor de descifrat prin comparația cu cea de pe locul doi. **Pentru S.U.A., dominând cele 200 de non-puteri mondiale, apare mai degrabă pericolul de a deveni un *Guliver în țara piticilor*.**

Cu un "nou" N.A.T.O., dimpotrivă, S.U.A. pot să împiedice, ca la concurența economică a Europei, să se adauge și una suplimentară, militară. La sfârșitul bipolarității mondiale, S.U.A. ar putea să se întoarcă la politica externă tradițională unipolară, dispunând prin N.A.T.O. de o platformă multilaterală congruentă, cu ajutorul căreia politica sa mondială poate fi înfăptuită și mai ușor decât cu mijloace pur unilaterale.

Din păcate, în prezent, **exercitarea puterii militare a S.U.A. servește mai puțin la rezolvarea problemelor, rămânând mai degrabă o demonstrație a propriei capacități militare. Ea se bazează pe principiul loviturilor și al acțiunilor de scurtă durată, pornite din fortăreața S.U.A., având motivare externă și adesea internă. Astfel s-au întâmplat lucrurile în cazul bombardării orașelor Tripoli și Bagdad, al bombardării instalațiilor iraklene de lansare a rachetelor, al acțiunilor din Granada, Panama, al războiului din Golful Persic, al acțiunilor din sudul Irakului și al planificării inițiale a acțiunilor din Somalia. N.A.T.O. se poate include în aceste exerciții de putere numai flancând și retrăgându-se.**

Chiar și în Balcani, ca rezultat al încurcăturilor care s-au făcut, nu mai rămân posibile decât "lovituri de tip american" (așa cum s-au și efectuat în 1999).

Observațiile diplomatului german cu privire la **rolul periferic al N.A.T.O. în Balcani** s-au confirmat întrutotul în anii care au urmat. Bombardamentele executate, în numele N.A.T.O., împotriva pozițiilor sârbești din Bosnia-Herțegovina, din anul 1995, s-au efectuat **exclusiv de către aviația S.U.A.**, iar pe timpul intervenției militare împotriva Iugoslaviei, declanșată tot în numele Alianței, în primăvara anului 1999, **participarea statelor vest-europene membre în N.A.T.O. a fost mai mult simbolică și de scurtă durată.** Distrugerile catastrofale provocate economiei Serbiei, în cele 78 zile de război, au fost rezultatul acțiunilor aviației și rachetelor americane. **În acțiunile militare generate de atacurile teroriste devastatoare împotriva S.U.A. de la 11 septembrie 2001, rolul N.A.T.O. s-a redus la simple declarații de solidaritate, "teribila" alianță fiind complet marginalizată.**

Lupta pentru... independența Europei

Concurența în plan militar dintre S.U.A. și Uniunea Europeană, menționată "cu tact diplomatic" de către ambasadorul Germaniei la O.N.U., este inevitabilă și se conturează tot mai puternic, odată cu trecerea timpului și consolidarea integrării europene. Începând cu anul 2002, va intra în stare operativă Forța de Intervenție Rapidă a Uniunii Europene, cu un efectiv de 60.000 militari cu un înalt grad de înzestrare și instruire. Această forță, exclusiv vest-europeană, nu are nimic comun cu N.A.T.O., iar S.U.A. se "bucură" de nașterea acesteia tot așa cum se bucură spânzuratul de funie...

În România, luptele subterane dintre S.U.A. și Uniunea Europeană sunt ori total necunoscute, ori ignorate.

Agresiunea S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei a fost înmormântată într-o totală tăcere, ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

Analizii politico-militari, inclusiv cei din serviciile de informații, au tras concluzii potrivit cărora, *"datorită poziției adoptate de conducerea statului față de acțiunile N.A.T.O. în criza din Kosovo, România a ieșit întărită".*

Iată o concluzie care este la antipodul realității, însușită de factorii politici de la București ! Realitatea este că, **numai în urma blocării traficului pe Dunăre**, datorită bombardării podurilor de la Novi-Sad, **România a pierdut anual sute de milioane de dolari. Dacă și în viitor, în baza relațiilor sale cu S.U.A. și N.A.T.O., România se va "întări" tot așa, nu ar fi de mirare ca într-o bună zi să dispărem de pe harta Europei...**

În finalul eseului său, Hans Arnold analizează rolul N.A.T.O. la scară globală, unde se străduiește Washingtonul să plaseze această alianță desuetă, afirmând: **"Tot mai tare dă de gândit concurența crescândă dintre N.A.T.O. și adunarea mondială a liliputanilor, Organizația Națiunilor Unite. Tot așa cum președintele G.Bush, declara în cursul războiului din Golf, că S.U.A. «vor coopera cu Națiunile Unite» tot așa și secretarul general al N.A.T.O., Manfred Wornat (între timp decedat), declara: «Esențialmente, N.A.T.O. s-a hotărât să sprijine Națiunile Unite.» Chiar așa! Ca și cum membrii N.A.T.O. nu ar fi membri ai O.N.U., ci ai unei a doua organizații mondiale numită N.A.T.O. Tendința O.N.U. de a deveni un furnizor de rezoluții convenabile N.A.T.O. nu se poate trece cu vederea.**

La conferința de la începutul anului 1993 a N.A.T.O., de la Atena, ministrul de Externe american se întreba **dacă acțiunile N.A.T.O. trebuie să urmeze mereu rezoluțiile O.N.U. sau ar fi mai bine să le preceadă.** S.U.A. găsesc sprijin, pe această linie, din partea celor două semi-puteri mondiale, Marea Britanie și Franța, care, în dublul rol de membri permanenți ai Consiliului de Securitate și de puteri nucleare, încearcă să-și potrivească pasul după politica de mare putere a S.U.A.

N.A.T.O. poate să slăbească O.N.U. și poate să împiedice realizarea unor măsuri adecvate de securitate în Europa. Această alianță nu poate, însă, să înlocuiască nici O.N.U. și nici un asemenea sistem de securitate. N.A.T.O. poate să realizeze un vid dar nu poate să umple acest vid. Aceasta, pentru că N.A.T.O. nu poate împiedica diminuarea omogenității, unității și capacității de decizie unitare, determinată de situația radical schimbată după sfârșitul războiului rece. Nici slăbirea O.N.U., nici o cimentare a structurilor de securitate reieșite din perioada războiului rece, și acum depășite, nu pot să acționeze în interesul păcii mondiale și nici al Europei.

Avem nevoie, astăzi, nu de societatea închisă a unui vechi N.A.T.O. cu noi misiuni, ci de un O.N.U. întărit și, mai ales, de un sistem de securitate european, cu participarea tuturor statelor capabile să contribuie la noua uniune. După sfârșitul păcii americane cu participare europeană, cerința zilei este o pace europeană cu o participare americană foarte bine venită.

Suntem la ora re-europenizării Europei. Din aceasta, fostul N.A.T.O. trebuie să dispară. Un nou N.A.T.O. ar fi o absurditate".

Ideile conținute în eseul ambasadorului Hans Arnold reprezintă totodată și viziunea clasei politice germane cu privire la securitatea Europei în noul context mondial, care nu are nimic comun cu N.A.T.O. De aici, rezultă cu deosebită claritate că **perpetuarea existenței N.A.T.O.**, indiferent ce "îmbunătățiri" i s-ar aduce acestei alianțe, **nu corespunde intereselor întregii Europe și, ca atare, nici interesului național al statelor candidate la aderare**, așa cum se pretinde.

Istoria contemporană, care se derulează cu o viteză incontrolabilă, **va spulbera într-o zi această relicvă a războiului rece care este N.A.T.O.**, iar americanii, mai devreme sau mai tâziu, vor învăța că lumea este prea mare și mult prea complexă pentru a putea fi modelată după tipicul lor.

Politica României – împotriva mersului Istoriei !

Regretabil este faptul că, **atât politica oficială a României, cât și acțiunile serviciilor sale de informații sunt defazate în raport cu mersul istoriei.**

Într-o expunere deosebit de documentată, cu privire la *"Poziția S.U.A. față de Summitul de la Praga"*, a politologului american Paul Gallis, ținută la Centrul Cultural American din București, la 31 octombrie 2001, la care am participat, două aspecte au reținut în mod deosebit atenția, și anume:

- **admiterea în N.A.T.O. nu se cerșește**, aluzie directă la modul în care acționează guvernul de la București;

- **extinderea N.A.T.O. nu va putea fi abordată fără a se ține cont de interesele și poziția Rusiei**, care joacă un rol atât de mare în războiul împotriva terorismului în care este angajată S.U.A., după loviturile pe care le-a primit la 11 septembrie 2001.

Ținând cont de adevărata realitate din Europa și din lume, **dacă, la reuniunea la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002, N.A.T.O. se va extinde spre est**, prin admiterea de noi membri, **aceasta ar constitui o înfrângere politică, o pierdere serioasă pentru Uniunea Europeană**, în eforturile sale de creare a Identității Europene de Securitate și Apărare și **un câștig pentru S.U.A.** Prin eforturile sale disperate de aderare la N.A.T.O., **conducerea de la București duce o politică contrară intereselor Uniunii Europene.**

Serviciile de informații au mințit și deformat realitățile în secolul XX, în consonanță cu interesele factorilor politici, în slujba cărora s-au aflat și la fel vor proceda și în secolul XXI.

Războiul împotriva terorismului ridică, în fața acestora, probleme cu care nu s-au mai întâlnit, mai ales când este vorba de terorismul de tip catastrofic, născut la 11 septembrie 2001.

AMENINȚAREA PERPETUĂ: TEROAREA NUCLEARĂ

Drumul Apocalipsei

Omenirea a pășit în era atomică în ultimele săptămâni ale celui de-al doilea război mondial, la 15 iulie 1945, orele 05.29'45", când, la poligonul Los Alamos, situat în deșertul din New Mexico, s-a produs prima explozie a unui dispozitiv nuclear – de către S.U.A., în cooperare cu Marea Britanie, în baza acordului semnat la 19 august 1943. Acesta a fost rezultatul unor eforturi tehnico-științifice și financiare extraordinare, în valoare de peste 4 miliarde dolari, având la bază un me-morandum și un program științific, prezentat președintelui R.D.Roosevelt, de către marele savant fizician Alfred Einstein, acțiune pe care, ulterior, acesta a regretat-o profund. Cercetările și lucrările de laborator, sub denumirea codificată de *"Proiectul Manhattan"*, avându-i în frunte pe Kern Bainbridge, ca director de program și pe Robert Oppenheimer, comunist convins, ca realizator principal, pe savantul german Klaus Fuchs, membru al Partidului Comunist din Germania (dovedit ulterior că lucra pentru sovietici), s-au desfășurat non-stop, într-o atmosferă de adevărată groază și teroare, sub supravegherea severă a generalului Leslie Groves, care asigura securitatea programului ultrasecret. Aceasta, deoarece se lansase știrea că Germania nazistă ar fi fost pe punctul de a realiza "bomba atomică", adică "arma absolută" cu care Adolf Hitler se lăuda în ultimii ani ai războiului. Ulterior, când trupele aliate americane, britanice și franceze, venind din vest și cele rusești din est, au desăvârșit ocuparea Germaniei, s-a constatat că specialiștii și savanții germani, deși desfășurau cercetări în scopul producerii armei nucleare, erau cu câțiva ani în urma celor americani.

Arma atomică, finanțată de americani, a fost realizată aproape în totalitate de savanții Europei și servită pe tavă S.U.A., care au urmărit s-o transforme într-un monopol absolut.

La început, neînțelegând prea bine despre ce este vorba și tratând-o ca pe o "armă ca toate armele", dar cu o putere explozivă ceva mai mare, americanii s-au decis să o folosească imediat în luptă, pe teatrul de acțiuni militare din Pacific. S-a mai avut în vedere și experimentarea "pe viu" a teribilei descoperiri cu acordul savanților. Au făcut acest lucru, cu toate că războiul al doilea mondial se încheiase în Europa, iar victoria S.U.A. asupra Japoniei era o chestiune de zile sau de cel mult o săptămână, comițându-se astfel o colosală crimă împotriva Umanității.

"Băiețașul" de la Hiroshima

Hiroshima, al optulea oraș ca mărime al Japoniei, a fost prima victimă a teribilei arme. Un avion de bombardament strategic de tip B-29,

decolând de pe insula Tinian din Pacific, denumit de echipajul său **"Enola Gay"**, a lansat, la **6 august 1945**, prima bombă atomică. Explozia s-a produs în aer, la ora **08.15** după o cădere liberă de 43 de secunde a bombei, poreclită **"Little Boy"** (Băiețașul). Fiind vorba de un singur aparat, **japonezii nici nu au dat alarma aeriană**, considerând că acesta putea fi un avion de recunoaștere. Din practica de ani de zile a războiului, se știa că aviația americană de bombardament strategic acționa în grupuri numeroase, de sute de avioane, împotriva marilor obiective ale inamicului. La acea oră, **străzile fiind înțesate de oameni care se îndreptau spre locurile de muncă, efectul exploziei a fost catastrofal**. În numai **câteva secunde**, orașul a fost pulverizat și **peste 80.000 de locuitori omorâți**, cum nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria Umanității, adică dezintegrați, incinerati, iradiați. Nici nu au apucat bine japonezii să se dezmeticească, după cataclismul de la Hiroshima și, la **9 august 1945**, o a doua bombă nucleară a explodat deasupra orașului-port **Nagasaki**. În greutate de 5 tone, bomba a fost poreclită **"Fat Man"** (Grăsunul), fiind o aluzie la adresa primului ministru britanic W.Churchill. Fiind lansată cu o eroare mare de ochire, **efectele exploziei au reprezentat mai puțin de ¼ din cele realizate la Hiroshima**. Din surse americane, rezultă că, **în august 1945, S.U.A. dispuneau de 16 bombe atomice** de tipul celor folosite împotriva japonezilor, fiecare cu o putere explozivă, echivalentă cu **150 tone trotil**.

Prin evenimentele din august 1945, pe frontul din Oceanul Pacific, **S.U.A. au intrat în istoria Umanității, ca prima putere din lume care a folosit energia nucleară în război**.

În anii postbelici, analiștii și istoricii americani au căutat **justificări** pentru această criminală decizie a președintelui S.U.A., Harry Truman. Un prim motiv a fost **pus pe seama dorinței de răzbunare a americanilor** pentru atacul lansat prin surprindere de către japonezi, fără declarație de război, împotriva bazei navale americane de la Pearl Harbour, din Hawai, de la 7 decembrie 1941. Un alt motiv invocat a fost acela că **atacul nuclear a condus la capitularea imediată a Japoniei și salvarea, prin aceasta, a sute de mii de vieți omenești**. Un motiv mai apropiat de adevăr, pentru care Înalțul Comandament American și mai ales Casa Albă a luat această decizie, ar putea să fi fost **costul exorbitant al "Proiectului Manhattan", care trebuia justificat în fața contribuabililor americani**. Ultimul, dar nu cel din urmă motiv, a fost acela că cele două lovituri nucleare puteau constitui **un puternic avertisment dat lui I.V.Stalin**, care, în vara anului 1945, dispunea în Europa de peste 500 de divizii, față de cele 100 divizii ale aliaților din vest, de sub comanda generalului D.Eisenhower. Este prima modalitate prin care arma nucleară începe să-și asume un rol în echilibrul forțelor.

"Stăpânii Lumii" și-au pierdut mințile !

Încurajate de efectele extraordinare ale bombelor nucleare împotriva japonezilor, **S.U.A.**, susținute în mare măsură de Marea Britanie, **s-au lansat, încă din 1945, într-o rapidă și amplă cursă de înarmare nucleară.** Aceasta, se pare, în perspectiva timpului, ca o reacție firească a unei Mari Puteri, învingătoare în război, care deținea monopolul asupra unei arme ce-i asigura o dominație absolută asupra planetei. Probabil că oricare altă mare putere, în locul S.U.A., ar fi procedat la fel...

Placa turnantă a epocii războiului rece a constituit-o cursa înarmărilor, iar coloana vertebrală a acestei curse a fost înarmarea nucleară.

Dimensiunea psihologică fundamentală a epocii războiului rece a constituit-o teama cumplită de posibilitatea anihilării nucleare reciproce dintre S.U.A. și fosta U.R.S.S. S-a instituit, astfel, *"teroarea nucleară"*, care se va perpetua și în secolul XXI.

Părintele fondator al programului american de înarmare nucleară a fost președintele Harry Truman, succesor al legendarului F.D.Roosevelt. Truman a luptat în Europa, în ultimii ani ai primului război mondial, ca ofițer de artilerie. Ca președinte, în cercul său intim, **lui H.S.Truman îi plăcea să se compare cu Napoleon Bonaparte.** Programul său a început cu **reorganizarea întregului sistem militar al S.U.A.,** având la bază monopolul nuclear, experiența câștigată în război, cât și poziția exclusivă de cea mai mare putere economică a lumii. Obiectivul strategic al acestui program l-a constituit *"darea înapoi a comunismului"* cu ajutorul armelor atomice.

În anul 1947, a luat ființă Departamentul Apărării (**Pentagonul**), ca organ de conducere unitară a forțelor armate și principal coordonator al programului de înarmare nucleară. Forțele Aeriene Militare ale S.U.A. au fost grupate într-un departament special și a luat ființă **Comandamentul Aerian Strategic (S.A.C.),** având în subordine aviația de bombardament strategic și bombele atomice fabricate până la acea dată. În contextul crizei Berlinului, din 1948, S.A.C. a elaborat un **plan de operații pentru bombardarea atomică a 70 de orașe** (*"O națiune născută în război"* de Geoffrey Perret, Editura Random House, New York, 1989, pag.444) **ale fostei U.R.S.S.** (centre economice, politico-administrative și garnizoane militare). Se presupune că, la nivelul anului 1948, **S.U.A. dispuneau de cel puțin 100 de bombe atomice** de tipul celor utilizate la Hiroshima și Nagasaki. Ulterior, după o analiză mai atentă, s-a ajuns la concluzia că lovirea a 70 de centre sovietice, și așa în mare parte distruse de război, **nu ar fi fost suficientă pentru a obține capitularea fostei U.R.S.S.** Ceea ce l-a determinat pe americani să se abțină de la această *"ofensivă atomică"* au fost, mai degrabă, **cele 175 de divizii,** dispunând de un total de **25.000 de tancuri** și sprijinite de **19.000 de avioane,** dislocate în zona de ocupație sovietică

din Germania și în Europa Centrală și de Est. **Criza Berlinului** a fost, în final, **soluționată printr-un compromis**, având ca fundament **echilibrul**, acceptat ca o realitate, între monopolul nuclear american și superioritatea în forțe convenționale a rușilor în Europa.

Atât de mare a fost **încrederea americanilor în puterea bombei atomice** și în faptul că monopolul lor asupra acestei arme va fi de lungă durată, încât **forțele armate americane** au fost **reduse drastic**, de la circa **12 milioane**, la mai puțin de **700.000 militari**. Un rol **deosebit în răspândirea acestei convingeri**, în cercurile superioare ale conducerii politice și militare ale S.U.A., l-a avut **generalul locotenent Leslie Groves**, de formație inginer, director din partea Departamentului Apărării, pentru producția de arme atomice.

Acest general a rămas în istorie, printre altele și pentru declarația pe care a făcut-o în **septembrie 1942**, când a afirmat public convingerea sa, că: **"Adevăratul dușman al S.U.A. este Rusia Sovietică și nu Germania nazistă"**. Această concepție a devenit **politică de stat în S.U.A. după anul 1945**. În anul **1948** acest general i-a dat **"asigurări ferme"** președintelui H.S. Truman că **fostei U.R.S.S., "țară înapoiată", îi vor fi necesari cel puțin 20 ani pentru a produce prima bombă atomică**. "Trăznetul din senin" pentru monopolul atomic american, s-a produs la **22 septembrie 1949**, când **rușii au detonat prima încărcătură atomică**. La aflarea acestei informații, președintele Truman și vicepreședintele Johnson au refuzat să-i dea crezare. **Abia în anul 1950**, în baza unui raport deosebit de documentat al lui Paul Nitze, consilier prezidențial pentru securitatea națională, **adevărul despre "bomba atomică rusească" a fost acceptat și luat în calcul**, ca un pericol potențial pentru securitatea S.U.A. și a aliaților lor occidentali. Directiva operativă **"N.S.C.-68"**, elaborată sub responsabilitatea aceluiași **Paul Nitze**, în luna **aprilie 1950** și semnată de președintele Truman, **aprecia că, după anul 1954, un "război atomic" între fosta U.R.S.S. și S.U.A. devenea posibil**. Acest lucru nu s-a produs, deoarece atât americanii, cât și rușii au înțeles, cam în același timp, că arma nucleară și, ulterior, cea termonucleară, prin capacitatea nelimitată de distrugere, puneau în pericol existența nu numai a celor două superputeri, ci a însăși planetei și a civilizației umane în ansamblu și nu mai puteau constitui mijloace practice de purtare a războiului. Totuși, pericole reale de recurgere la aceste mijloace au existat pe toată durata războiului rece și se vor menține și în viitor, atâta timp cât vor exista arme nucleare.

Cursa atomului turbat...

Accesul rușilor la arma nucleară a fost punctul de plecare în declanșarea unei curse a înarmărilor nucleare de proporții uriașe, aceasta constituindu-se în dimensiunea fundamentală a războiului rece. Chiar și după încetarea acestui război, sistemele de arme nucleare și mijloacele lor purtătoare, capabile să acționeze la toate distanțele, din și

În toate mediile, terestru, aerian, maritim sau cosmic, vor continua să existe și în viitor. Aceasta, printre altele, și pentru simplul motiv că, odată ce Omenirea a pătruns în tainele, atomului, "denuclearizarea" civilizației umane nu mai este posibilă. Oriunde s-ar găsi, în sistemul solar sau în afara acestuia, omul va purta cu el puterea atomului.

În timpul războiului din Coreea (1950-1953), Omenirea a fost la un pas de o catastrofă nucleară. Astfel, în noiembrie 1950, după intrarea Chinei în război, când trupele americane au fost obligate la cea mai lungă retragere din istoria S.U.A., **generalul MacArthur a solicitat 26 lovituri nucleare pentru lovirea Manciuriei, estului U.R.S.S. și Coreei de Nord.** Cererea a fost respinsă, iar MacArthur destituit și înlocuit cu generalul M.B.Ridgway. **Trupele americane, dispunând de muniții nucleare, se află în Coreea de Sud și după o jumătate de secol de la încetarea războiului.** După 1989, în mod retrospectiv, surse istorice americane pun în lumină faptul că, atât S.U.A., cât și aliații săi occidentali, **au considerat războiul din Coreea** nu ca pe un conflict local, ci **ca o testare a voinței de luptă a Occidentului**, ca o "repetiție" în vederea trecerii la ocuparea militară a Europei Occidentale de către armata sovietică. Acesta a fost cazul fundamental și al N.A.T.O., care luase ființă în anul 1949. La rândul său, fosta U.R.S.S. trăia un puternic sentiment de insecuritate, ca urmare a încercuirii sale cu baze strategice ale S.U.A., din Europa și până în Pacific. În anul 1954, datorită transpunerii în practică a programului nuclear din Directiva "N.S.C.-68", S.U.A. dispunea deja de peste 2.000 de încărcături nucleare cu diferite destinații. Acest program a fost amplificat și accelerat foarte mult și datorită faptului că, în luna august 1953, rușii au detonat prima lor încărcătură termonucleară. Intrarea celor două mari puteri învingătoare în cel de-al doilea război mondial în era "termonucleară" le-a detașat net de toate celelalte puteri tradiționale ale lumii, le-a condus către statutul de "superputeri", conferindu-le o supremație necontestată asupra lumii. În anul 1957, a intrat în producția de serie avionul de bombardament stratetic B-52, unul din cele mai strălucite realizări ale aeronauticii, fapt ce a făcut ca acest avion, după modernizări succesive, să reziste în serviciul operativ până în zilele noastre, fiind utilizat și în războiul din Afganistan declanșat în octombrie 2001. Acest avion, cu o rază de acțiune de 15.000 km, în prima lor variantă, putea transporta la obiectiv patru bombe cu hidrogen.

În anii 1955-1960, capacitatea de lovire a Comandamentului Aerian Strategic al S.U.A. depășea orice imaginație a minții omenești. Cu disponibilitățile în avioane cu rază mare de acțiune (B-52) și cu rază medie de acțiune (B-47), S.A.C., într-un singur raid, era în măsură să distrugă 100 centre importante ale fostei U.R.S.S., în plus, un număr de 645 obiective militare majore. Puterea de distrugere a unui astfel de "raid nuclear" depășea de câteva ori puterea de distrugere exercitată în tot cursul celui de-al doilea război mondial, totul

petrecându-se pe parcursul unei singure zile. În anul 1958, S.A.C. dispunea de **44 baze aeriene operative** (din care **29 în jurul teritoriului fostei U.R.S.S.**), de pe care puteau opera **1.800 avioane de bombardament**. **Forțele aeriene rusești** cu destinație strategică reprezentau **doar a zecea parte** din cele americane.

Un moment de cotitură în amplificarea cursei înarmărilor, mai exact în revoluționarea mijloacelor purtătoare de încărcături nucleare și termonucleare, l-a constituit **lansarea de către ruși, la 4 octombrie 1957, a primului satelit artificial al Pământului**. Americanii egalează performanța rușilor, la **31 ianuarie 1958**, când a fost plasat pe orbită **primul satelit al S.U.A.**, cu o rachetă balistică de tip Jupiter. Apariția rachetelor balistice intercontinentale și simbioza dintre acestea și încărcăturile nucleare au condus la crearea "armei absolute". **Rachetele balistice intercontinentale pot lovi orice punct de pe glob**. S.U.A. s-au văzut, pentru prima dată în acest secol, puse în fața unui imens și real pericol, acela ca teritoriul său, intangibil pe durata celor două războaie mondiale, să poată fi supus unui atac cu rachete purtătoare de încărcături nucleare, cu puteri de distrugere nelimitate, față de care să nu existe șanse de apărare. Astfel, **s-a ajuns la o situație în care cele două superputeri să se poată distruge reciproc, de o manieră care să le șteargă de pe fața pământului**, ca societăți civilizate și funcționale. Aviația de bombardament strategic și rachetele balistice intercontinentale constituiau de acum "*forțele nucleare strategice*". Începând cu **1960**, acestora li s-a adăugat o nouă componentă nucleară strategică și anume **submarinele cu propulsie nucleară, purtătoare de rachete balistice, intercontinentale**. Primul submarin din această clasă, care a intrat în serviciul operativ în premieră mondială, în 1960, a fost "**U.S.N. George Washington**" din Marina Militară a S.U.A., având la bord 16 rachete de tip Polaris, cu o bătaie maximă de 2.500 mile nautice (1 milă nautică = 1,853 km). Odată cu aceasta, s-a născut ceea ce în termeni militari consacrați s-a numit "**Triada nucleară**". În acest fel, armele nucleare s-au impus în cele trei medii: aerian, maritim și cosmic, de o manieră totală, situație ce se va menține pentru mult timp și în perspectiva secolului al XXI-lea. **Dimensiunea navală a "Triadei nucleare" este invulnerabilă față de orice sistem de detecție.**

Războiul atomic a fost amânat

În toamna anului 1962, Omenirea a trecut printr-una din cele mai grave și mai primejdioase crize din întreaga perioadă postbelică, fără egal în tot cursul războiului rece. Este vorba de "**criza rachetelor din Cuba**", generată de existența unui dezechilibru nuclear între cele două superputeri. Între 1960-1962, S.U.A., prin eforturi financiare uriașe, au realizat un **decalaj substanțial față de fosta U.R.S.S., în raportul de forțe nucleare**. Acesta a fost accentuat și de **dislocarea, de către**

americani, a 105 rachete cu rază medie de acțiune în Marea Britanie, nordul Italiei și în Turcia. Îngrijorați de decalajul tehnologic și cantitativ față de S.U.A., sovieticii, la inițiativa lui N.S.Hrușcirov, au decis să instaleze, **pe teritoriul Cubei**, în jur de **45 de rachete** cu bătaie medie (peste 2.500 km), **cu încărcături nucleare**. La descoperirea acestora de către cercetarea aeriană americană, președintele **J.F.Kennedy**, a fost **supus unor puternice presiuni**, din partea Pentagonului și a C.I.A., **pentru a ordona invadarea Cubei**, realizând, prin aceasta, atât distrugerea rachetelor rușești, cât și înlăturarea regimului comunist al lui Fidel Castro. În **octombrie 1962**, când "criza rachetelor" atinsese apogeul, **americanii dispuneau** de o "triadă nucleară" compusă din **659** avioane de bombardament strategic B-52, **284** rachete balistice intercontinentale cu rază mare de acțiune, **105** rachete cu rază medie dislocate în Europa și **112** rachete de tip Polaris, la bordul submarinelor cu propulsie atomică. Față de uriașele forțe nucleare strategice de care dispunea S.U.A., fosta **U.R.S.S.** se prezenta cu **numai 25 de rachete balistice intercontinentale** și cu un număr de **250** avioane de bombardament cu rază mare de acțiune. **Rachetele cu rază medie din Cuba ar fi jucat un rol deosebit în refacerea echilibrului**, deoarece luau sub bătaia lor o serie de centre economice și politico-administrative vitale ale S.U.A. Opinia publică americană era deosebit de alarmată și constituia un puternic factor de presiune asupra președintelui Kennedy. Dispunând de superioritate ariană, navală și în trupe de desant maritim totală, **S.U.A. ar fi putut invada insula**. Acest lucru **nu s-a produs din două motive principale**, și anume: atacând instalațiile de rachete rusești, care în bună parte erau în stare operativă, ar fi fost de ajuns ca 2-3 rachete să fi fost lansate asupra unor mari orașe americane și pierderile ar fi fost de ordinul a milioane de morți. Al doilea motiv a fost teama ca rușii să nu declanșeze, în semn de represalii, lovituri asupra trupelor americane din Germania și asupra bazelor de rachete din Turcia. Ajungându-se la aceste concluzii, **J.F.Kennedy a ordonat cea mai ușoară reacție militară și anume "blocada navală"**. Aceasta a permis, pe de o parte, interzicerea introducerii de noi rachete și armament în Cuba, iar pe de altă parte, continuarea negocierilor. În nota obișnuită a propagandei războiului rece, și atunci ca și în zilele noastre s-a vorbit zgomotos despre "victoriă" S.U.A. și umilirea rușilor, care în final, au fost de acord să-și retragă toate rachetele din Cuba. Ceea ce s-au făcut **mai puțin cunoscute au fost asigurările date de J.F.Kennedy lui N.S.Hrușcirov** și anume că, în schimbul retragerii rachetelor, S.U.A. se angajează să nu invadeze Cuba și să-și retragă, în termen de șase luni, rachetele din Turcia, din nordul Italiei, precum și rachetele Thor din Marea Britanie. Partea americană și-a respectat întrutotul angajamentele luate. În final, nimeni nu a fost "umilit", ajungându-se la un **compromis rezonabil**, care a ferit Omenirea de un conflict ce putea avea consecințe catas-

trofale. Aflându-mă în misiune la Londra, am luat parte la verificarea în teren a retragerii rachetelor americane din Marea Britanie.

6.000 de... războaie mondiale !

Criza rachetelor din Cuba i-a determinat pe ruși să se angajeze într-un efort de înarmare nucleară total, reușind ca, în următorii 8-10 ani, să realizeze **"paritatea nucleară" cu S.U.A.**, pe fondul unor sacrificii imense, construind o **"triadă nucleară"** comparabilă. **Aceste eforturi au avut un mare rol în colapsul economic al fostei U.R.S.S., intervenit după 1989.**

"Triada nucleară" s-a născut dintr-o necesitate strategică fundamentală a războiului nuclear, și anume asigurarea de condiții de supraviețuire, pentru cât mai multe mijloace nucleare, în cazul când adversarul ar executa o lovitură nucleară masivă, prin surprindere. De la apariția armamentului nuclear, **una din legile fundamentale ale războiului**, cu sau fără folosirea acestor arme, a fost aceea **de a-i distruge inamicului, în prima urgență, mijloacele sale de atac nuclear.** În toți anii războiului rece, Washingtonul și Moscova s-au bănuț reciproc de intenția unui atac prin surprindere, fără declarație de război. Prin compunerea sa, "triada nucleară", mai ales prin componenta sa navală, prin aviația de bombardament și prin instalațiile mobile de rachete, indiferent cât de devastator ar fi atacul inamicului, asigură **supraviețuirea unui număr suficient de mijloace cu care să se execute lovitura de răspuns, suficient de puternică pentru distrugerea totală a statului advers.** Pentru acest motiv, un număr de submarine purtătoare de rachete americane și rusești patrulează permanent în oceanele lumii, inclusiv pe sub calota de gheață de la Polul Nord. Rachetele pe instalații mobile schimbă mereu pozițiile, aviația de bombardament este dispersată iar, în caz de alarmă, se ridică în aer. **Cele mai vulnerabile rămân rachetele din instalații fixe**, care chiar dacă sunt dispuse în adăposturi subterane blindate, pot fi distruse cu lovituri nucleare de mare putere.

În accepțiunea modernă, **poate fi considerată "superputere mondială" acea țară, posesoare de armament nuclear, capabilă să dea "lovitura de răspuns"** (second strike capacity). Un astfel de atribut nu îl au în lume **decât două state**, respectiv **S.U.A. și Federația Rusă.** Aceste două puteri au aceea capacitate, unică în istoria civilizației umane, **de "distrugere reciprocă garantată".** De aici, și originea unor **relații cu totul speciale între Washington și Moscova**, Federația Rusă fiind considerată singura putere din lume capabilă să producă distrugeri irecuperabile societății americane. Pe această bază, între S.U.A. și Federația Rusă există un **"echilibru nuclear"**, precum și o **"complicitate conflictuală"**. Cele mai mari state **se pot confrunta oriunde pe glob, dar vor evita orice confruntări directe și, mai ales, lovirea reciprocă a teritoriilor naționale.**

În aceasta rezidă și explicația faptului că **Washingtonul ține cont de vocea Moscovei, mai ales în probleme ce privesc securitatea europeană și mondială.** Acei oameni politici sau pseudo-politici din fostele state membre ale Tratatului de la Varșovia, care se "supără" pe Occident și pe S.U.A., că nu sunt primiți "imediat" în N.A.T.O., ar trebui să reflecteze asupra acestor aspecte și să nu confunde responsabilitatea și spiritul realist în politică cu "teama de ruși". Este suficient să menționăm că **un singur submarin american din clasa Trident poate distruge, cu o singură salvă, toate centrele vitale ale Rusiei de la vest de Munții Urali, iar un submarin rusesc din clasa Taifun, tot cu o salvă nucleară, poate distruge întreaga economie a S.U.A., de la Atlantic la Pacific.** Rușii și americanii știu aceste adevăruri, fapt pentru care nu pot să nu țină cont unii de alții, de interesele lor reciproce.

La nivelul anului 1988, considerat ultimul an al epocii războiului rece, din diferite surse, uneori contradictorii și greu de verificat, rezultă că, **în lume, existau între 20.500 și 22.500 componente de luptă nucleare cu destinație strategică și între 40.000 – 50.000 încărcături nucleare cu rază medie, intermediară și scurtă de acțiune.** Calculându-se puterea distructivă însumată a acestora, s-ar ajunge la fantastica cifră de **27.000 milioane tone trotil (T.N.T.)** Această putere, tradusă și în alți indicatori, ar echivala cu **de 6.000 de ori puterea explozibilului utilizat în tot cursul celui de-al doilea război mondial...**

Abordând puterea armelor nucleare la o scară mai redusă s-a calculat că **un submarin american din clasa Trident, având la bord componente de luptă nucleare de valoarea a 85 megatone, ar echivala cu 25 de războaie de amploarea celui de-al doilea război mondial...**

URSS – SUA, un meci echilibrat...

La sfârșitul anului 1988, considerat an de vârf în cursa înarmărilor nucleare strategice (cu bătaie de peste 10.000 km), raportul de forțe între S.U.A. și fosta U.R.S.S. se prezenta astfel:

	S.U.A.	U.R.S.S.
- rachete balistice intercontinentale în instalații fixe subterane	1 014	1 398
- rachete balistice intercontinentale la bordul submarinelor nucleare	648	981
- avioane de bombardament cu rază mare de acțiune	327	750

După cum se poate constata, **rușii reușiseră un avans pe plan cantitativ, în numărul de vectori purtători, față de americani. S.U.A. erau însă superioare pe plan calitativ, al preciziei și al numărului de componente nucleare multiple, pe vectori purtători de la bordul submarinelor, acestea având și cea mai ridicată capacitate de supraviețuire.**

După 1988, printr-un **tratat bilateral**, americanii și rușii au scos din serviciul activ un însemnat număr de rachete cu bătaie cuprinsă între 500 și 5.000 km, dislocate în Europa. În acestea s-au inclus 1.752 rachete rusești și 859 rachete americane. Componentele de luptă nucleare ale acestora au fost trecute în conservare, **putând fi reactivate în situații de criză.**

Armamentul nuclear aflat în posesia celor două superputeri, S.U.A. și fosta U.R.S.S., le-a conferit acestora un loc și un rol unic în arena mondială, pe toată durata războiului rece. Așa apreciază, printre alții și Samuel F. Wells (jr) director adjunct al Centrului de Cercetări Internaționale "*Woodrow Wilson*" din Washington, care, în studiul intitulat "*Armele nucleare și securitatea europeană în timpul războiului rece*", publicat în 1992, arată, fără echivoc, că **tehnologia nucleară i-a asigurat S.U.A. capacitatea de a domina N.A.T.O.**, lucru ce ar fi fost imposibil în lipsa acesteia. **Președintele S.U.A.** fiind purtătorul permanent al "*Cutiei Negre*", conținând codurile de lansare a mijloacelor nucleare strategice, avea **rolul de lider necontestat al lumii occidentale dezvoltate.** Totodată, întrucât S.U.A. deținea ponderea armelor nucleare într-un eventual război în Europa, **toate pozițiile dominante în structurile militare ale N.A.T.O. sunt deținute de generali americani.** În general, dominația sau hegemonismul american asupra Europei de Vest a fost garantată datorită supremației totale în mijloace nucleare față de aliați. **În noile condiții din Europa, perpetuarea acestei situații este greu de imaginat.**

Puterile nucleare decid pacea

Evident, acest lucru nu a convenit statelor vest-europene mari nici în trecut, iar reacțiile nu au întârziat să apară. Astfel, **generalul de Gaulle, în dorința de a scoate Franța de sub hegemonia americană, a lansat, în 1958, programul național de înarmare nucleară a acestei țări.** Înainte de a lua pe cont propriu această acțiune, extrem de costisitoare și dificilă, Franța, prin glasul generalului de Gaulle, a pretins să fie tratată în mod egal cu Marea Britanie (care avea acces la armamentul nuclear american) în cadrul N.A.T.O., iar S.U.A. să acorde asistență francezilor, pentru producerea de arme nucleare. Ambele cereri au fost însă respinse, iar Franța a rispostat prin retragerea sa din structurile militare integrate ale alianței. S.U.A. au impus un embargo tehnologic sever împotriva Franței, iar spionajul francez a inclus în planurile sale de căutare pe teritoriul S.U.A., pe primul loc, tehnologia nucleară.

La nivelul anului 2001, **Franța se situa pe locul trei în lume în ierarhia puterilor nucleare,** dispunând de **4 submarine nucleare,** care au la bord **64 rachete cu rază strategică de acțiune, 18 rachete balistice cu rază medie,** dispuse în instalații subterane întărite, în podișul Albion, **60 de avioane Mirage 2000,** având la bord bombe de gravitație și rachete aer-sol, cu încărcături nucleare.

A patra putere nucleară a lumii este China. Valoarea operativ-strategică a mijloacelor de lovire nucleară chineze este încă **limitată la spațiul Asiei și Pacificului**. Acestea se compun din **17 rachete balistice intercontinentale**, **70 de rachete cu rază medie de acțiune** și **un submarin** cu propulsie nucleară cu **12 rachete cu rază medie**.

Marea Britanie, o țară care a contribuit, cu instalații tehnice, cunoștințe științifice și savanți, în cadrul "*Proiectului Manhattan*", și la reușita primei experiențe atomice din lume, este **singurul stat privilegiat, care poate cumpăra arme nucleare din S.U.A.** Datorită constrângerilor de ordin economic, forța nucleară engleză a rămas doar în componenta sa navală, cu **32 de rachete Trident** dispuse la bordul a **două submarine** cu propulsie nucleară. Aviația britanică dispune de un număr limitat de bombe de gravitație, cu încărcături nucleare.

Deși refuză cu încăpățănare să recunoască acest lucru, în mod clandestin, **Israelul a devenit un stat înarmat nuclear**. După unele estimări, armata israeliană ar dispune de circa **200 lovituri nucleare** cu destinație operativă și tactică. În timpul războiului arabo-israelian din **octombrie 1973**, armata israeliană a fost **pe punctul de a lovi trupele egiptene și siriene**, aflate inițial în ofensivă, cu rachete **Erihon**, purtătoare de încărcături nucleare.

Raportul de forțe pe plan mondial, din punct de vedere al disponibilităților în componente de luptă nucleare cu destinație strategică, se prezintă astfel:

S.U.A.	11.966 componente
Federația Rusă	10.880 componente
Franța	452 componente
China	324 componente
Marea Britanie	96 componente

Reține atenția faptul că **cele cinci puteri nucleare sunt membri permanenți ai Consiliului de Securitate al O.N.U.** având drept de "**veto**", de care fac uz, sfidând normele de drept internațional.

Germania a mutat pericolul nuclear spre Est...

Republica Federală Germania, cel mai puternic stat occidental, după S.U.A., din pactul militar N.A.T.O., a fost ținută (ca și Japonia), într-un astfel de corset politic, care să facă imposibil accesul germanilor la armamentul nuclear. În anul 1954, Germania Occidentală a cerut în mod deschis S.U.A., Marii Britanii și Franței, acces nemijlocit la armamentul nuclear. Evident, cele trei puteri occidentale învingătoare în al doilea război mondial au respins cererea germană, dar au recurs la o soluție de compromis, mai mult "cosmetică" decât de esență. Astfel, după repetate insistențe din partea legendarului cancelar Konrad Adenauer, cel care a înălțat Germania de Vest din ruinele războiului, în anul 1960, S.U.A. și Marea Britanie au hotărât să accepte **accesul acestei țări la armamentul nuclear tactic**. În realitate, nemții au plătit

rachetele și artileria capabile să folosească încărcături nuc-leare, dar acestea, pe timp de pace, se aflau **sub controlul și paza americanilor**.

Treptat, populația Germaniei Occidentale (și nu numai) a început să înțeleagă că, **în cazul unui război între N.A.T.O. și Tratatul de la Varșovia, teritoriul Germaniei ar fi devenit principalul teatru de acțiuni militare**, cu pericolul potențial de folosire a armamentului nuclear tactic și operativ. **Ideea utilizării armamentului nuclear în caz de război în Europa a fost promovată, cu insistență, în special de către McNamara, fost ministru al Apărării S.U.A.** în anii de maximă intensitate a războiului din Vietnam. Acest fapt a generat **o amplă campanie antinucleară în întreaga Germanie**, iar în ultimii ani de viață, cancelarul Adenauer nutrea puternice sentimente antiamericane. "Coșmarul nuclear" i-a urmărit pe nemți până la unificarea Germaniei și retragerea grupului de forțe rusești din această țară, definitivat la **31 august 1994**. În ce privește relațiile cu S.U.A. și Marea Britanie, **Germania unificată i-a determinat pe cei doi "aliați" să-și retragă toate încărcăturile nucleare de pe teritoriul său**, lucru ce s-a înfăptuit în totalitate, până la sfârșitul anului 1993. Din punct de vedere strategic, aceasta constituie o victorie imensă pentru Germaniă. **Chiar dacă între Rusia și Occident s-ar declanșa un conflict militar**, cel mai probabil că **acesta s-ar desfășura, în cea mai mare parte, pe teritoriile fostelor state membre ale Tratatului de la Varșovia**, respectiv Polonia, România, Bulgaria, Ungaria etc., **inclusiv cu utilizarea armamentului nuclear**. Se pare că acest "element" scapă din vedere oamenilor politici din fostele state membre ale Tratatului de la Varșovia, admise în N.A.T.O. în anul 1999 – Cehia, Ungaria și Polonia, precum și din cele care forțează porțile N.A.T.O. în anul 2002, precum Bulgaria și România. Este cât se poate de simplu de înțeles, pentru toți cei care doresc acest lucru, că ieșirea acestor țări de sub "umbrela nucleară rusească" și intrarea sub "umbrela nucleară americană" nu le îmbunătățește cu nimic securitatea într-un eventual conflict militar Est-Vest.

La începutul anului 1994, surse americane lăsau să se înțeleagă că **Europa de Est a fost scoasă de pe lista cu obiectivele prevăzute a fi lovite nuclear**. Acest lucru este posibil și salutar. Mai mult ca sigur însă, că aceste obiective au fost **incluse în planurile operative rusești**, pentru a fi lovite nuclear și atunci ne întrebăm, cu îndreptățită îngrijorare, unde este "câștigul" pentru aceste țări, inclusiv România?

"Imperiul Răului" asigura "echilibrul păcii" !

Încheierea războiului rece, materializată, în primul rând, prin retragerea marilor grupări de forțe armate rusești din Germania, Ungaria, Cehoslovacia și Polonia și încetarea stării de confruntare dintre fosta U.R.S.S., pe de o parte și S.U.A. și N.A.T.O., pe de altă parte, acțiuni înfăptuite la inițiativa Moscovei, pe vremea când P.C.U.S. era încă

"forța politică conducătoare" în societate, a generat, la început, o puternică euforie și un spirit triumfalist în Occident. S-a tras concluzia că U.R.S.S. a cedat în fața superiorității, pe toate planurile, a S.U.A. și N.A.T.O. și, deci, **"Occidentul a câștigat războiul rece"**. De aici, ar fi trebuit să rezulte o serie de avantaje pentru S.U.A. și aliații lor, așa cum, de regulă, s-a întâmplat de-a lungul istoriei. **Cine învinge, câștigă.** Orice învingător într-un război urmărește, în primul rând, să-și impună controlul asupra forței militare a învinsului, s-o dezarmeze, s-o controleze și s-o aducă, în final, la asemenea dimensiuni, încât să nu mai poată reprezenta, pentru multă vreme, un pericol real. Aceste efecte nu s-au produs în cazul fostei U.R.S.S. Este adevărat că, pe plan strategic general, prin retragerile efectuate, rușii au pierdut poziții deosebit de avantajoase, întrucât, una era ca "linia frontului" cu Occidentul să fie pe "frontiera intergermană" și "Zidul Berlinului" și alta este ca aceasta să ajungă pe Vistula și Prut, sau chiar mai spre est. **S-a pierdut, deci, un spațiu strategic de mare valoare, care constituia și o sferă de influență aproape totală, în această parte a Europei, pentru care Rusia s-a luptat timp de 200 ani. Puterea armată convențională a fostei U.R.S.S., concretizată în "moștenirea militară" a Federației Ruse, s-a diminuat de circa patru ori și, în multe privințe, s-a și degradat,** dar nu ca urmare a faptului că Occidentul și-ar fi impus voința politică, ci datorită crizei economice și politice pe care a parcurs-o societatea rusească între 1991 și 1998 și din care se pare că a ieșit după dispariția de pe scena politică a lui Boris Elțin.

Nu a trecut mult și locul euforiei, al triumfalismului occidental a fost luat de consternare și confuzie. "Dispariția inamicului" a scos la suprafață procese, fenomene și consecințe nebănuite. Indiferent cât de diabolic este "Imperiul răului", cum îi plăcea fostului președinte Ronald Reagan să "răsfete" U.R.S.S., acesta a asigurat un echilibru care a garantat cea mai îndelungată perioadă de pace din toată istoria Europei. Cel puțin pentru ultimul deceniu al secolului XX, această pace a fost pierdută la nivel regional, mai ales în Balcani. O seamă de analiști din Occident, nu atât din instituțiile guvernamentale, cât din afara acestora, grupați în jurul unor centre universitare și fundații științifice, studiind epoca războiului rece, cât și perioada care a trecut de la încheierea acestuia, au ajuns la concluzii deloc optimiste. S-a constatat, de exemplu, că **structurile politice și militare ale S.U.A. și N.A.T.O. au fost puternic influențate de existența "pericolului comunist", de prezență militară masivă rusească, timp de o jumătate de secol, în Europa Centrală, de existența Tratatului de la Varșovia. Conceptul de "Occident", ca entitate democratică, dezvoltată, unitară, al cărui "liant" îl constituia "pericolul din est", s-a cam dizolvat.** N.A.T.O. a rămas "suspendat", deoarece "inamicul" s-a retras la peste 2.000 km, iar complexul militar industrial al S.U.A. a fost pur și simplu disperat, în căutarea de noi debușee. Războiul din Golful Persic 1991, războiul pentru

Kosovo – 1999 și intervenția militară din Afganistan-2001 au fost adevărată mană cerească pentru industria de război a S.U.A.

Fără arme nucleare, aveam război mare !

În epoca post-război rece, în esență, **rolul și locul armamentului nuclear rămâne același**. Considerăm că unul din argumentele care au stat la baza hotărârii de "retragere strategică" a rușilor din Europa Centrală, a fost și acela că **armele nucleare ar putea suplini misiunile forțelor aduse acasă**. De acest lucru, se pare că au ținut cont, cel puțin până în prezent, atât S.U.A., cât și N.A.T.O., deoarece nu s-au grăbit să umple "vidul" lăsat de ruși decât gradual și cu maximă atenție față de sensibilitatea și reacțiile Moscovei.

Armele nucleare vor continua să joace și în viitor, adânc în perspectiva secolului al XXI-lea, **rolul vital pe care l-au avut, de descurajare a unui război general european**, între Federația Rusă și puterile occidentale, în frunte cu S.U.A. Mulți analiști apreciază că, în lipsa armelor nucleare, Europa ar fi fost de mult timp devastată de un al treilea război mondial.

În concluzie, **continentul nostru va fi, în continuare, "nuclearizat"**, chiar dacă densitatea de mijloace nucleare și diversitatea acestora vor fi mai limitate. Teama viscerală de un "*Pearl Harbour nuclear*" va constitui elementul central al strategiei militare a Statelor Unite ale Americii și în viitor.

La insistențele Germaniei, S.U.A. și N.A.T.O. au pus capăt unui program anterior de modernizare a armamentului nuclear cu destinație tactică și operativă, concomitent cu eliminarea de pe teritoriul acestei țări a tuturor încărcăturilor nucleare. Acesta a fost, într-adevăr, primul mare act de politică externă a Germaniei unite, suverane și independente.

Din 1995, pe teatrele de acțiuni militare N.A.T.O. din Europa, din armamentul nuclear la dispoziția alianței au rămas circa 700 bombe nucleare de gravitație, ce pot fi transportate la obiective de către aviația americană dislocată în Europa, împreună cu cea britanică. În acest sens, s-a produs o redistribuire a aviației purtătoare de armament nuclear și s-au depozitat bombe nucleare pe fiecare teatru de acțiuni militare, după importanța acestuia. O parte din aceste bombe sunt depozitate **pe teritoriile Italiei, Turciei și Greciei**.

Dată fiind scăderea prezenței militare americane în Europa și, mai ales, a **perspectivei**, deloc de neglijat, **privind dispariția N.A.T.O.**, se vorbește și de posibilitatea apariției unei **forțe nucleare europene**, pe baza arsenalelor nucleare ale Franței și Marii Britanii.

Din punct de vedere concepțional, potrivit hotărârilor adoptate, în octombrie 1991, de "*Grupul de Planificare Nucleară – N.A.T.O.*", și în viitor, protecția în spațiul de responsabilitate juridic a alianței, se va asigura așa cum este acesta delimitat prin Tratatul de la Washington,

semnat la **4 aprilie 1949**, la care se adaugă și teritoriul fostei R.D.Germane, încorporat în N.A.T.O., după unificarea celor două Germanii.

Fosta zonă de influență sovietică, respectiv teritoriile Cehiei, Slovaciei, României, Ungariei, Poloniei și Bulgariei, prin retragerea totală a trupelor rusești, a devenit o **"zonă liberă de arme nucleare"**, ceea ce constituie o evoluție pozitivă și benefică pentru statele respective. În anul **1997**, la Madrid, **N.A.T.O. s-a angajat față de Federația Rusă să nu depoziteze arme nucleare pe teritoriile Cehiei, Poloniei și Ungariei**, admise în alianță.

Opțiunea atomică – în vigoare

Deși **pericolul unui conflict militar este mult estompat** și plasat pe un plan foarte puțin probabil, atât americanii, cât și rușii, mențin în stare permanentă de luptă o mare parte din arsenalul lor nuclear.

Astfel, dintr-un studiu elaborat de Owen Cote, cercetător la Institutul de Studii Internaționale al Universității Harvard, rezultă că **900** din cele **1.000** de rachete balistice intercontinentale, dispuse în baze terestre, **30 %** din aviația de bombardament strategic și **60-70 %** din submarinele purtătoare de rachete balistice sunt menținute în **permanentă stare operativă**, gata de a intra în acțiune, în orice moment. Nu există motive să se creadă că rușii ar proceda altfel.

În aplicațiile N.A.T.O. din ultimii 12 ani, la eșaloanele operative și strategice, **se continuă crearea de scenarii cu folosirea armamentului nuclear pe teatrele de acțiuni militare din Europa**, ca expresie a unor prevederi doctrinare, în care pericolul nuclear a rămas tot pe primul loc. În urma războiului pentru Kosovo din 1999, **Rusia** a procedat la depozitarea unor **stocuri de arme nucleare în apropierea frontierei sale de vest**.

Data fiind incertitudinea în ceea ce privește direcția de evoluție a situației politico-militare din spațiul geopolitic al fostei U.R.S.S., **N.A.T.O. își menține opțiunea de a recurge prima la folosirea armelor nucleare. Același lucru l-a declarat și Rusia**. Dimensiunea principală a relațiilor S.U.A. cu Federația Rusă gravitează tot în jurul armamentului nuclear strategic, chiar dacă cele două mari țări construiesc împreună o imensă stație în spațiul cosmic.

Credem, însă, că Vestul nu se așteaptă ca rușii să le predea, cu proces-verbal, arsenalul lor nuclear. Analizând situația de pe o poziție neutră, putem constata că, **așa cum Rusia reprezintă un real pericol pentru Occident (S.U.A. plus N.A.T.O.) și acesta, la rândul său, reprezintă o amenințare pentru Rusia**.

Din aplicațiile efectuate de forțele armate ale N.A.T.O., în perioada 1990-2001, deci în epoca post-război rece, **situațiile probabile pentru care s-a conceput întrebuințarea armamentului nuclear** au fost în special următoarele:

- **"pedepsirea agresiunii"**, prin lovirea unor obiective de mare valoare pentru inamic;
- **reducerea și contrabalansarea superiorității** în forțe armate convenționale a **adversarului**;
- **pentru oprirea unei agresiuni deja declanșată**, prin "foc nuclear de avertisment", materializat, eventual, printr-o explozie nucleară aeriană, într-o zonă fără obiective.

Posibilitatea ca țările N.A.T.O., posesoare de arme nucleare, să recurgă vreodată la folosirea armamentului nuclear împotriva Rusiei, pentru apărarea statelor est-europene, foste membre ale Tratatului de la Varșovia, o considerăm **exclusă. Conflictele locale, și mai ales cele interetnice din Europa de Est, nu sunt de interes vital pentru N.A.T.O. și S.U.A.** și, ca atare, nici nu există rațiuni de intervenție a acestora și, cu atât mai puțin, pentru recurgerea la mijloace nucleare.

Încetarea războiului rece nu a pus capăt programelor de perfecționare a "triadei nucleare" ale celor două superputeri.

La o scară mai redusă, într-o manieră mult mai discretă, S.U.A. și Federația Rusă au continuat să cheltuiască pentru realizarea de noi mijloace de lovire nucleară, a căror viață operativă a fost prelungită mult peste anul 2001. **Programul american** în acest domeniu, din perioada **1991-2001**, a costat **60 miliarde dolari**. Au fost introduse în serviciul Comandamentului Aerian Strategic al S.U.A. noile rachete **MX**, cu o bătaie maximă de peste **11.000 km**, dispuse în perechi pe rampe mobile de cale ferată. Mascarea acestora este asigurată de rețeaua și depourile de cale ferată de pe tot cuprinsul teritoriului S.U.A. Totodată, se află în curs de introducere o **nouă rachetă balistică intercontinentală de dimensiuni mici (small)**, dispusă pe rampe mobile, capabile să circule în orice condiții de teren, ceea ce le va face greu detectabile.

Componenta navală a "triadei" a fost înzestrată cu noua rachetă balistică intercontinentală **D-5**, capabilă să transporte până la 14 componente de luptă nucleare, dirijate independent. O mare noutate tehnologică o constituie avionul de bombardament strategic **B-2 (invizibil)** pentru mijloacele de cercetare radar, cu mare capacitate de penetrare a sistemelor moderne de apărare antiaeriană, folosit în timpul războiului pentru Kosovo, din primăvara anului 1999.

Va continua introducerea în dotarea aviației purtătoare de încărcături nucleare, submarinelor, navelor de suprafață și portavioanelor a unor noi generații de rachete de croazieră, inclusiv din cele "invizibile" (stealth), cu bătaie sporită.

Referitor la **programul nuclear al Federației Ruse**, moștenitoarea "de facto" și "de jure" a arsenalului nuclear al fostei U.R.S.S., spre stupefacția unor "analiști", care așteaptă, de la o zi la alta, "colapsul" economiei rusești, acesta **există și se desfășoară normal**. Undeva, în **străfundurile Munților Urali**, mii de militari ruși din arma geniului au construit **un vast centru de comandă cu destinație strategică, pentru**

conducerea operațiunilor militare, în condiții de război nuclear. În domeniul rachetelor, au fost realizate **trei noi modele**, toate cu destinație strategică. Dintre acestea, în perioada 1996-2001, au intrat în serviciul operativ **900** rachete intercontinentale, cu baza la sol, **"SS-25 M-Topoli"**, din care 300 dispuse în instalații de lansare fixe, subterane, iar 600 pe instalații mobile, cu sistem propriu de propulsie. Sunt experimentate, de asemenea, **câteva modele de rachete de croazieră cu bătaie mare.** În ciuda tuturor dificultăților economico-financiare prin care a trecut Rusia, observatorii occidentali sunt de părere că **"triada nucleară" rusească este menținută la un grad ridicat de pregătire operativă.**

Cu toate că Omenirea nu a trecut printr-o experiență a "războiului nuclear" în afara Japoniei, mijloacele de purtare a unui asemenea război, domină cu obstinație gândirea strategică și după încheierea războiului rece. **Deși considerat ca irațional, războiul nuclear este scenarizat, computerizat și se încearcă a i se calcula consecințele la diferite trepte de escaladare.** Statele posesoare de arme nucleare, S.U.A., Federația Rusă, China, Franța, Marea Britanie, Alianța N.A.T.O., iar mai recent, Israelul, India și Pakistanul, dispun de **planuri concrete** de ducere a unor acțiuni militare cu întrebuintarea armamentului nuclear. Acestea sunt **verificate, periodic,** prin ample manevre și aplicații militare. În lipsa războiului rece, în jurul acestora se face însă mult mai puțină publicitate. Putem conchide, așadar, că și în viitor, cu toate schimbările istorice epocale ce au avut loc, **războiul nuclear va rămâne cel mai mare pericol potențial pentru existența civilizației, a speciei umane, a vieții planetei noastre.** Deși ne găsim într-o epocă a "tăcerii nucleare", "triada" celor două superputeri își menține extraordinara capacitate de a realiza scopurile strategice ale războiului, într-un interval de timp **de la câteva zeci de minute, până la 6-7 ore de la declanșarea ostilităților.**

În războiul al doilea mondial, scopurile generale strategice ale războiului, adică distrugerea forțelor armate ale adversarului, a economiei acestuia, a voinței sale de rezistență și capitularea s-au obținut după operațiuni militare cu efective imense și eforturi materiale și financiare exorbitante, pe parcursul a **5-6 ani.**

Egoismul atomic american

În întreaga perioadă istorică din 1945 și până în zilele noastre, **S.U.A. au dus o politică profund duplicitară în domeniul armamentului nuclear.**

După ce și-au dat seama pe ce au pus mâna, kongresmenii americani au impus un set de **legi draconice cu privire la regimul tehnologiei nucleare, excluzând de la accesul la această tehnologie, până în 1954, chiar și Marea Britanie,** cu care a cooperat la realizarea primului dispozitiv atomic.

În anul 1949, când fosta U.R.S.S. a detonat primul dispozitiv atomic, **un grup de generali americani** de la Pentagon, în frunte cu Leslie R. Groves, i-au propus **președintelui** de atunci, **Harry Truman**, **bombardarea atomică a acestei țări**, pentru a nu ajunge să-și construiască un arsenal nuclear care să amenințe existența S.U.A. **Dacă rușii nu ar fi dispus, chiar în inima Europei**, adică în Germania, **de zeci de divizii de tancuri**, cu care puteau ajunge în timp scurt la Canalul Mânecii, **propunerea de mai sus ar fi fost pusă în aplicare...**

Sub puternicele presiuni și amenințări directe ale S.U.A., o serie de state, printre care Suedia, Africa de Sud, Argentina și Brazilia, **au renunțat la programele lor naționale în domeniul armelor nucleare**. Aceeași politică a fost încercată și față de Franța dar aceasta a eșuat lamentabil, deoarece în fruntea acestei țări se afla marele om politic Charles de Gaulle.

Cel mai mare succes reputat de S.U.A. în domeniul interzicerii proliferării armelor nucleare, cel puțin până în prezent, a fost **ținerea Germaniei și Japoniei cât mai departe de posesia armelor nucleare**. Această interdicție nu poate dura la infinit.

În cursul secolului XXI, mai devreme sau mai târziu, oricum, la momentul favorabil, atât **Germania, cât și Japonia se vor înarma nuclear**. Fără un arsenal nuclear credibil, dispunând de mijloace capabile să străbată distanțe intercontinentale, visul celor două formidabile puteri economice de a ocupa un loc de **membru permanent** în Consiliul de Securitate al O.N.U., cu drept de "veto", alături de S.U.A., Rusia, China, Franța și Marea Britanie, **va fi imposibil**. India visează, de asemenea, la un astfel de loc, iar **înarmarea nucleară la care a trecut o va ajuta să și-l realizeze**.

Interzicerea proliferării armelor nucleare în lume, inclusiv prin amenințarea cu bombardamente preventive, a constituit și constituie **unul din obiectivele majore ale politicii externe a S.U.A.** Cu asemenea măsuri arbitrare de forță sunt amenințate Coreea de Nord, Iranul, Irakul, Siria și Libia.

Allah și... bomba atomică

În cazul Indiei și Pakistanului, devenite puteri nucleare în anul 1998, după eforturi care au durat aproximativ 20 ani, **politica anti-proliferare a Washingtonului a suferit un eșec colosal**.

Acestea sunt țări mari, care nu sunt la discreția Pentagonului, spre a fi bombardate precum Irakul, după starea de spirit a locatarului de la Casa Albă, cum s-a întâmplat pe timpul fostului președinte W. Clinton, bulversat de aventurile sale amoroase cu Monica Lewinsky...

Exploziile atomice **indiene**, din luna mai 1998, din poligonul Rayasthan, urmate, la **interval scurt**, de exploziile atomice **pakistaneze** din poligonul de la Chagai Hills, au spulberat mitul că S.U.A. pot impune propria

lor *"ordine politică mondială"*, așa cum a încercat s-o facă după victoria reputată în războiul din Golful Persic.

Intrarea de către Pakistan în posesia armei atomice a fost salutăată în delir de musulmanii din întreaga lume, din Filipine până în Maroc. În sfârșit, *"Allah le-a dat musulmanilor bomba atomică"*, ceea ce va face din *"Sabia islamului"* o armă și mai înspăimântătoare. Printre cei mai entuziasmați musulmani care au salutat această *"izbândă"* a fost și înfricoșătorul **Osama bin Laden**, devenit, din 11 septembrie 2001, coșmarul viselor tuturor americanilor.

În anul 1945, politicienii și generalii de la Washington, convinși că vor deveni stăpânii lumii, se lăudau pe toate drumurile că: *"Dumnezeu a dat americanilor bomba atomică"*.

Nu se poate spune același lucru și despre ruși, în anul 1949, când au detonat și ei prima bombă atomică, deoarece oficial erau ateii. Lor le-a dat bomba partidul sau Belzebut. Același lucru s-a petrecut și în cazul bombei atomice chineze, tot de sorginte comunistă. Cu siguranță, însă, că indienilor, marele Vishnu le-a dat bomba atomică...

Iată cum, marii potenți ai Universului dăruiesc această armă a apocalipsei *"națiunilor alese"*, până când, într-o zi, frumoasa Planetă Albastră, această minune realizată de Dumnezeu sau de Natură, se va atomiza.

În anul 1999, India și-a făcut cunoscută doctrina nucleară oficială, care are drept obiectiv crearea unei forțe suficiente și credibile de tip "triadă", având o componentă terestră, una aeriană și una navală. În timp, încet dar sigur, India aspiră la statutul de superputere, stare pe care ar putea-o atinge în prima jumătate a secolului XXI.

Strategia nucleară a Indiei vizează în primul rând, ținerea în "șah" a Chinei și Pakistanului, dar a lăsat foarte clar să se înțeleagă că urmărește să descurajeze și hegemonismul global al S.U.A.

În anul 1991, când aviația S.U.A. spulbera monumentele Babilonului, pe timpul războiului din Golful Persic, șeful Statului Major General al armatei Indiei, generalul Malik, a declarat: ***"Nu poți sta de vorbă cu americanii dacă nu dispui de arme nucleare"***. Iată că, din 1998 încoace, India *"poate sta de vorbă cu americanii"*. Imensa majoritate a analiștilor militari avizați au ajuns la concluzia că **agresivitatea tot mai accentuată a S.U.A.**, din epoca post-război rece, manifestată în Golful Persic, unde și-au instalat trupe de ocupație, în Somalia și în Balcani, a condus la creșterea interesului a tot mai multor state pentru armele nucleare.

În rândul gânditorilor politico-militari, neangajați sau aserviți unor partide sau servicii secrete de spionaj, circulă următoarea apreciere cu caracter previzional: *"Dacă națiunea americană, tânără și sălbatică, talentată și productivă, hiper-tehnologizată și cu pretenții, de unicitate, dar agresivă, expansionistă și lacomă dincolo de orice proporții, nu-și va tem-*

pera pornirile, Omenirea va găsi ac și de jocul său. Evenimentele de la 11 septembrie 2001 constituie un prim mare avertisment".

Politica S.U.A. în domeniul armelor nucleare și al neproliferării este total duplicitară. După ce a exercitat presiuni uriașe asupra tuturor statelor lumii, pentru încheierea și semnarea **Tratatului** privind interzicerea totală a experiențelor nucleare, în **octombrie 1999**, când s-a pus problema ratificării și de către Statele Unite a acestui tratat, **Congresul S.U.A. l-a respins pur și simplu**, lăsând deschisă pentru americani posibilitatea perfecționării neîngrădite a arsenalului lor nuclear.

Atât India, cât și Pakistanul nu s-au lăsat pradă șantajului, presiunilor și sancțiunilor impuse de Washington.

Arsenalul nuclear al Indiei se compune dintr-o varietate de încărcături nucleare, de la cele mai mici, de 0,2 kilotone, 12 kilotone, 15 kilotone și 45 kilotone cu destinație tactică și operativă, precum și din cele cu puteri cuprinse între 50 și 200 kilotone, cu destinație strategică.

Avioanele indiene care pot efectua bombardamente atomice sunt de tipul Jaguar, MIG-27 și Mirage-2000.

Trupele de rachete indiene dispun de o gamă variată de sisteme de lansare a unor încărcături nucleare, cu bătaie de 150 km, 250 km, 350 km, 1.000 km, 2.500 km și sistemul de rachetă Suriya, cu o bătaie de peste 5.000 km, experimentată în ianuarie 2002.

Pakistanul dispune de încărcături nucleare comparabile cu cele ale Indiei, din punct de vedere al puterii exploziilor, **dar într-un număr mai redus.** Ca mijloace de lovire cu arma nucleară, dispune de avioane americane de tip F-16 și avioane franceze de tip Mirage.

În paralel cu programul nuclear, în **Pakistan s-a dezvoltat și o industrie națională de rachete purtătoare din clasa sol-sol.** Aceasta s-a realizat în cooperare cu specialiști și tehnologii din Coreea de Nord și China, spre neputința și disperarea C.I.A. de a împiedica acest lucru. Astfel, la 6 aprilie 1998, cu o lună de zile înaintea seriei de explozii care au consacrat intrarea Pakistanului în clubul puterilor nucleare ale lumii, a fost lansată racheta Ghauri, la poligonul Malute. Ulterior, serviciile de spionaj americane prin satelit au stabilit că aceasta are o rază de acțiune de 1.500 km și poate transporta o componentă de luptă de 700 kg. Chiar și numai cu acest tip de rachetă, **armata Pakistanului poate lovi nuclear orașele indiene New Delhi, Bombay și Chennai.**

Administrația Clinton, sub imperiul unei oarbe furii, a adoptat măsuri draconice de embargo împotriva Indiei și Pakistanului, printre altele și interzicerea accesului la orice fel de credite din partea Fondului Monetar Internațional și Băncii Mondiale. Dintre cele două țări, cel mai greu a avut de suferit Pakistanul. A fulgerat însă "Sabia islamului" la 11 septembrie 2001 și întregul eșafodaj al politicii S.U.A. față de India și Pakistan s-a prăbușit. Având nevoie de sprijinul celor două state pentru acțiunile militare din Afganistan, declanșate la 7 octombrie 2001, **S.U.A. nu numai că au ridicat toate măsurile de embargo, dar**

au acordat și credite generoase celor două noi puteri nucleare din Asia. Cu siguranță că, în perioada ce urmează, în contextul *"războiului împotriva terorismului"*, în care s-a angajat, S.U.A. vor fi obligate și la alte mari concesii față de lumea islamică care nu se lasă *"globalizată"*.

Potrivit unor surse din S.U.A., în Iran există un program de realizare a unor mijloace de luptă nucleare încă din timpul șahului Reza Pahlavi Ariamer. Acesta a fost, însă, întârziat de revoluția islamică și de cei opt ani de război cu Irakul.

În ultimul deceniu al secolului XX, programul nuclear al Iranului a fost **reluat și intensificat**, bănuindu-se, mai ales de către C.I.A., că acest lucru s-ar fi făcut **și cu ajutorul specialiștilor ruși** deveniți disponibili după dezmembrarea fostei U.R.S.S. Analizii americani estimează că, în cel mult 4-5 ani, Iranul, stat islamic fundamentalist, dușman de moarte al Israelului și implicit al S.U.A., *"Patria Satanei"*, **va deveni o putere nucleară**, spre groaza celor de la Casa Albă. Armata iraniană dispune de rachete sol-sol cu bătaie scurtă, capabile să transporte încărcături nucleare. Se bănuiește că specialiștii iranieni, **în cooperare cu specialiști din China**, ar lucra la realizarea unor rachete cu rază medie de acțiune cunoscute sub numele de cod Tondar-68 și Zefzal-3. Această perspectivă crează adevărate **stări de coșmar la Ierusalim**, fapt pentru care Mossad-ul prelucrează C.I.A. în sensul **ca Israelul, împreună cu S.U.A., să execute lovituri aeriene preventive** împotriva instalațiilor industriale nucleare și a celor producătoare de rachete din Iran. Există și un **precedent creat în anul 1981**, când aviația israeliană a lovit prin surprindere și a distrus reactorul nuclear irakian – "Osiris", de lângă Bagdad.

Analistul american Donald L. Benlin, ofițer de informații din Forțele aeriene ale S.U.A., în studiul intitulat *"Creșterea pericolului armelor nucleare"*, apărut în "Strategic Review" din luna mai 2001, aprecia că *"pericolul recurgerii la întrebuintarea armelor nucleare, cel puțin în Asia și Orientul Mijlociu, este mai mare decât în epoca războiului rece."* **Țările cele mai predispuse să recurgă la întrebuintarea armelor nucleare se anunță a fi Israelul și Pakistanul.**

Același analist credea că și Coreea de Nord ar dispune de un potențial nuclear militar, dar nu se știe de ce dimensiuni. În orice caz, **programul nuclear nord-coreean a fost încetinit datorită enormelor presiuni exercitate de către S.U.A.**

Evoluțiile în plan nuclear la scară globală se dovedesc a fi nu numai greu de controlat, ci chiar imposibil. Specialiștii militari americani s-au convins că **proliferarea nucleară poate fi încetinită, dar nu oprită.**

Ursul rusesc își ascute "ghiarele nucleare"

În luna ianuarie 2000, a fost dată publicității *"Concepția asupra securității naționale a Federației Ruse"*. Cu privire la utilizarea arsenalului nuclear rusesc, noua concepție precizează următoarele:

"Arsenalul nuclear al Rusiei nu va mai fi rezervat doar pentru situații extreme. Acesta va putea fi utilizat și în războaie de mai mică amploare, în care să nu fie pusă în cauză însăși existența Rusiei".

O asemenea situație a fost scenarizată în vara anului 2000, în timpul aplicației strategice "Occident-2000". În concepția acestei aplicații, a fost prevăzut un atac cu forțe convenționale ale N.A.T.O. împotriva enclavei rusești Kaliningrad (fostul Königsberg), situată la Marea Baltică, între Polonia și Lituania.

Datorită faptului că trupele rusești din enclavă nu puteau rezista mai mult de trei zile și neacceptându-se ideea unei înfrângeri, Statul Major General a fost autorizat, de către factorii politici, să treacă la utilizarea selectivă a armamentului nuclear. Au fost **simulate atacuri nucleare împotriva teritoriilor statelor membre în N.A.T.O. participante la această operație, precum și împotriva teritoriului S.U.A.** Avioane rusești de bombardament strategic au zburat pe rute și distanțe care aveau drept scop lovirea teritoriului S.U.A., acțiune ce s-a întreprins pentru prima dată din 1989 încoace.

În cursul anilor 1999, 2000 și 2001, **trupele de rachete ale armatei Rusiei au efectuat lansări de rachete intercontinentale**, din silozuri subterane, din instalații terestre mobile și de la bordul unor submarine cu propulsie nucleară, ale căror traiectorii **au vizat**, în mod clar, **teritoriul Statelor Unite ale Americii.**

Analizii politico-militari de pretutindeni au sesizat un element de o excepțională importanță și anume acela că **lansările de rachete strategice rusești în concepția de mai sus au fost reluate ca urmare directă a agresiunii aeriene a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Jugoslaviei, din primăvara anului 1999.**

Iată cum agresivitatea, expansionismul în sferele de interes pentru Moscova și lipsa de rațiune politică a Occidentului, condus de S.U.A., **au provocat trezirea din hibernare a ursului rusesc**, care a început să-și arate *"ghiarele nucleare"*. Tot datorită acestor cauze, în luna **noiembrie 1999, Rusia a reluat experiențele cu mijloacele sale anti-rachetă**, pe care le abandonase cu mulți ani în urmă.

Dacă N.A.T.O., la insistența și sub presiunile S.U.A., pe timpul reuniunii la nivel înalt din toamna anului 2002 de la Praga, va invita noi state, dintre cele care au făcut parte din Tratatul de la Varșovia, să adere la alianță, riposta Rusiei va consta, printre altele, în scoaterea din conservare a noi componente de luptă nucleare și depozitarea acestora în zonele probabile de război din partea de vest a Federației Ruse.

26.000 miliarde dolari pentru înarmare !!!

Aprecierile istoricului Geoffrey Perret, autorul celebrei cărți *"O țară născută din război"*, potrivit căreia, **pentru americani, starea de pace este anormală, nefirească, o adevărată calamitate, care duce la "adormirea spiritului" și la degradare economică, trebuie luate în**

serios. Cele două războaie mondiale, împreună cu cele peste 140 de conflicte militare din epoca postbelică, au constituit **adevărate filoane de aur, de pe urma cărora S.U.A. s-au îmbogățit enorm.**

Între 1950 și 1990, adică în epoca cunoscută în istorie sub genericul "războiul rece", **S.U.A. au cheltuit în medie 320 miliarde dolari pe an în scopuri militare.** Aceasta înseamnă că, pentru "*distrugerea lumii comuniste*", numai americanii au cheltuit astronomică sumă de **13 trilioane de dolari !**

Pentru a ajunge la "paritate strategică" cu Statele Unite, care constituia "visul de aur" al dictaturii colective de la Kremlin, cel mai probabil că **și cheltuielile militare ale fostei U.R.S.S. trebuie să fi fost în jurul aceleiași colosale cifre...**

Față de această perioadă aberantă a istoriei, ne putem permite aprecierea că, **dacă la Washington și la Moscova ar fi guvernat niște politicieni raționali și cu frică de Dumnezeu, cu cele 26 trilioane dolari cheltuite în scopul distrugerii reciproce, Terra, în întregul ei, ar fi putut fi transformată într-un adevărat paradis, iar sărăcia, bolile și în general subdezvoltarea puteau fi eradicate.***

Analizii responsabili ai lumii contemporane au ajuns la concluzia pertinentă potrivit căreia **cursa înarmărilor și nu altceva a constituit principala cauză a falimentului economic al fostei U.R.S.S., care a tras după sine și economiile statelor din Europa Centrală.**

În anii războiului rece, pentru a echilibra S.U.A. în planul tehnologiei militare nucleare și al raportului general de forțe, **fosta U.R.S.S., cu o economie ce reprezenta 50 % din cea a Statelor Unite, a fost obligată să cheltuiască, în aceste scopuri, 30 % din produsul intern brut.** Aceasta a condus la **stagnarea creșterii economice începând din anul 1980, iar în final la colapsul și dezmembrarea U.R.S.S. din perioada 1985-1991.**

Angajarea în cursa înarmărilor, alături de S.U.A., după cel de-al doilea război mondial, a constituit **cea mai colosală eroare strategică a liderilor comuniști de la Kremlin.** Aceasta i-a dus la faliment și nu sistemul economic ca atare...

Omul sovietic nu a mai fost interesat în creșterea și eficiențizarea producției industriale, deoarece acestea nu-i îmbunătățeau cu nimic condițiile de viață. Toată vloga economiei era rezervată armatei. Acesta a fost motivul pentru care, **la data dezmembrării U.R.S.S., respectiv 25 decembrie 1991, armata sovietică era pur și simplu urâtă de către întreaga națiune, fapt pentru care a și intrat într-un accentuat proces de degradare.** În asemenea condiții nici nu a

* **N.edit.:** Subliniem: 26 trilioane dolari înseamnă... **26.000 miliarde dolari !!** Iar România exportă de 10-12 miliarde dolari anual și are un Produs Intern Brut de 35-39 miliarde dolari anual...

fost de mirare comportamentul lamentabil al legendarului soldat rus în confruntarea din Cecenia până în anul 1999.

Cele 13 trilioane dolari cheltuite în scopuri militare de către S.U.A. au asigurat **comenzi imense pentru industria de război**, locomotiva economiei americane și **câștiguri fabuloase din exporturile de armament**.

Lupta împotriva comunismului, purtată de către S.U.A. până la colapsul acestuia, a fost mai degrabă o **imensă afacere**, decât un război rece, deoarece, în final, **comunismul a cedat în plan economic, nu militar**.

Învingători au fost, în primul rând, **magnații industriei de armament din S.U.A.**, în seifurile cărora a intrat cea mai mare parte a celor 13 trilioane dolari, plătite de contribuabilii americani și națiunile satelite ale Statelor Unite, din cadrul N.A.T.O.

Așa cum în jumătatea de est a Europei există "*nostalgici ai sociallismului*", și în S.U.A. există "*nostalgici ai războiului rece*", reprezentati puternic în cercurile politice ultraconservatoare de dreapta, dar mai ales în complexul militar industrial.

În ciuda "*dispariției inamicului*", a declarațiilor oficiale reciproce (pline de cinism), potrivit cărora S.U.A. și Rusia nu se mai consideră state inamice, **din 1990 și până în zilele noastre, cheltuielile militare americane nu au scăzut**.

Industria de război a S.U.A. și-a concentrat eforturile în direcția realizării unor mijloace de distrugere tot mai sofisticate, creindu-se un **decalaj imens între potențialul militar al S.U.A. și cel al restului lumii**.

La începutul secolului XXI, cu un buget militar estimat între 320-350 miliarde dolari pe an, **S.U.A. cheltuiesc, în scopuri de război, mai mult decât Rusia, Japonia, China, Marea Britanie, Franța, Germania și Italia luate la un loc**. Orice om rațional de pe această planetă se întreabă nedumerit: **de ce?**

Bush – juniorul belicos

La 13 decembrie 2001, George W.Bush (jr.), ajuns președinte al S.U.A. în urma unei imense mașinațiuni și fraude electorale, cotate ca cel mai belicos șef de stat american din ultimii 60 ani, suspectat, printre altele, că ar fi grav bolnav, **a denunțat unilateral Tratatul A.B.M.** (Anti Ballistic Missiles), de limitare a mijloacelor antirachetă, semnat cu fosta U.R.S.S. în anul 1972.

Analiștii politici din Europa occidentală consideră acest act ca fiind decis de pe poziții de forță, unilateral și arbitrar, **cu ignorarea obiectivelor propriilor aliați din N.A.T.O.**, care s-au opus în mod constant acestui act.

Acest tratat, departe de a fi fost "o relicvă" a războiului rece, cum s-a exprimat, la Varșovia, în iulie 2001, președintele G.W.Bush

(jr.); a constituit timp de 30 ani unul din pilonii de bază ai stabilității mondiale și ai echilibrului de forțe în plan strategic nuclear.

Limitând numărul de sisteme antirachetă și de o parte și de alta, la o sută de instalații, **Tratatul ABM din 1972 încheia un culoar foarte periculos al șanselor izbucnirii unui război atomic**, cele două superputeri rămânând vulnerabile una față de cealaltă, fapt ce făcea imposibil un atac nuclear prin surprindere, un "*Pearl Harbour atomic*", care s-ar fi putut produce dacă una din părți s-ar fi considerat superioară în mijloacele de apărare antirachetă. Denunțarea de către S.U.A. a acestui tratat **redeschide cursa înarmărilor nucleare strategice la scară globală**, deoarece toate statele posesoare de arme nucleare vor fi obligate să reacționeze în vreun fel.

Stăpâniți de sindromul "securității absolute", americanii urmăresc, de multă vreme, să realizeze, pentru spațiul S.U.A., un "**scut antirachetă**".

Prevalându-se de faptul că Tratatul ABM nu interzicea cercetările științifice în acest domeniu, autoritățile americane au cheltuit sume imense în acest domeniu, realizând progrese notabile. În principiu, în toată perioada postbelică, **americanii au încheiat tratate cu caracter restrictiv cu rușii numai în acele domenii ale tehnologiei militare în care aceștia erau superiori sau egali.**

Denunțarea unilaterală a Tratatului ABM de către G.W.Bush denotă, în mod cert, că, în prezent, **partea americană se consideră superioară Rusiei în domeniul combaterii rachetelor intercontinentale.**

Punctul de plecare al realizării "scutului antirachetă" îl constituie ziua de **23 martie 1983**, când fostul președinte-actor al S.U.A., **Ronald Reagan** (agent informator al F.B.I., pe timpul cât a fost actor la Hollywood, cu numele de cod "T-10"), a lansat în mod oficial **programul "Inițiativa Apărării Strategice" sau "Războiul stelelor"**, cum a fost el preluat de către jurnaliști. **Sistemul limitat de apărare antirachetă lansat de către președintele S.U.A., G.W.Bush (jr.), la începutul anului 2002, este un derivat, o secțiune, un fragment al gigantului "Război al stelelor" care s-a dovedit irealizabil.**

"Războiul stelelor" – cacealma pentru falimentul URSS !

"Războiul stelelor", rezultat al cercetărilor și estimărilor celor mai avizați savanți ai S.U.A., legați de industria militară, era **un program complex și de lungă durată. Acesta presupunea construirea și plasarea, în spațiul cosmic și pe baze terestre, a unor sisteme de cercetare, identificare și distrugere a unor ținte aflate pe traiect, atât în spațiul atmosferic, cât și în cel extra-atmosferic cum sunt: rachetele balistice purtătoare de încărcături nucleare, încărcăturile de luptă nucleare (numite conuri), după desprinderea acestora de pe platforma purtătoare și se îndreaptă spre obiectiv, sateliți înarmați, nave spațiale,**

stații orbitale cu misiuni militare, sistemele de observare, dirijare și conducere ale inamicului, dispuse în spațiul cosmic.

Programul se prevedea a fi derulat în perioada 1983-2000, la un cost total de circa 1,6 trilioane dolari, care să conducă la realizarea unor sisteme orbitale și terestre capabile să îndeplinească următoarele misiuni complexe:

- **distrugerea** rachetelor balistice intercontinentale **pe porțiunea activă a traiectoriei**, imediat după lansare, când motoarele sunt în funcțiune; această fază durează **3-5 minute**, timp în care ultima treaptă a rachetei atinge înălțimea de 400 km;

- **distrugerea** succesivă a focoarelor nucleare (conurile de luptă) ale **rachetelor care au "supraviețuit"** atacului împotriva lor în faza de start; această acțiune de luptă, de o imensă complexitate și dificultate, are loc **în spațiul extra-atmosferic**, după încetarea funcționării ultimei trepte, când racheta se înscrie pe o traiectorie balistică, iar dispozitivul de luptă purtător de la bord comandă automat ejectarea focoarelor nucleare reale și a celor false (sub formă de conuri) către obiectivele de lovit; focoarele nucleare, dirijate independent spre diferite obiective, au o durată de zbor de **15-20 minute**, constituind partea cea mai lungă a traiectoriei, pe durata căreia mijloacele de identificare și distrugere, aflate și ele în spațiul cosmic, ar trebui să realizeze efecte maxime;

- **distrugerea ultimelor focoare nucleare care au supraviețuit** atacurilor succesive și au reintrat în **atmosfera Pământului**; această se face cu mijloace de lovire de la sol, adică rachete antirachetă, dispuse în raza obiectivului de apărare și trebuie realizată într-un timp extrem de scurt, adică aproximativ în **50 secunde**, cât durează ultima parte a traiectoriei. În termeni mai pe înțeles, această ultimă misiune ridică problema de *"a lovi un glonț cu un alt glonț"*.

Cu trecerea timpului, s-a constatat că **"Războiul stelelor"** lansat de către fostul președinte Ronald Reagan, a constituit, în realitate, o **imensă cacialma strategică**.

Președintele S.U.A., sfătuit de serviciile de spionaj americane, a ales anul 1983 pentru lansarea acestui program, **deoarece, în perioada respectivă, fosta U.R.S.S. realizase paritatea strategică cu Statele Unite** în toate componentele forțelor nucleare strategice, iar în domeniul forțelor armate convenționale, cel puțin din punct de vedere numeric, realizase o marcantă superioritate. **Toate acestea, cu niște costuri economice debilitante pentru întreaga societate sovietică.**

În fața acestei situații inacceptabile, S.U.A., mult mai puternice din punct de vedere economic, prin **"Războiul stelelor"**, **i-au aruncat fostei U.R.S.S. o nouă provocare**, au deschis un nou orizont al cursei înarmărilor cosmice. Fosta U.R.S.S., o societate ermetică, de nepătruns, era însă la capătul puterilor sale, era **pur și simplu sleită și epuizată**. Serviciile de spionaj americane nu aveau nici cea mai mică

idee care era starea reală a economiei U.R.S.S. - *"imperiul răului și inamicul de moarte"* al S.U.A. și al lumii occidentale.

Spionii americani, dotați cu cele mai sofisticate mijloace de cercetare imaginabile, acționând din spațiul cosmic, din atmosferă și de pe mare și uscat, utilizând tot spectrul electromagnetic, împreună cu camarazii lor din celelalte servicii de spionaj ale statelor membre în N.A.T.O., au tot numărat și inventariat rachete și tancuri, tunuri, avioane și divizii rusești, făcând estimări și construind scenarii de război dintre cele mai apocaliptice, când **de fapt "Gigantul comunist" era la pământ.**

Iată de ce întreaga lume occidentală, în frunte cu S.U.A., a fost surprinsă total de evenimentele care s-au derulat în spațiul fostului Tratat de la Varșovia din perioada 1989-1991.

La începutul anului 1983, fostul președinte american Ronald Reagan a declarat în fața întregii lumi: "Voi atrage U.R.S.S. într-o nouă cursă a înarmărilor și o voi sufoca". Această nouă cursă era tocmai **"Războiul stelelor"**, dar americanii nu au mai avut pe cine să "sufocă". Temuta U.R.S.S. și "sateliții" săi din Tratatul de la Varșovia erau deja sufocați.

A urmat blocajul politic al "Gigantului cu picioarele de lut", prin moartea în serie a celor trei șefi ai statului din "vechea gardă": Leonid I. Brejnev (1982), Iuri V. Andropov (1984) și Konstantin Cernenko (1985).

La Malta, a câștigat... Germania

Serviciile de spionaj ale U.R.S.S., atât politic (KGB), cât și militar (G.R.U.), au fost primele care au sesizat dimensiunile crizei societății sovietice și s-au desprins discret și organizat de imensa corabie care se scufunda. Aceste servicii au avut un rol imens în deschiderea accesului spre putere al unei noi generații de lideri politici, în frunte cu Mihail Gorbaciov, Boris Elțîn și alții. Demersul era însă tardiv. Venirea lui Mihail Gorbaciov în fruntea U.R.S.S., în martie 1985, a marcat bomboana pe coliva unui mare imperiu...

În fața provocării americane a **"Războiului stelelor"**, **M. Gorbaciov și noua lui gardă de "marxiști luminați" și-au dat seama că se află în imposibilitate de a răspunde. Au urmat cedările succesive din partea rușilor, care s-au încheiat cu capitularea de la Malta, din 2-3 decembrie 1989.**

Întâlnirea dintre fostul președinte american G. Bush, succesorul lui Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov, reprezentând U.R.S.S., a fost o **reuniune dintre învingător și învins**, după cei peste 40 ani de război rece. Niciodată, din 1945 și până la 2 decembrie 1989, **U.R.S.S. nu a fost pusă într-o poziție mai umilitoare.** A fost o reuniune în care G. Bush **"dansa triumfător pe zidul Berlinului"**, iar M. Gorbaciov se străduia din răspuțeri ca dezastrele în urma pierderii competiției cu S.U.A. să fie cât mai mici. **Singurul punct de interes comun de pe ordinea de zi l-a constituit iminenta unificare a Germaniei, care i-a luat prin surprindere,**

într-un mod extrem de neplăcut, și pe americani și pe ruși. G.Bush și M.Gorbaciov știau că **unificarea Germaniei va însemna, în cele din urmă, sfârșitul dominației celor două superputeri asupra Europei.**

M.Gorbaciov simțea că, dacă cele două Germanii se vor uni, întregul dispozitiv militar strategic din Europa centrală și de est se va prăbuși, iar Tratatul de la Varșovia se va dizolva, exact așa cum s-au și derulat lucrurile.

La rândul său, G.Bush știa că dispariția divizării Europei va conduce la subminarea puternică a pozițiilor S.U.A. în Europa Occidentală, fapt demonstrat de **nașterea Tratatului de la Maastricht, din 1992, care a condus la accelerarea procesului de integrare a Europei**, proces care lasă foarte puțin loc pentru pozițiile de influență dominatoare ale S.U.A. pe "bătrânul continent". **Lumea "bipolară" a fost înmormântată pe timpul reuniunii de la Malta**, la bordul navei rusești "Maxim Gorki". În disputa dintre G.Bush și M.Gorbaciov, de la Malta, **învingătoare a ieșit Germania, care s-a unificat la 2 octombrie 1990**, realizându-se un proces istoric pe care și cei mai optimiști analiști occidentali nu îl considerau posibil mai devreme de 30-50 ani, adică în 2020-2040.

Europa și lumea au intrat într-o nouă etapă istorică de dezvoltare dar **cum va arăta viitorul, nimeni nu știe.** Omenirea se află în acea perioadă rară, când istoria este deschisă și orice se poate întâmpla. Americanii au înțeles acest lucru la 11 septembrie 2001.

Echilibrul de forțe care a menținut pacea mondială, adică lipsa războiului dintre Marile Puteri, care au însângerat planeta în secolul XX, **a fost rupt. Până la refacerea acestuia, conflictele militare se pot ține lanț**, așa cum au și demonstrat-o evenimentele din ultimii 12 ani. În acest cadru, se înscrie și **noua cursă a înarmărilor strategice**, lansată de președintele G.W.Bush (jr.) în decembrie 2001.

"Războiul stelelor"... junior

Abordat în totalitatea lui, **"Războiul stelelor"**, lansat de președintele R.Reagan, s-a dovedit a fi **prea complicat pentru posibilitățile tehnologice ale secolului XX**, neputând depăși faza experimentelor, de cele mai multe ori nereușite. Acest program a fost **reluat** de către Administrația G.W.Bush (jr.), după 19 ani de eforturi, **parțial**, în componenta cea mai abordabilă a acestuia. Este vorba de **un sistem de apărare antirachetă limitat la mijloacele de lovire terestre**, care să poată distruge, cu o **probabilitate de peste 50%**, câteva zeci de focoaase nucleare, îndreptate împotriva teritoriului S.U.A. pe ultima porțiune a traiectoriei lor, cu ajutorul unor rachete intercontinentale.

Oficialitățile militare americane recunosc în mod deschis că **acest sistem este ineficace în fața unui atac nuclear masiv cu rachete balistice terestre sau de la bordul unor submarine atomice**, de care este capabilă doar Rusia (și parțial China). Într-o asemenea situație, lansarea programului de construire a unui sistem național anti-

rachetă are în vedere, în primul rând, **salvarea de la "sufocare" a industriei militare americane**. Invocarea pericolelor din partea Coreei de Nord, Iranului și Irakului de către G.W.Bush (jr.) în favoarea acestui program este de domeniul propagandei pur cosmetice.

În **prima fază** a programului, vor fi construite **100 instalații de interceptare antirachetă**, în Peninsula Alaska, **corelate cu un sistem de stații de cercetare radar** dispus în insulele Aleutine. În **etapa a doua** se prevede a fi construite **alte 100 de instalații antirachetă, pe teritoriul propriu-zis al S.U.A.**, chipurile, pentru a face față unor atacuri cu rachete din direcția Orientului Mijlociu. După cum bine se știe, terorismul internațional nu dispune de rachete intercontinentale. Așa cum s-a demonstrat la 11 septembrie 2001, teroriștii găsesc mijloace de lovire năpraznice chiar pe teritoriul S.U.A...

Prima etapă de realizare a sistemului național limitat antirachetă al S.U.A. se va realiza, cel mai probabil, **până în anul 2007**, la un cost de circa **17 miliarde dolari**. **Etapa a doua**, cea de pe teritoriul propriu-zis al S.U.A., se va definitiva între **2010-2012**, aproximativ **la același cost**.

Obsedați, într-un mod aproape patologic, de ideea "*securității militare absolute*", **conducătorii politico-militari ai S.U.A. nu au renunțat la visul lor de realizare a unui "scut global" antirachetă, dispus în spațiul extraterestru**. În această concepție, specialiștii Pentagonului lucrează la un program antirachetă bazat pe o constelație de **20 de sateliți de cercetare-lovire antirachetă, bazat, după unele informații, pe tehnologia laserilor chimici**. Când va fi posibil acest lucru, nu se știe. Deocamdată, americanii se vor mulțumi doar cu o fracțiune din tehnologia "*Războiului stelelor*", visată de Ronald Reagan și anturajul său.

Relansarea cursei înarmărilor strategice de către S.U.A. vizează, printre altele, atragerea Rusiei și Chinei într-o nouă capcană, care să le frâneze dezvoltarea economică, singurul criteriu real al puterii unui stat, fie el mare sau mic.

Înfrijorător este un alt fapt: analiștii militari au ajuns la concluzia că, în **secolul XXI**, așa cum a început acesta, **pericolul unor conflicte militare cu recurgerea la armele nucleare este mult mai mare decât în secolul trecut**. Există informații potrivit cărora, la **Pentagon și la C.I.A.**, s-au purtat discuții cu privire la **eventualitatea folosirii unor lovituri nucleare pe timpul intervenției militare din Afganistan**, în zona munților Tora Bora, ca măsură de descurajare a organizațiilor teroriste din întreaga lume. O asemenea opțiune se menține și în viitor. Dacă nu s-a recurs la ea, probabil că **americanii s-au temut de faptul că aceasta ar fi putut avea, ca replică, atacuri teroriste asupra centrelor nucleare de pe teritoriul S.U.A.** Este cât se poate de evident că **teroarea nucleară planează amenințător asupra întregii lumi...**

TERORISMUL CONTEMPORAN

România – primul “luptător antiterorist” !

Terorismul este tot atât de vechi cât și istoria Omenirii și va dăinui cât Omenirea, mai ales pe fondul inegalității frapante dintre bogați și săraci, dintre cei ce au totul și cei ce nu au nimic. Sărăcia este principala cauză a terorismului internațional contemporan.

În lume, nu există o definiție acceptată a terorismului. Încercările întreprinse pe plan internațional, în perioada interbelică, în cadrul Societății Națiunilor, nu au condus la nici-un rezultat.

România a fost prima țară din lume, care, la 20 noiembrie 1926, a pus problema în fața Societății Națiunilor, propunând, printr-un memorandum, studierea elaborării unei Convenții Internaționale, pentru a universaliza reprimarea terorismului. Era vorba de o abordare juridică, în contextul dreptului internațional și nu de una politică.

Propunerea României nu a fost luată în seamă de către Marile Puteri. Aceasta a devenit de actualitate abia după atentatul terorist din 5 octombrie 1934, în urma căruia regele Alexandru al Iugoslaviei și ministrul de externe al Franței, Jean Louis Barthou, au fost uciși de teroriștii fasciști croați, în colaborare cu serviciul de spionaj al Germaniei.

Prima Conferință a Societății Națiunilor consacrată prevenirii și reprimării terorismului a fost convocată la 1 noiembrie 1937, cu participarea a 35 de state: Afganistan, Albania, Argentina, Belgia, Marea Britanie, Bulgaria, Danemarca, Republica Dominicană, Egipt, Ecuador, Spania, Estonia, Finlanda, Franța, Grecia, Haiti, Ungaria, India, Letonia, Lituania, Mexic, Cehoslovacia, Turcia, U.R.S.S., Uruguay, Venezuela și Iugoslavia. State cu o pondere uriașă în raportul de forțe pe plan mondial, precum **Germania și Statele Unite ale Americii, nu au participat, nefiind membre ale Societății Națiunilor.** Raportor principal al Conferinței a fost reputatul profesor român de drept internațional V.V.Pella.

La 16 noiembrie 1937, Conferința Societății Națiunilor a adoptat Convenția pentru prevenirea și combaterea terorismului, pe baza unui proiect redactat sub directă coordonare a profesorului V.V.Pella.

Între 1937 și 2001, s-au mai elaborat și adoptat alte 11 convenții, acorduri și hotărâri pe linie de terorism, fără însă ca problema prevenirii și combaterii terorismului să fi căpătat universalitate în adevăratul sens al cuvântului.

Articolul 1 al Convenției din anul 1937 definește terorismul numai din punct de vedere criminalistic, precizând: “Actele teroriste sunt fapte criminale îndreptate împotriva unui stat, al căror scop sau natură este

de a provoca teroare unor personalități determinate, unor grupuri de persoane ori în public”.

Articolul 8 al aceleiași Convenții completează definiția de mai sus, prin formularea potrivit căreia: *“Actele de terorism, cel mai adesea nu sunt decât acte grave împotriva civilizației, împotriva moralei, securității și intereselor fundamentale ale statului”*.

Constatând că nu pot plasa terorismul în sfera criminalității obișnuite, specialiștii în drept internațional care au lucrat la elaborarea Convenției din anul 1937 s-au străduit să-l particularizeze. Astfel, aceștia au ajuns la concluzia potrivit căreia terorismul apare, dimpotrivă, într-o serie de acte de barbarie odioasă sau de vandalism, care tind să răspândească groaza și să deprime colectivitățile, paralizându-le formele de reacție și suprimând pe cârmuitorii acestor colectivități.

Definițiile și elaborările de mai sus, deși sunt departe de a reflecta terorismul în esența lui intimă, conțin totuși și unele elemente raționale. Într-adevăr, terorismul este generator de groază, este paralizant și deprimant la scară de masă, având și o dimensiune criminală, lovind, de regulă, în non-combatanți. Toate manifestările de violență au însă și o dimensiune criminală. **Războiul în sine, ca fenomen social, reprezentând o continuare a politicii cu alte mijloace și anume cu mijloace violente, este expresia criminalității ridicată la cel mai înalt grad.** Din cei aproximativ 175.000.000 de oameni uciși în conflictele armate ale secolului XX, **mai mult de jumătate au fost civili, non-combatanți, adică femei, copii și bătrâni.** Aceasta nu a fost o manifestare a terorii și crimei?

Terorismul – arma celor fără de speranță

Majoritatea statelor lumii nu au acceptat definițiile date terorismului din 1937 încoace, atâta timp cât acestea au susținut exclusiv caracterul criminal al acestuia. Asemenea definiții sunt foarte bine apreciate și susținute la Washington, Londra și Paris, dar nu și în “lumea lili-putanilor” a non-puterilor lumii.

Atunci când se analizează o definiție dată terorismului este absolut necesar să știm **cine a formulat-o și în ce scop.** Definițiile unidimensionale, fondate pe interese politice și impregnate cu ingrediente de propagandă psihologică, sunt nefondate din punct de vedere științific și nu rezistă în fața experiențelor istoriei, indiferent din ce direcție ar veni acestea.

Terorismul este, în esență, un sistem al terorii, personificarea fricii, a spaimei de moarte, ce poate afecta indivizi, grupuri, națiuni întregi sau chiar epoci. La începutul secolului XXI, **prima națiune a lumii, S.U.A., este una terorizată,** iar epoca istorică în care am intrat, marcată de războiul declarat împotriva terorismului internațional, este o **epocă a terorii,** de natură să afecteze, într-o formă sau alta, toate statele lumii.

Unul dintre cele mai mari efecte ale terorii este **paralizia.** Omul sau oamenii încremenesc și nu mai au voința de a acționa normal.

O foarte mare parte a națiunii americane a fost lovită de **paralizie** după loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001, manifestată, printre altele, și prin **refuzul de a mai călători cu avionul**.

Într-o formulare foarte largă, **terorismul** poate fi definit ca **totalitatea actelor de violență** comise de un grup, de o organizație sau de un stat, **provocatoare de groază**.

Toate acestea trebuie să aibă la bază o **motivație**. Tânărul palestinian sau studentul saudit care pleacă să ucidă sau să fie ucis trebuie să aibă un motiv serios pentru a face acest lucru. De regulă, **motivația este de esență politică**.

De-a lungul istoriei, începând cu teroristul biblic, zelotul Barabas, judecat de către guvernatorul roman Pilat din Pont, împreună cu Iisus Hristos și până în zilele noastre, terorismul a fost practicat de către indivizi, grupuri, organizații, instituții, inclusiv Biserica Catolică, prin cumplita Inchiziție, precum și de către state.

Terorismul nu poate fi definit nici ca "*flagel*" internațional, cum o fac oamenii politici de la București și nici "*crimă*" împotriva democrației, libertăților omului și lumii civilizate, cum încearcă să-l prezinte G.W.Bush, președintele S.U.A., în disperare de cauză.

Imensa majoritate a analiștilor realiști, de pe toate continentele, apreciază că, deși violent și imprevizibil, **terorismul a fost, este și va rămâne arma celor mulți, oropsiți și fără de speranță**.

Terorismul este un fenomen extrem de complex și este foarte dificil de a fi surprins într-o singură definiție.

Révoluția franceză și...terorismul modern

Terorismul modern își are rădăcinile în acei ultimi ani ai revoluției franceze (1793-1794), dominați de iacobini, în frunte cu Robespierre, când Franța a fost guvernată prin teroare.

Clubul iacobinilor, alcătuit din 21 de oameni politici, a controlat o populație de 27.000.000 de francezi, cu ajutorul celebrei **ghilotine**. Sub cuțitul acesteia au căzut circa 40.000 de capete, în principal de nobili și clerici. În final, Robespierre și asociații săi și-au încheiat cariera politică tot sub cuțitul ghilotinei.

Terorismul a devenit o adevărată **doctrină** în cadrul unor mișcări politice anarhiste și nihiliste din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, precum și din secolul XX, **ca parte a unor mișcări revoluționare**.

Teroriștii ruși Bakunin, Neceaev și Tkacev au scris adevărate **tratate de anarhism**, chemând la distrugerea ordinii existente a statului și instituțiilor sale, ca singura condiție a cuceririi libertății. Aceștia cereau naționalizarea tuturor proprietăților, a întregii bogății și împărțirea egală a acestora între toți membrii societății.

Între 1878 și 1881, în Rusia a funcționat organizația anarhisto-nihilistă "*Narodnaia Volia*" (Voința poporului), care, în anul 1881 l-a asasinat pe țarul Alexandru al II-lea. Bolșevicii lui Lenin, ca de altfel toate

partidele de inspirație marxistă din Europa, au combătut vehement anarhismul și terorismul, ca metode politice de cucerire a puterii, acestea punând tot accentul pe revoluție.

Statul - cel mai mare terorist !

În spațiul Rusiei, terorismul de stat avea vechi tradiții în stilul de guvernare absolutist țarist. La comuniștii bolșevici, terorismul s-a născut, ca și la francezi, în anii revoluției (din 1917), în anii războiului civil și s-a manifestat în proporție de masă în anii dictaturii lui I.V.Stalin (1924-1953). De altfel, **terorismul de stat este prezent, în forme mai mult sau mai puțin vizibile, în toate formele de guvernare,** de la cele mai absolutiste și dictatoriale, până la cele mai democratice. Elementele de coerciție ale statului, poliția politică, serviciile secrete, justiția, jandarmeria și armata au rolul de a genera teamă, a îndemna la supunere și a lovi fără milă, atunci când *"valorile statului sunt amenințate"*.

Iată un exemplu dintre cele mai concludente în acest sens, consumat în S.U.A., care se pretind *"altarul democrației"*.

Între 28 aprilie și 8 mai 1992, în zona marelui oraș Los Angeles, din statul California, unde este concentrată circa 40 % din avuția națională a S.U.A., s-a desfășurat **o mare răscoală populară, cu o participare de masă imensă.** Baza socială a răscoalei au constituit-o mediile sărace din aria megapolisului Los Angeles, Anaheim Riverside, unde este concentrată o populație de 14.500. 000 oameni. **Cauza principală a răscoalei a fost sărăcia, iar în subsidiar regimul de discriminare rasială,** foarte puternic în această parte a Statelor Unite. Au participat mase de oameni săraci **din toate rasele,** albi, hispanici, negri și asiatici.

Scânteia răscoalei a constituit-o maltratarea de către poliția din Los Angeles, a cetățeanului negru Rodney King și achitarea de către tribunal a polițiștilor vinovați.

Acesta nu ar fi constituit un motiv de răscoală, care să pună în cauză însuși sistemul social politic de stat american, dacă **elementele de criză nu s-ar fi acumulat în timp,** ca un nor de combustibil exploziv care nu aștepta decât scânteia.

Situația a fost foarte asemănătoare cu cea din România anului 1989 și explozia de la Timișoara. Nimeni nu-și poate imagina că pastorul Laslo Tökes a fost cauza revoluției române din decembrie 1989, tot așa cum nimeni din S.U.A., în ciuda propagandei oficiale, nu ar putea crede că Rodney King, un delictent și vechi client al poliției, putea aprinde marea răscoală din California.

Răsculații, de ordinul sutelor de mii, sau probabil chiar de ordinul milioaneilor, s-au repezit și **au devastat,** nu secțiile de poliție, ci **centrele bogate ale orașului,** cum au fost marile magazine și băncile. În ziua de **30 aprilie, situația din zona Los Angeles a devenit incendiară,** obli-

gându-l pe președintele S.U.A. de atunci, George Bush (tatăl președintelui G.W.Bush, ales în anul 2001), să decreteze **starea de asediu**.

În apelul către națiunea americană, președintele G.Bush a atras atenția că este **pus în cauză înșuși sistemul social-politic din S.U.A.**, fapt ce-l obligă la măsuri extreme, deoarece, într-o **societate democratică, schimbarea prin violență a sistemului nu este acceptată**. Întrucât poliția din Los Angeles a fost copleșită și nu mai putea face față situației, s-a făcut apel la armată. Au fost deplasate în zonă unități din **Garda Națională**, cu un efectiv de 5.000 militari și o unitate de **infanterie marină** (elita armatei S.U.A.), cu un efectiv de 1.500 militari, dotată cu mașini blindate de luptă. **Forțele polițienești din California** și statele adiacente au concentrat 7.000 de luptători, la care s-au adăugat circa 1.000 de **agenți federali**.

Totalul forțelor de represiune s-a ridicat la **16.500** de militari și polițiști, dotați cu armament automat, mitraliere și puști mitraliere, transportoare blindate, tancuri și elicoptere de atac.

La data de 4 mai, în numele președintelui S.U.A., s-a dat ordinul de deschidere a focului. S-a tras în plin. Din informațiile oficiale date publicității, a rezultat că numărul victimelor s-a ridicat la circa **2.400** de oameni, morți și răniți prin împușcare. Din surse neoficiale, rezultă că numărul victimelor ar fi depășit cifra de **4.000**. Un număr de **12.000 de răsculați au fost arestați**. Au fost **avariate peste 15.000 de construcții**, dintre care 10.000 de magazine, bănci și sedii comerciale.

Răscoala s-a întins și în alte orașe americane, precum Tampa (statul Florida), Birmingham (statul Alabama), Florencebury (statul Missouri), Omaha și Maddison (statul Wisconsin) și Dallas (statul Texas).

Valoarea totală a pierderilor a fost de ordinul miliardelor de dolari. Amploarea acestora nu a fost niciodată recunoscută. Este evident că, între 4-8 mai 1992, la Los Angeles, administrația G.Bush a recurs la **teroare pentru salvarea sistemului american**. Pentru acțiunile sale, **președintele G.Bush nu a fost nici judecat și nici împușcat**. A pierdut, în schimb, următoarele alegeri, în favoarea lui Bill Clinton.

Marea răscoală de la Los Angeles, de la producerea căreia s-au împlinit zece ani, a fost repede îngropată sub tăcere.

Evenimentele pline de sânge și teroare de la Los-Angeles, din anul 1992, au fost **prezentate de o manieră lamentabilă în mass-media din România**. S-au făcut și se fac însă dese trimiteri la evenimentele din vara anului 1989, din **Piața Tian-An Men de la Beijing**, capitala Chinei. În această piață, n-au existat niciodată mai mult de **10-15.000 de studenți**, iar numărul morților și răniților nu a depășit **400 de tineri** (studenți și soldați). **Și aici, statul chinez a recurs la teroare, dar amploarea acesteia a fost incomparabil mai mică decât cea legată de răscoala de la Los Angeles.**

Avem de-a face cu o **grosolană distorsionare a adevărului**, de manipulare lipsită de scrupule a opiniei publice, făcute sub bagheta americană, la care mass-media din România s-a aliniat fără murmur.

Terorismul practicat în numele unor "rațiuni de stat", atât pe plan intern, cât și extern, tot terorism rămâne.

Holocaustul terorismului

În Europa Occidentală, un reprezentat de seamă al concepțiilor anarhice și teroriste a fost **Pierre Joseph Proudhon***, filozof francez (1809-1865), teoretician socialist, adept al libertății totale, dușman feroce al marxismului.

În secolul XX, anarhismul, radicalismul și terorismul au fost inspirate de lucrările scriitorului francez **Herbert Marcuse***, printre care opera sa de bază *"Omul uni-dimensional"*.

Concepțiile lui H. Marcuse au influențat marile mișcări studențești din anii '60, care, printre altele, **au zdruncinat din temelii Franța**, chiar dacă în fruntea statului se afla marele om politic Charles de Gaulle.

Opera și ideile lui H. Marcuse au și în zilele noastre o puternică influență asupra tineretului din Statele Unite ale Americii și Europei Occidentale. În epoca războiului rece, structurile teroriste de inspirație anarhică s-au manifestat cu precădere în **Germania Federală** iar cele de tip **nihilist** s-au răspândit și au operat pe teritoriul **S.U.A.** Asemenea structuri și facțiuni teroriste, de sorginte pur americană, acționează și în prezent pe teritoriul Statelor Unite.

Teroarea – la baza revoluțiilor și a unor state...

Teoreticianul indian **Afsin Karim**, general maior în retragere, inspirându-se, printre altele, și din teoria războiului revoluționar al lui Mao Tze Tung, studiată în toate academiile militare din Europa de Vest și S.U.A., **consideră că terorismul a fost și rămâne parte intrinsecă a oricărei revoluții sociale ce vizează eliberarea socială sau națională.**

Toate marile revoluții care au influențat cursul istoriei Omenirii, precum revoluția americană din 1775-1783, revoluția franceză din 1789-1794, revoluția rusă din 1917-1921 și revoluția chineză din 1945-1949, au avut ca element component și acțiuni cu caracter terorist.

* **N.edit.:** De origine iudaică. Revoltele din 1968, din Franța, au fost inițiate și stimulate de actualul... deputat în Parlamentul Europei, **Daniel Cohn-Bendit**, pe atunci student, care a făcut parte și din mișcarea de extremă stângă *"Lupta revoluționară"*, împreună cu **Joscka Fischer** (ministru de Externe al Germaniei) și **Hans-Joachim Klein** ("locotenentul" lui **Carlos "Șacalul"**). Toți cei enumerați sunt și ei, de origine iudaică...

Conform ultimelor legi ale Guvernului Năstase, mai avem voie să spunem asemenea adevăruri? Sau ele nu mai țin de dreptul de opinie și dreptul la informare?!...

Istoria a demonstrat că **războaiele revoluționare, care stau la baza existenței imensei majorități a celor 200 de state membre în O.N.U., au cunoscut, în principiu, următoarele faze:**

- **faza preparatorie**, de clarificare politică și de stabilire a obiectivelor, neviolentă;
- **faza violentă inițială**, caracterizată prin acțiuni teroriste îndreptate împotriva puterii interne și a dominației străine;
- **faza de extindere a violenței**, când acțiunile teroriste se transformă într-un război de gherilă;
- **faza victorioasă**, de triumf, când războiul de gherilă se transformă într-un război convențional.

Războiul revoluționar purtat de coloniștii americani, din perioada 1776-1783, împotriva dominației coloniale britanice, a trecut, în mod magistral, prin toate aceste faze, ducând în final la nașterea Statelor Unite ale Americii, care, pe parcursul a mai puțin de 200 ani, avea să devină cea mai mare putere economică, tehnologică și militară a lumii.

Ce pot face teroriștii și gherilele au demonstrat-o **spaniolii**, în perioada **1808-1813**, împotriva trupelor de ocupație franceze a împăratului Napoleon Bonaparte, cărora le-a administrat o rușinoasă înfrângere, obligându-le să se retragă.

Războiul de eliberare din Vietnam (1945-1975) a început cu acțiuni de natură teroristă, s-a transformat într-un război de gherilă, ducând la înfrângerea Franței, iar după ce S.U.A. au pătruns în jumătatea de sud a Vietnamului, războiul de eliberare a trecut din nou prin toate fazele menționate mai sus, încheindu-se, în 1975, cu înfrângerea militară a S.U.A. și ocuparea Saigonului.

După cel de-al doilea război mondial, terorismul și luptele de gherilă au constituit **principalele metode de luptă pentru eliberarea națională, în toate statele coloniale**. Armatele puterilor occidentale s-au dovedit, în timp, incapabile să facă față acestor forme de purtare a războiului și s-au retras.

În lume, există state care își datorează existența și independența exclusiv formelor de luptă de tip terorist. Patrioții irlandezi au terorizat administrația de ocupație engleză, fără întrerupere, din 1641 până în 1937, când Marea Britanie a fost obligată să recunoască independența **Republicii Irlanda**. În partea de nord a Irlandei, pe care Marea Britanie a refuzat să o părăsească, războiul terorist continuă și în zilele noastre. Celebra **I.R.A.** (Armata de Eliberare Irlandeză) a căpătat notorietate mondială prin actele de terorism zguduitoare, organizate atât în Irlanda de Nord, cât și pe teritoriul Marii Britanii.

În Spania, organizația teroristă **E.T.A.**, din **Țara Bascilor**, lovește periodic, cu efecte paralizante, fără ca serviciile de securitate, poliția și armata s-o poată neutraliza.

Israel – un stat născut din terorism !

Cel mai strălucit exemplu de terorism victorios din epoca contemporană este cel legat de nașterea statului Israel.

În fruntea acțiunilor politice și militare care au condus la nașterea, în 1948, a statului Israel s-a aflat **organizația clandestină teroristă Haganah**. Aceasta avea, în structura de organizare, **două componente de bază**, și anume:

- **Sherut Yedihot** – adică serviciul de spionaj;
- **Palmach** – adică forța de lovire, alcătuită din voluntari, care acționau prin forme teroriste de luptă.

Prin concepție și mod de acțiune, Haganah a fost o armată clandestină de tip terorist. După cum demonstrează analistul american Michael Field, în cartea sa *"Inside the Arab World"* (În inima lumii arabe), apărută la Editura Universității Harvard, în anul 1994, **organizația teroristă evreiască Haganah a acționat pe trei fronturi:**

- organizarea de **acte teroriste împotriva administrației și trupelor de ocupație britanice** din Palestina;
- organizarea **transporturilor ilegale de emigranți evrei** din Europa către Palestina, prin străpungerea blocadei impuse de flota de război și trupele britanice;
- **timorarea**, prin acte de teroare, a **populației arabe din Palestina** și obligarea acesteia să emigreze.

Unul dintre cele mai "strălucite" acte de terorism puse la cale de organizația Haganah a fost **aruncarea în aer, în luna iunie 1946, a hotelului "Regele David" din Ierusalim, unde se afla cartiruit Comandamentul trupelor de ocupație britanice din Palestina**. A fost ucis un mare număr de ofițeri, împreună cu familiile lor. Teroriștii evrei au asasinat personalități ale administrației locale, au aruncat în aer poduri, căi ferate și șosele, au atacat cazărmi și depozite, au asasinat și militari britanici, urmărind și **efecte psihologice**. Astfel, **mulți militari englezi capturați au fost spânzurați** de crengile unor copaci din jurul bazelor militare și cartierelor locuite de englezi. Efectele nu au întârziat să apară.

După **șase ani de război terorist purtat de Haganah, Marea Britanie, aflată și sub presiuni puternice din partea S.U.A., a fost obligată să renunțe la Palestina și să se retragă.**

S.U.A., în acord cu U.R.S.S., au reușit să obțină, în cadrul Adunării Generale a O.N.U. din 14 mai 1948, recunoașterea existenței Israelului ca stat independent. Aceasta a constituit o mare victorie a mișcării sioniste și o umilitoare înfrângere pentru lumea arabă. **S.U.A. au recunoscut Israelul la numai zece minute după aprobarea hotărârii O.N.U. din 14 mai 1948.**

Pe timpul războiului terorist purtat împotriva administrației coloniale britanice din Palestina, combatanții organizației Haganah au desfășurat **ample acțiuni de intimidare a populației arabe palestinene,**

pentru a o obliga să emigreze. În anul 1947, teroriștii evrei au ras de pe fața pământului statul palestinian Deir Jassin, exterminându-l pe toți locuitorii, de la copii la femei și bătrâni. Mașini evreiești, cu stații de amplificare și microfoane, se deplasau prin zonele locuite de arabi, răspândind zvonuri cu privire la apariția unor **epidemii** și îndemnând populația să **părăsească zona**. În felul acesta, până la proclamarea statului Israel, circa **400.000 de palestinieni au fost forțați să emigreze**, stabilindu-se în alte state arabe, cu precădere Iordania.

După proclamarea statului Israel, urmează primul război cu statele arabe.

Egiptul, Iordania, Siria, Libanul și Irakul trimit împotriva Israelului trupe ce însumau circa **20.000 de militari**, sprijinite de **câteva zeci de tancuri**. Israelul, deși avea o populație de numai **600.000 de evrei**, mobilizează o armată de **30.000 de luptători** și, **cu armamentul primit în cantități masive din S.U.A., reușește să înfrângă forțele arabe**. Profitând de starea de război, evreii mai expulzează încă **400 000 de palestinieni** ! Aceasta s-a făcut, după cum relatează Michael Field, prin cele mai brutale metode, cum ar fi dinamitarea a zeci și zeci de sate, masacrarea locuitorilor acestora și înspăimântarea altor sute de mii, prin metode psihologice. Opinia publică americană și internațională au rămas insensibile la atrocitățile săvârșite de evrei împotriva palestinienilor. Există păreri mai recente, potrivit cărora, după "tratamentul" pe care statul israelian l-a aplicat populației arabe din Palestina, evreii nu ar mai avea dreptul să se plângă de ce le-a făcut Adolf Hitler în anii celui de-al doilea război mondial...

După proclamarea statului Israel, în mai 1948, **organizația teroristă Haganah a fost desființată**, iar pe scheletul său au luat ființă **Forțele Armate israeliene și serviciile de spionaj Mossad și Aman (al armatei)**, precum și **organul de securitate internă Shin Bet**.

Acestea luptă pentru supraviețuirea Israelului, în confruntarea cu lumea arabă, cu o populație de peste **200.000.000 de oameni**, care urăsc Israelul și-i doresc pieirea. **Toți oamenii politici de marcă ai Israelului**, în frunte cu Ariel Sharon, ajuns prim-ministru, au fost membri ai organizației Haganah, deci teroriști.

Rămași fără patrie, palestinienii au devenit teroriști...

Nașterea statului Israel și transformarea în instrumente ale statului a organizației teroriste Haganah au dus la apariția altor organizații teroriste în Orientul Mijlociu, de data aceasta în sânul lumii arabe și în special a refugiaților palestinieni, alungați de pe pământurile lor de către evrei.

Agresiunea militară declanșată de către Israel, Franța și Marea Britanie împotriva Egiptului, în octombrie 1956, **a stimulat enorm dezvoltarea terorismului arab**, orientat atât împotriva statului israelian, cât și împotriva puterilor occidentale.

Organizația pentru Eliberarea Palestinei, condusă de inginerul Yasser Arafat, a luat ființă pe teritoriul Egiptului, în 1956, cu sprijinul lui Gamal Abdel Nasser, șeful statului egiptean, cel mai remarcabil om politic al lumii arabe a secolului XX.

Criza canalului de Suez, din 1956, soluționată prin retragerea umilitoare a trupelor israeliene, franceze și britanice, sub presiunile S.U.A. și U.R.S.S., a constituit o victorie colosală pentru Egipt și președintele său G.A.Nasser.

În anul 1958, Marea Britanie este scoasă și din Irak, țară ce constituia, până atunci, bastionul dominației occidentale în zona Golfului Persic. O organizație teroristă irakiană, condusă de generalul de brigadă Abdel Karim Kassem, îl asasinează pe regele Hashemit, pe principele moștenitor și pe primul ministru, toți pro-englezi, iar trupurile mutilate ale acestora au fost târate pe străzile Bagdadului. Egiptul, Irakul și Siria, bastioanele pan-arabismului, vor trece, treptat, sub influență sovietică.

În anul 1959, Yasser Arafat a pus bazele organizației teroriste luptătoare Al Fatah, care a trecut la organizarea de raiduri pe teritoriul Israelului.

În luna iunie 1967, are loc al doilea război arabo-israelian. În dimineața de 5 iunie, Forțele Aeriene ale Israelului declanșează un atac prin surprindere împotriva Egiptului, reușind să distrugă la sol peste 90 % din avioanele de luptă ale acestei țări. Până la 9 iunie, brigăzile de tancuri și mecanizate israeliene ajung la Canalul de Suez, iar în următoarele două zile, armata israeliană ocupa înălțimile Golan, din Siria. Astfel s-a încheiat conflictul arabo-israelian, care a intrat în istorie sub genericul "Războiul de 7 zile" *, provocat pe fondul crizei palestinienilor.

În martie 1968, un comandou terorist palestinian reușește să arunce în aer un autobuz încărcat cu pasageri, în majoritate copii, la Tel Aviv. Armata israeliană ripostează printr-o incursiune masivă, cu efective de peste 15.000 militari sprijiniți de tancuri și aviație, împotriva taberei palestinienilor Karameh din Iordania. Spre surprinderea Israelului și a întregii lumi arabe, teroriștii lui Yasser Arafat opun o rezistență extraordinară și, cu toate pierderile grele suferite, reușesc să distrugă zeci de tancuri israeliene, să ucidă un mare număr de soldați, obligând forțele israeliene să se retragă. Această victorie a palestinienilor a generat un entuziasm enorm în lumea arabă, iar numărul luptăto-

* **N.edit.:** Evreii îl numesc "Războiul de 6 zile", încă o dovadă a obsesiei lor specifice pentru simbolismul numeric (alfabetul ebraic are și corespondență numerică), cifra 6 (ca și numerele 12 sau 22) având o importanță deosebită. Anul 1948 (de înființare a statului Israel)=1+9+4+8=22, câte litere are alfabetul ebraic... Iar 14 mai (1948), data înființării, înseamnă 14V=1+4+5=10, numărul ce-l reprezintă pe Dumnezeu. Deci, Dumnezeu-Yahwe a hotărât înființarea statului Israel !...

rilor palestinieni a crescut rapid, de la circa 2.000 la peste 30.000 de luptători.

Deși, în 1970, gherilele palestinienae au fost expulzate din Iordania, de către armata regelui Hussein, ca urmare a intrigilor spionajului britanic, deși au suferit peste 5.000 de morți în luptele din Liban, ca urmare a invaziei militare israeliene din anul 1982, condusă de Ariel Sharon, actualul prim-ministru al Israelului, **mișcarea teroristă palestiniană condusă de Yasser Arafat este una de succes. După anul 1990, lumea occidentală, lovită și ea în repetate rânduri de teroriștii lui Arafat, a fost obligată să-și îndrepte atenția asupra acestei mișcări, să recunoască existența unei națiuni palestinienae căreia evreii i-au răpit patria.**

Inamicul public numărul 1 al sionismului internațional și al Occidentului, **Yasser Arafat, a căpătat recunoaștere internațională, fiind primit în repetate rânduri la Casa Albă, de către președinții S.U.A.** Personalitatea acestuia a căpătat proporții internaționale, iar armata israeliană și teribilele servicii secrete ale Israelului, în frunte cu Mossad, după eforturi ce durează de o jumătate de secol, s-au dovedit **incapabile să suprimă mișcarea teroristă palestiniană.** Datorită terorismului palestinian, Israelul este o țară în stare de război perpetuu, iar S.U.A., singura superputere a lumii, s-a dovedit total incapabilă să gestioneze această criză endemică din Orientul Mijlociu.

Mai mult chiar, **înseși S.U.A. au căzut victime terorismului,** primind loviturile nimicitoare de la 11 septembrie 2001 și obligând administrația de la Washington să considere S.U.A. ca fiind în stare de război.

Terorismul – o noțiune neclară

După această incursiune într-o parte însemnată a universului terorismului contemporan, putem aborda, de pe o bază mai solidă, problema definirii terorismului.

Analistul american Raphael F. Perl, în studiul intitulat "Terorismul și politica externă a S.U.A.", din decembrie 2001, elaborat pentru Congresul S.U.A., definește terorismul contemporan astfel: *"În concepțiunea sa cea mai largă, terorismul poate fi definit ca fiind o acțiune violentă motivată politic, săvârșită împotriva unor ținte necombatante, de către grupări subnaționale sau agenți clandestini".*

După părerea noastră, nici această definiție nu satisface, dar are meritul că nu definește terorismul ca fiind un act criminal, cum s-a făcut de către mulți juriști de talie internațională și recunoaște existența unei motivații politice în spatele oricărui act terorist.

Terorismul nu poate fi definit drept crimă împotriva lumii civilizate, a democrației și libertăților, cum l-a prezentat președintele S.U.A., G.W.Bush, sub imperiul furiei și neputinței, după evenimentele de la 11 septembrie 2001.

În urma unui riguros proces de analiză, am ajuns la concluzia că definiția cea mai completă și mai apropiată de adevăr dată terorismului este cea a specialistului italian I.G.Pontara, în studiul intitulat "*Violența și terorismul*", apărut în anul 1979, în care se spune: "*Un act terorist este o acțiune executată ca parte a unei metode de luptă politică, având drept scop influențarea, cucerirea sau apărarea puterii de stat, prin folosirea unei violențe extreme (moarte, rănire, suferință) împotriva non-combatanților, a celor nevinovați*".

Place sau nu, **terorismul a existat și se va manifesta și în viitor în forme tot mai violente**. Asimilarea acestuia cu acțiunea criminală nu rezolvă nimic. Pentru a combate terorismul, mai întâi trebuie să-l înțelegi.

Orice formă de terorism vizează scopuri politice precise, are obiective precise și nu este îndreptat împotriva întregii Omeniri, cum au declarat președintele S.U.A., G.W.Bush și primul ministru al Marii Britanii, Tony Blair. Chiar dacă au suferit teribil de pe urma loviturilor de la 11 septembrie 2001, **S.U.A. și Marea Britanie nu sunt "întreaga Omenire"**...

Potrivit definiției lui I.G. Pontara, în lume se manifestă **două tipuri fundamentale de terorism**. De jos în sus, mai ales terorismul **revoluționar** și de sus în jos, adică terorismul **de stat**, care este **mult mai prezent, mai puternic și mai distructiv**.

Intervenția militară a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, din primăvara anului 1999, în favoarea terorismului albanez din Kosovo, va rămâne, în istoria universală, ca **un exemplu tipic al terorismului de stat**.

La scară națională, actele teroriste pot constitui **preludiul unei insurecții**, al unei răscoale sau al unei revoluții.

Diversiuni și terorism de stat

La scară internațională, actele teroriste pot constitui **preludiul unui război între state** sau chiar al unui război mondial. Acestea pot fi **reale sau înscenate**. Un "atac terorist" înscenat a fost cel organizat de către serviciile secrete germane împotriva postului de radio german de la Gleiwitz, aflat în apropierea frontierei cu Polonia, la **31 august 1939**. Un "comandou" german, îmbrăcat în uniforme militare poloneze, alcătuit din criminali de rând scoși din pușcării, a atacat postul de radio menționat, ucigând tot personalul care îl deservea, după care s-a dat citire unui text în limba poloneză, pregătit la Ministerul Propagandei, sub îndrumarea lui Goebels, cu expresii amenințătoare și jignitoare la adresa Germaniei. Întregul "comandou" a fost ulterior lichidat de trupele SS, pentru a nu exista martori. **A doua zi, Adolf Hitler s-a folosit de "incidentul de la Gleiwitz", în discursul incendiar rostit în fața Reichstagului, pentru a justifica invadarea Poloniei**. Urmează "ultimatumul" dat Germaniei de către Marea Britanie, urmat și el de

declarația de război a acesteia, la 3 septembrie 1939. **Așa a început al doilea război mondial.**

Potrivit unor documente secrete, extrase din arhivele militare americane de către Daniel Ellsberg, și publicate în "*The New York Times*", în 1971, sub genericul "*Pentagon papers*", **serviciile de spionaj americane au înscenat "atacuri teroriste" împotriva unor nave americane în Golful Tonkin, pentru a-i permite președintelui S.U.A., Lyndon Johnson, să ordone declanșarea unor bombardamente sălbatice împotriva Vietnamului de nord.**

Între 1966-1968, aviația americană a prăvălit asupra Vietnamului de Nord mai multe bombe decât s-au utilizat în cursul celui de-al doilea război mondial. Se poate pune întrebarea firească: unde este deosebirea dintre Adolf Hitler și Lyndon Johnson?

Pe plan intern, terorismul se naște, de regulă, acolo unde există regimuri politice opresive, așa cum a fost și continuă să fie aria Americii Latine.

Pe plan extern, în contextul a ceea ce numim terorism internațional, acesta lovește acele state a căror politică, în raport cu restul lumii, este opresivă, rapace, neo-colonialistă și neo-imperialistă. Nimeni nu recurge la terorism de dragul terorismului, așa cum încearcă să convingă lumea o seamă de centre ale propagandei psihologice, precum și mass-media aservită din statele care au avut de suferit de pe urma unor acțiuni teroriste.

Terorismul se manifestă în combinație cu alte forme de dezacorduri și proteste. Lanțul acțiunilor începe, de regulă, cu forme legale de dezacord, proteste individuale orale, petiții și demonstrații pașnice. Urmează derapajul spre formele ilegale ale demonstrațiilor, de forță neaprobate, spre acțiuni violente, cum au fost cele din 13-15 iunie 1990 din România, jafuri și vandalisme (vezi evenimentele din 16-19 decembrie 1989 de la Timișoara).

Urmează al treilea val de acțiuni, de data aceasta subterane, total ilegale, de sabotaje, bombe, luarea de oștatici și asasinările. Sub aceste manifestări, terorismul este asimilat cu războiul de joasă intensitate. Marea majoritate a analiștilor și politologilor neaserviți politici consideră terorismul ca armă a celor slabi împotriva celor puternici, ca formă a "războiului asimetric", purtat de către "liliputani", de către comunitatea internațională a statelor non-puteri, împotriva superputerilor.

Teroarea poate constitui și o formă de guvernare. În afara terorii iacobine, Omenirea a trecut și continuă să mai treacă și prin alte forme de teroare, cum sunt cele ale regimurilor de dictatură militară și de esență fascistă, regimurile totalitare de esență marxistă, McCarthyismul american din anii '50, regimurile islamiste arhaice, precum cel taliban din Afganistan sau cel monarhist absolutist din Arabia Saudită.

Există și alte forme ale terorii, cum ar fi:

• **armele generatoare de teroare**, cum sunt cele atomice, bacteriologice și chimice;

• **aviația de bombardament**, cu monstruosul său arsenal de rachete de croazieră, bombe de fragmentație, bombe dirijate prin laser și prin sateliți, bombe cu grafit și multe altele, aflate exclusiv în posesia Marilor Puteri, cu precădere a S.U.A.

Forma cea mai înaltă generatoare de groază și spaimă de moarte este războiul.

Imensa majoritate a popoarelor lumii nu au cu ce replica la armele ultrasofisticate ale S.U.A. și aliaților lor și, de aceea, și-a făcut apariția **metoda ripostei asimetrice**, având ca vârf de lance terorismul.

Terorismul modern este **profund implantat în lumea actuală**, este larg răspândit, diversificat, difuz și invizibil.

Terorismul este un fenomen ce se desfășoară în **condițiile celui mai profund secret**. **Forțele armate de orice fel**, indiferent cât sunt de inzestrate și de puternice, **sunt total inapte pentru ducerea cu succes a unor acțiuni antiteroriste.**

Armata israeliană, una dintre cele mai bine dotate și mai instruite armate din lume, cu o experiență de patru războaie (1948, 1956, 1967 și 1973), deși face eforturi de o jumătate de secol, s-a dovedit **incapabilă să anihileze terorismul palestinian**. Primii miniștri israelieni au ajuns în situația de a trata de la egal la egal cu "teroristul" Yasser Arafat, sub patronajul S.U.A., iar mai recent al Uniunii Europene.

De o excepțională importanță sunt **aprecierile făcute de reputatul om politic american Gerry Hart**, după declanșarea de către S.U.A., la 7 octombrie 2001, a intervenției militare din Afganistan, care a afirmat **pe C.N.N.**, în auzul întregii lumi, următoarele: **"S.U.A., cea mai mare putere militară a lumii, nu este pregătită pentru a se apăra în secolul XXI, când războiul este purtat de civili contra civililor, când nu există limite în ceea ce privește alegerea obiectivelor, când părțile angajate în conflict nu au nimic în comun cu armata și regulile militare"**.

La 7 octombrie 2001, președintele **G.W.Bush**, a slobozit câinii războiului, **căzând, de fapt, în plasa întinsă de teroriști**. Cu cât riposta militară la scară globală a S.U.A. va fi mai îndelungată și mai violentă cu atât **scopurile politice urmărite de către terorismul internațional vor fi mai bine slujite...**

Mizeria - principala cauză

Este absolut surprinzător, dacă nu chiar stupefiant, faptul că, **deși S.U.A., în fruntea unei coaliții de 120* de state, se află "în stare de război" cu terorismul internațional**, nici președintele G.W.Bush

* **N. edit.:** Vechea obsesie simbolistică ! În fapt, aceste simboluri sunt... niște ștampile: arată cine se află în spatele unor acțiuni, dovezi ale forței autorilor...

și nici un alt om politic de marcă din lume, nici un centru de studii și cercetări politico-militare din S.U.A. sau Europa Occidentală nu au făcut **nici cea mai mică referire la cauzele care au generat și generează fenomenul terorist**. Toată lumea vorbește de eradicarea acestui "flagel", fără a-i explica geneza, fără a-i pune în lumină cauzele. **Este de domeniul absurdului orice încercare de vindecare a unei maladii fără a-i cunoaște cauzele**. În asemenea condiții, "*cruciada împotriva terorismului*", lansată de președintele S.U.A., G.W.Bush, seamănă foarte mult cu lupta cu morile de vânt a eroului lui Cervantes Saavedra (1547-1616), nemuritorul Don Quijote.

Herbert Marcuse, cel mai recunoscut teoretician și doctrinar al terorismului contemporan, în opera sa "*Omul unidimensional*", **considera că: "Principala cauză a fenomenului terorist este mizeria umană, care trece dincolo de culoare, convingeri politice, religioase etc."** Dacă este așa, și nu există nici un motiv să se pună la îndoială acest lucru, atunci, toți cei care afirmă în gura mare că "*nu există scuze și rațiuni pentru actele de terorism*" **nu fac decât să-și etaleze ignoranța în acest domeniu...**

Urișele disproporții dintre lumea dezvoltată (S.U.A. plus Uniunea Europeană), care reprezintă 1/6 din populația globului, dar care consumă 5/6 din bogățiile acestuia și lumea în curs de dezvoltare constituie cauza fundamentală a existenței terorismului internațional. Dacă S.U.A. au devenit ținta numărul 1 a acțiunilor teroriste, aceasta se datorează, în primul rând, faptului că această țară super-dezvoltată, cu o populație de numai 4 % din populația lumii, consumă circa 40 % din bogățiile planetei. Este însă foarte puțin probabil ca vreun președinte american sau vreun șef de stat din Europa Occidentală să recunoască, vreodată, această realitate.

De secole, statele dezvoltate din Occident, catolice sau protestante au dus o politică acerbă de împiedicare, prin orice mijloace, a procesului de industrializare a statelor din lumea a treia. Singurele industrii pe care S.U.A. și aliații lor occidentali le-au creat în statele în curs de dezvoltare au fost cele extractive.

În ultimii 12 ani, România este supusă, în mod sistematic, unui **proces de dezindustrializare, derulat în mod cinic sub genericul de "reformă"**. Reprezentanții partidelor politice alternate la putere au dus la îndeplinire, fără a murmura, acest program. **Rezultatul la care s-a ajuns este îmbogățirea fără limite a unui grup limitat de profitori și aducerea la sapă de lemn a imensei majorități a populației**. În ultimii doi ani, muncitorii de la Combinatul siderurgic din Reșița, cu o vechime mai mare decât istoria S.U.A., au fost aduși în pragul disperării de către firma americană "*Nobel Venture*". Nu ar trebui să se mire nimeni dacă la Reșița, precum și în alte centre muncitorești, împinse la marginea prăpastiei și a suportabilității, ar începe să se producă acte violente cu caracter terorist.

Globalizarea agresivă și minoritățile separatiste

Amestecul brutal în treburile interne ale statelor, comportamentul barbar al companiilor transnaționale, care secătuiesc lumea arabă, africană, asiatică și latino-americană de resursele lor naturale, constituie o altă cauză ce generează puternice manifestări cu caracter terorist, de la plasarea de bombe, la răpirea și asasinarea managerilor și personalului ce lucrează în aceste companii.

Nașterea statului evreu și conflictul endemic dintre palestinienii și israelienii susținuți de S.U.A. este una din marile cauze care au condus la radicalizarea islamismului, la apariția fundamentalismului, ca mișcare politică și principală platformă purtătoare a terorismului antiamerican și antioccidental.

Mișcările grupurilor naționale minoritare separatiste de pe toate continentele au generat și vor continua să genereze acțiuni teroriste. În Balcani, terorismul pe fondul etnic separatist a produs adevărate ravagii, prefăcând războiul civil care a condus la destrămarea fostei Iugoslavii, precum și la agresiunea S.U.A. și N.A.T.O. împotriva noii și micii Iugoslavii (Serbia și Muntenegru), din 1999. Din 1991 încoace, terorismul etnic separatist, sprijinit de S.U.A. și aliații lor, mai ales Turcia și Arabia Saudită, au transformat Caucazul într-un adevărat infern.

În lume, există în jur de 3.600 de grupuri etnice cu tendințe autonomist-separatiste turbulente. România se află în rândul statelor pe teritoriul cărora există o asemenea grupare etnică și, deci, pericolul potențial al unor acțiuni teroriste, în viitorul mai mult sau mai puțin apropiat. A nu fi conștienți de acest lucru, înseamnă a da dovadă de orbul găinilor...

Prezența trupelor străine pe teritoriile altor state constituie o altă sursă generatoare de acte teroriste. La nivelul anului 2002, există un număr de 245.000 de militari americani repartizați în peste 140 de țări. Chiar dacă nu se recunoaște, cu siguranță că la Casa Albă se știe că cele șapte baze militare americane din Arabia Saudită și Golful Persic i-au motivat pe studenții saudiți să se sacrifice pe sine în cumplitele lovituri teroriste de la 11 septembrie 2001.

Este foarte important de reținut faptul că S.U.A. folosesc forțele lor armate, în proporție de 85 %, pentru a "proiecta putere" la scară globală, adică a teroriza lumea și numai 15 % pentru apărarea teritoriului american. Rămâne de văzut dacă această proporție se va schimba după ce, la 11 septembrie 2001, s-a demonstrat că teritoriul S.U.A., unica superputere a lumii, este foarte vulnerabil.

"Globalizarea" sau, mai exact, "americanizarea" lumii, la care se fac atâtea trimiteri după căderea "lumii comuniste", a devenit un factor generator de acțiuni violente, inclusiv de esență terbristă, tot la scară globală. Mai mult chiar, "globalizarea" favorizează, pe multe planuri, dezvoltarea și extinderea fenomenului terorist.

Analistul politic american Stephen E. Flynn afirma, în eseu "America vulnerabilă", publicat în celebra revistă "Foreign Affairs", din ianuarie/februarie 2002, că **"globalizarea este un adevărat paradis pentru teroriști"**.

"Globalizarea" a generat un nou tip de terorism și anume terorismul neafiliat, care ia proporții în Europa Occidentală, S.U.A. și America Latină. Acest tip de terorism lovește în acțiunile de globalizare, sunt în **esență anticapitaliste**, în general, și nu mai poate fi pus pe seama unor state pe care să le poți bombarda, așa cum s-a procedat cu Afganistanul.

Analizii americani, care au luat în calcul loviturile de la 11 septembrie 2001, au ajuns la concluzia că **terorismul este cu un pas înaintea globalizării, pe care ar putea-o paraliza**. După aprecierile profesorului universitar doctor Ismat Harcan, de la Facultatea de medicină Baylor, din Texas - S.U.A., exprimate în studiul "Terorism: Concepție și Construcție", publicat succesiv în 1984, 1990, 1994 și a altor analiști americani precum Thomas H. Dixon, printre **factorii care au determinat apariția și dezvoltarea terorismului modern** s-ar număra:

- **apariția superputerilor și statelor polițiste de înaltă eficiență**, în raport cu care individul este de o slăbiciune totală, fără speranță; statul **polițist** este reprezentat de **S.U.A.**, statul **totalitar** a fost reprezentat de fosta **U.R.S.S.** și statul **fascist** de **Germania celui de-al treilea Reich**, iar toate la un loc au zdrobit, pur și simplu, individul; pe acest fond, oamenii s-au grupat și au trecut la acțiuni clandestine;

- **apariția tehnologiilor avansate** a constituit un alt factor care a stimulat creșterea amplitudinii mișcărilor cu caracter terorist; în fața arsenalelor formidabile ale armatelor Marilor Puteri, precum și a mijloacelor tehnice cu care operează forțele de poliție, șansele de succes ale unor revolte de masă sunt excluse; exemplul cel mai concludent în acest sens îl reprezintă marea răscoală populară de la Los Angeles din 28 aprilie-8 mai 1992; în schimb, grupările mici, clandestine, dotate cu arme automate, explozivi de mare putere și substanțe chimice și biologice pot face ravagii în oricare stat de pe suprafața globului;

- **dezvoltarea tehnologiei comunicațiilor**, a legăturilor radio, telefonice și de televiziune prin satelit, amploarea extraordinară a mass-media audio-vizuale, au favorizat și favorizează acțiunile organizațiilor și facțiunilor teroriste la scară globală, ajutându-le să-și coordoneze loviturile și să obțină efecte propagandistice teribile;

- **deschiderea frontierelor**, așa-zisa societate deschisă pe care pedalează globalizarea, libertatea circulației mărfurilor, a informațiilor și mai ales a popoarelor (vezi spațiul Shengen) constituie un adevărat paradis pentru teroriști; este cât se poate de evident că S.U.A. și aliații lor nu vor putea avea, în același timp, și globalizarea și securitatea, așa cum au demonstrat-o, într-un mod atât de dramatic, evenimentele de la 11 septembrie 2001;

- **existența a numeroase ținte și obiective vulnerabile de mare valoare**, construite după criteriile economice ale profitului maxim, în dauna criteriilor de securitate, precum sediile comercial-bancare (World Trade Centre, unde erau concentrați peste 40.000 de specialiști și valori imense), centralele electrice, ambasadetele, aeronavele, podurile și tunelele de trafic etc., care invită la atacuri teroriste.

- **anonimitatea vieții moderne**, standardizarea condițiilor de existență a oamenilor, fac posibilă ascunderea perfectă a teroriștilor în masa populației.

Terorismul se anunță a fi prețul pe care globalizarea și modernizarea lumii contemporane vor trebui să-l plătească. Își fac mari iluzii cei care cred în posibilitatea eradicării terorismului...

Din tot ceea ce s-a petrecut în a doua jumătate a secolui XX, culminând cu loviturile cataclismice de la 11 septembrie 2001, asupra New Yorkului și Washingtonului, rezultă că **terorismul a devenit un element de forță la scară mondială, de care va trebui să se țină cont și căruia S.U.A. nu le pot face față singure.** Noul inamic se anunță mult mai periculos, mai agresiv și mai greu de controlat, decât a fost **"pericolul comunist"** al epocii războiului rece. Conducătorilor U.R.S.S. și ai Tratatului de la Varșovia nu le-a trecut niciodată prin cap să lovească și să distrugă centrele vitale ale puterii economice și militare ale S.U.A. Dacă ar fi făcut acest lucru, cu siguranță că Omenirea ar fi fost aruncată într-un război nuclear devastator.

La seria de factori favorizanți ai fenomenului terorist internațional, mai putem adăuga **disputele teritoriale dintre state**, cum este problema Kashmirului, dintre India și Pakistan, unde terorismul face ravagii, conflictul endemic Nord-Sud, **naționalismul etnic**, prezent nu numai în Balcani și Europa de Est, ci și în Europa Occidentală, S.U.A. și Canada, **instabilitatea, incorectitudinea, neo-imperialismul și incapacitatea de adaptare la schimbări a unor state și instituții, precum S.U.A. și N.A.T.O.**

Tabloul ar fi incomplet dacă, la cele de mai sus, nu am adăuga fenomenele de **crimă organizată, traficul de droguri și de armament, războiul informațional** care, fie că se înrudesc, fie că se întretaie cu terorismul.

Raportul de forțe la scară globală va fi unul fals, dacă nu va fi luat în calcul și terorismul.

Cele "12 principii" ale terorismului

Dezvoltarea terorismului în plan național și internațional, din perioada de după cel de-al doilea război mondial, experiența politică și de luptă acumulată, participarea la fenomenul terorist a unor personalități de înaltă ținută intelectuală, capabili să sintetizeze esența acestui fenomen, au permis elaborarea unor **principii universal valabile, cu caracter doctrinar, ale terorismului**, pe care le prezentăm în forma lor cea mai concentrată:

• **violența este necesară pentru răsturnarea opresiunii**, principiu universal, aplicat atât împotriva factorilor de opresiune internă, cât și externă;

• **atunci când violența este justificată, aceasta nu are limite**; acest principiu cutremurător a fost confirmat de întreaga evoluție a fenomenului terorist, de la asasinatul politic, ca formă standard, până la distrugerea World Trade Center și lovirea Pentagonului; în virtutea acestui principiu, rezultă că loviturile de la 11 septembrie 2001, care au paralizat S.U.A., cea mai mare putere economică și militară a lumii, nu reprezintă limita maximă a violenței, iar americanii știu acest lucru...

Dacă nu se va umbla la cauzele generatoare ale terorismului, în viitor, ne putem aștepta la escaladări și mai mari ale violenței. Aici, nu există nici reguli și nici limite. Dacă, într-o bună zi, lângă Empire State Building, cea mai înaltă clădire din New York, sau lângă o centrală atomo-electrică din S.U.A., ar exploda o bombă atomică de tip geaman-tan, despre care se vorbește tot mai des, mirarea nu ar trebui să fie prea mare, ținând cont de principiul de mai sus.

• **acțiunile teroriste trebuie să aibă un mesaj foarte clar, să-și facă cunoscute scopurile prin toate mijloacele posibile**;

Teroriștii lui Yasser Arafat și-au făcut cunoscut scopul urmărit de o jumătate de secol, și anume formarea unui stat palestinian, pe teritoriul ce le-a fost furat de evrei.

Armata de Eliberare Irlandeză – (I.R.A.) dorește, și nu a făcut un secret din aceasta, eliberarea Irlandei de Nord de sub ocupația engleză și unirea cu Republica Irlanda.

Cumplitul Osama bin Laden, care-i face pe americani să aibă coșmaruri, a declarat că scopul mișcării pe care o conduce îl reprezintă scoaterea trupelor americane de pe teritoriul Arabiei Saudite, din Golful Persic și determinarea S.U.A. de a nu mai ajuta Israelul în războiul purtat de acesta împotriva palestinienilor. În același context, miliardarul saudit a declarat că vrea să răzbune cei 80 de ani de oprimare și umilire a lumii islamice de către S.U.A. și aliații lor principali (mai ales Marea Britanie).

• **omorurile, ca formă de represalii antiteroriste sunt contraproductive**; teroriștii, în general, și cei din lumea islamică în special, nu se tem de moarte prin însăși structura lor psihică și educația religioasă;

Analistul politic american Bruce Hoffman, de la marele cotidian "Los Angeles Times", aprecia, în septembrie 2001, că dacă Osama bin Laden va fi ucis, alți 50 de lideri teroriști vor fi gata să-i ia locul. Același comentator mai afirma: *"Dacă S.U.A. vor escalada operațiunile militare, lovind țările bănuite de sprijinire a terorismului, vor trebui ca, la rândul lor, să se mai aștepte și la alte lovituri devastatoare. Amplificând conflictului în lanț, S.U.A. nu fac decât jocul teroriștilor, având în vedere că aceștia urmăresc să determine S.U.A. să intre într-un război interminabil cu lumea musulmană."*

Se pare că, prin "politica de cow-boy", de care este acuzat președintele G.W.Bush, S.U.A. tocmai au căzut în această capcană...

În ultimii 50 ani, Mossad-ul, prin comandourile sale, a asasinat zeci și zeci de lideri teroriști palestinieni și arabi, în general, dar nu a putut pune capăt terorismului anti-israelian. Dimpotrivă, acesta a luat proporții de masă sub forma "Intifadei", căruia armata israeliană, în totalitatea ei nu-i poate face față.

• în terorism, violența trebuie să fie neîndurătoare și extraordinară, dacă se dorește obținerea succesului;

Acțiunile teroriste sunt îndreptate, **cu precădere, împotriva non-combatanților**, a populației civile, din rândul căreia cad victime oameni nevinovați, inclusiv femei și copii. Tocmai în aceasta constă caracterul neîndurător și extraordinar al violenței aplicate de către organizațiile și facțiunile teroriste și numai pe această cale se obțin efectele psihologice scontate, adică diseminarea în mase a groazei, a spaimei de moarte și paralizarea voinței acestora.

Și terorismul de stat procedează la fel, lovind în non-combatanți, pentru a paraliza voința de rezistență a unei națiuni. În anul 1915, autoritățile turcești, apelând la armată, au asasinat în masă 1.500.000 civili armeni, în principal femei, copii și bătrâni.

În noaptea de 9/10 martie 1945, un număr de 334 avioane de bombardament strategic de tip B-29 americane, folosind exclusiv bombe incendiare, au transformat orașul Tokyo într-un infern. Au pierit în flăcări în jur de 100.000 de non-combatanți, adică civili, în majoritate copii, femei și bătrâni.

Bombardamentul atomic american de la 6 august 1945, asupra orașului Hiroshima, în care nu exista nici un obiectiv militar, a dus la moartea cea mai cumplită a 200.000 de civili. Nu se încadrează în aceeași categorie și bombardamentul de la Nagasaki, din 9 august 1945, în urma căruia au pierit 60.000 de oameni, deoarece acest oraș era, în același timp, și bază militară navală.

Aviația de bombardament a Marii Britanii s-a "distins" și ea prin uciderea, cu maximum de violență, a circa 60.000 de civili, în bombardamentele de la Dresda, din 1945. Violența, în cazul terorismului de stat este mult mai neîndurătoare și mai extraordinară decât își poate permite terorismul internațional, cu mijloacele de lovire de care dispune.

• eșecurile suferite de guverne pot fi utilizate pentru atragerea sprijinului popular;

Fidel Castro s-a folosit de acest principiu, în acțiunile sale teroriste și de gherilă, împotriva regimului dictatorului Batista. Fiecare victorie obținută de teroriștii lui Castro i-a mărit acestuia popularitatea și sprijinul de masă.

Chiar dacă le este extrem de greu să recunoască, liderii americani știu că eșecul suferit de S.U.A., la 11 septembrie 2001, a fost primit cu entuziasm de lumea musulmană din Filipine până în Maroc și este posibil ca, pe acest fond, efectivele de luptători teroriști la scară globală să fi crescut substanțial.

• **terorismul trebuie să pună în lumină, prin toate mijloacele, latura represivă a guvernării;**

Cu cât represaliile guvernelor împotriva teroriștilor sunt mai mari, mai violente și mai sângeroase, cu atât teroriștii câștigă în prestigiu, căpătând aureolă de eroi.

Atacurile S.U.A. împotriva Afganistanului și amenințările profesate de către președintele G.W.Bush împotriva "Axei răului", alcătuită din Iran-Irak și Coreea de Nord, nu au adus nici un avantaj politic sau moral Statelor Unite. Dimpotrivă, le-au permis organizațiilor teroriste internaționale să pună în lumină caracterul represiv al administrației S.U.A. împotriva lumii musulmane. Este clar că cei care au câștigat în plan politic sunt teroriștii. Se poate trage concluzia potrivit căreia, cu cât vor acționa americanii și aliații lor mai violent, cu atât terorismul internațional va avea de câștigat.

• **teroriștii urmăresc să incapaciteze guvernul, în mod direct sau indirect;**

Teroriștii palestinieni, în lupta lor cu statul israelian, au aplicat o strategie directă, atunci când au executat lovituri în interiorul Israelului și o strategie indirectă, când au atacat și distrus bunuri ale statului evreu aflate pe teritoriile altor state, cum au fost ambasadele, reprezentanțele comerciale și aeronavele.

În ultimii 20-30 ani, terorismul internațional a încercat să influențeze guvernul S.U.A. de regulă, printr-o strategie indirectă, atacând obiective americane de pe teritoriile altor state. De la 11 septembrie 2001, războiul terorist a devenit direct, fiind strămutat pe teritoriul american, ceea ce schimbă complet toate datele problemei.

• **secretul este esențial pentru succesul operațiunilor teroriste;**

Tocmai în caracterul său secret constau, atât eficiența, cât și pericolitatea terorismului. Nefiind codificat în dreptul internațional, neavând nici un fel de recunoaștere juridică, iar combatanții săi fiind tratați exclusiv de pe poziția de criminali, terorismul național sau internațional ar fi de negândit în afara cadrului strict al secretului. Secretul asigură realizarea surprinderii, deoarece, în lipsa acesteia, orice acțiune teroristă ar fi curată sinucidere. Se știe că, în lupta cu teroriștii, nici securitatea, nici poliția și nici unitățile speciale ale armatei, de regulă, nu iau prizonieri.

• **succesul în terorism are la bază o planificare și o execuție sistematice;**

Absolut nimic nu este lăsat la voia hazardului în lumea terorismului. Orice atac este precedat de acțiuni minuțioase de cercetare și spionaj, împinse până la perfecțiune. Teroriștii saudiți care au distrus "World Trade Center" au cunoscut până în cele mai mici detalii proiectele de construcție ale celor doi zgârie-nori și, mai ales, punctele vulnerabile ale acestora. Cele două avioane au lovit turnurile exact în punctele lor nevralgice, transformându-le în ruine în mai puțin de 20 minute. Cel mai probabil că cei care au obținut aceste informații au lucrat nemijlocit sub acoperire, la acest obiectiv de o valoare indescriptibilă.

- **atacurile la scară mică, dar repetate și persistente, dau cele mai bune rezultate;**

Teroriștii nu se pot angaja pe front larg în lupta cu forțele statului. Dacă ar face acest lucru, aceștia ar fi repede anihilați.

Aceștia, de regulă, atacă obiective punctuale, dar de mare valoare. Față de dimensiunile colosale ale puterii economice și militare ale S.U.A., atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001, de la New York și Washington, deși devastatoare au fost totuși "la scară mică" și ar putea fi urmate de altele la fel. Aceasta este cauza enormei agitații și spaima a administrației americane.

- **pentru cauza lor, teroriștii sunt oameni dedicați, capabili de orice.**

Luptătorii palestinieni, bărbați și femei, fac dovada acestor calități de mai bine de 50 ani. Cei 19 studenți teroriști care au executat loviturile de la 11 septembrie 2001 știau că merg la moarte. Câți oameni din așa-zisa lume civilizată, pe care G.W.Bush pretinde că o apără, ar fi în stare de un asemenea comportament?

Cele **12 principii doctrinare ale terorismului contemporan** au fost deduse dintr-o istorie de secole a acestui fenomen, iar **cel ce le ignoră**, tratând terorismul ca pe un "flagel", eludându-i cauzele, **riscă să plătească scump.**

La începutul mileniului trei și al secolului XXI, **pericolul unui război mondial, în sensul clasic al conceptului, este infim**, deoarece în lume nu există o mare putere interesată într-un asemenea război. **Pericolul terorismului internațional însă este imens, iar efectele finale pot fi aceleași.**

În lumina principiilor sale doctrinare, a felului în care este abordat în dreptul internațional, dar și a rolului său în lumea contemporană, specialiștii în domeniu, din mediile academice, au desprins **trei trăsături fundamentale ale terorismului modern:**

- este un **"act criminal"**, întrucât este cercetat de justiție; președintele S.U.A., G.W.Bush ar vrea să-l aresteze, să-l judece și să-l condamne pe toți teroriștii care nu iubesc Statele Unite; grea sarcină;

- este un **act de război**, deoarece utilizează forța, o gamă largă de mijloace de lovire și poate produce distrugerii inimaginabile, așa cum s-a întâmplat la 11 septembrie 2001;

- este un **act politic**, deoarece are în spate o motivație și, chiar mai mult, un program politic.

Terorismul are, deci, o **triplă dimensiune** și nu este corect să fie prezentat unidimensional, așa cum se face la nivelul guvernelor occidentale, imitate de guvernele din statele aservite ale Europei de Est aspirante la "admiterea în N.A.T.O."

CIA – ȘCOALA DE (MEGA)TERORIȘTI

Terorismul revoluționar

Istoricii, politologii și analiștii politico-militari obiectivi, neaserviți intereselor de partid și nepuși în slujba serviciilor de spionaj, au ajuns la aprecieri și concluzii apropiate sau identice în ceea ce privește tipologia terorismului.

Din vremurile biblice ale zeloților evrei, care au luptat împotriva stăpânirii romane și până la teroriștii arabi saudiți, care au intrat cu avioanele în World Trade Centre și Pentagon, la 11 septembrie 2001, **tipul dominant al acestui fenomen l-a constituit terorismul revoluționar.** Această formă de terorism politic mai poartă și denumirile de **terorism agitațional sau terorism de jos în sus.** În plan intern, terorismul revoluționar vizează destabilizarea și răsturnarea regimului politic, prin mobilizarea sprijinului popular. În plan extern, după cel de-al doilea război mondial, terorismul revoluționar a constituit principala formă de luptă care a condus la distrugerea sistemului colonial. Dacă, în anul 1945, Carta O.N.U. a fost semnată de 51 de state fondatoare, în anul 2000, numărul statelor independente, cel puțin formal, a ajuns la 200.

Terorismul revoluționar a jucat un rol imens în acest proces. Asia, Africa și America Latină sunt continentele pe care terorismul revoluționar s-a manifestat intens și continuă să se manifeste. Au făcut istorie, prin rezultatele la care s-a ajuns, terorismul revoluționar chinez, vietnamez și palestinian. În marea majoritate a cazurilor, terorismul revoluționar a avut și are o **orientare de stânga.**

Datorită acestui fapt, în epoca războiului rece, cercurile politice ultraconservatoare din S.U.A. și N.A.T.O. au încercat să prezinte opiniei publice terorismul revoluționar drept o formă de *"subversiune comunistă"*, iar Moscova, drept centru al *"terorismului mondial"*. În fața acestei enorme deturnări a adevărului, până și Agenția Centrală de Informații a refuzat să confirme, în studiile și rapoartele sale, asemenea vederi.

Falsitatea acestei teze a fost demonstrată dureros, după colapsul fostei lumi comuniste, intervenită în perioada 1989-1991, când fenomenul terorist, nu numai că nu s-a diminuat, ci **s-a intensificat pe toate continentele,** atingând forma catastrofică de la 11 septembrie 2001.

Terorismul revoluționar de stânga se manifestă, la scară amplă, în "lumea a treia", adică în lumea celor săraci.

Democrație CIA cu "escadroanele morții"...

Potrivit legii dialectice a unității și luptei contrariilor, **terorismului revoluționar de stânga i se opune terorismul conservator de dreapta.**

Ca formă de manifestare, acesta este mult mai violent și mai recrutător, fiind sponsorizat de clasele înstărite care dețin puterea, precum și de către puterile străine interesate, prin intermediul serviciilor de spionaj și subversiune.

Purtătoarele terorismului de dreapta sunt **organizațiile extreme tolerate sau chiar sprijinite de stat**. În spațiul Americii Latine, asemenea organizații au făcut și continuă să facă ravagii.

După cum rezultă din datele prezentate de analiștii francezi Fabrizio Calvi și Olivier Schmidt, în cartea lor *"Intelligences Secretes – Annales de L'Espionage"* (Secretele serviciilor secrete – Analele spionajului), apărută la Editura Hachette din Paris, în anul 1988 (pag.267-279), **"escadroanele morții"** reprezentând terorismul de dreapta din spațiul Americii Latine, au fost patronate și sponsorizate de către C.I.A.

În anii 1974-1982, **"escadronul morții"** din Argentina, cunoscut sub inițialele **"A.A.A."** (Alianța Argentiniană Anticomunistă), aflat în contact permanent cu diplomați americani, printre care și ambasadorul Robert Hill, a asasinat în jur de 20.000 de oponenți politici ai regimului dictatorial din Argentina.

În Bolivia, sub conducerea C.I.A. actele de teroare împotriva **"elementelor subversive"** erau executate de grupuri de asasini aflați în chiar slujba Serviciului de Informații al Armatei – S.E.S. (Servicio Especial de Seguridad). Numai în anul 1982, S.E.S. sub conducerea colonelului Luis Arce Gomez, a asasinat peste 163 de oameni politici din rândul opoziției.

În Salvador, colaborarea dintre C.I.A. și **"escadroanele morții"** a fost mai puternică decât în oricare altă țară latino-americană. Acestea erau antrenate și conduse de A.N.I. (Agenția Națională de Informații), încadrată cu un mare număr de consilieri americani. Potrivit estimărilor făcute de Amnesty Internațional, în perioada 1979 – 1984, în Salvador, au fost **asasinați peste 40.000 de oameni**, așa-zisi de stânga, oponenți ai regimului dictatorial din această țară.

Pentru distrugerea mișcării politice de stânga din Guatemala, C.I.A. a organizat și instruit "escadroane ale morții", nu numai din elemente criminale locale, ci și cu oameni din rândul refugiaților cubanezi lipsiți de mijloace de subzistență. **Acoperirea terorismului de dreapta din Guatemala s-a făcut prin A.I.D. (Agenția de Dezvoltare Internațională), condusă de C.I.A. și asistată de specialiști din trupele speciale americane "Beretele verzi"**. Între 1968 și 1971, în Guatemala au fost **asasinați 50 000 de oameni**.

C.I.A. a susținut și susține terorismul de dreapta nu numai în spațiul Americii Latine, ci și pe cel din Indonezia, Africa iar după 1991, pe cel din zona Caucazului.

Așa a promovat și promovează, în continuare, S.U.A., prin organul său de specialitate C.I.A., **"valorile democrației și drepturilor omului"**. Pentru administrația de la Washington, indiferent de proveniența de

partid, teroriștii la scară globală care slujesc interesele S.U.A. sunt **"luptători pentru libertate"**. Printre aceștia, se numără și teroriștii ceceni, care aruncă în aer blocuri de locuințe din Moscova. Teroriștii care lezează, sub o formă sau alta, interesele S.U.A. sunt **"criminali"**, trebuie urmăriți, capturați, exterminați iar țările din care aparțin, bombardate. Nu credem că acest "dublu standard" în abordarea terorismului contemporan va aduce Statelor Unite victoria mult trâmbițată în războiul împotriva terorismului...

Fundamentalismul islamic – aliatul SUA

Undeva între terorismul revoluționar și terorismul de dreapta, operează **terorismul "fundamentalismului islamic"**. Pe plan intern, acesta urmărește instaurarea prin teroare a unor regimuri politice islamice în statele respective. Cel mai mare success, în acest sens, a fost obținut de terorismul islamic shiit iranian, care a prefațat Revoluția islamică din Iran, condusă de ayatollahul Komeiny, victorioasă în 1979.

Au mai fost instaurate regimuri politice islamice în **Libia, Sudan și Afganistan**. Sub privirile întregii lumi, în numele combaterii terorismului, regimul politic islamic al talibanilor din Afganistan a fost înlăturat de la putere, în urma intervenției militare a S.U.A., declanșată la 7 octombrie 2001.

În anul 1982, organizația teroristă fundamentalist-islamică **"Frații musulmani"**, din Siria, a încercat să cucerească puterea prin forță și să-l înlăture de la putere pe președintele Hafez al Assad și partidul **BAAS** (cu o ideologie reprezentând elemente de marxism, naționalism de tip german și tradiționalism arab). Forțele teroriste ale **"Fraților musulmani"** erau concentrate în zona orașului Hama. Acestea au reușit o seamă de succese, până când președintele Assad a trimis împotriva lor unități de parașutiști, de tancuri și artilerie. Trupele de represalii au fost comandate de generalul Rifaat, fratele președintelui Siriei.

Au avut loc lupte sângeroase, în urma cărora au pierit circa 30.000 de oameni. Cartierul **"Fraților musulmani"** din Hama a fost ras de pe fața pământului, apoi terenul a fost arat și transformat într-un parc.

A fost **distrusă doar o filială** a organizației teroriste **"Frații musulmani"**, deoarece, în zilele noastre, aceasta dispune de structuri și facțiuni în toată lumea arabă, cele mai puternice fiind prezente în Egipt. **Cap de listă în vedere asasinării este președintele Egiptului, Hosni Mubarak.**

În **Algeria**, **"Frontul islamic al salvării"**, ținând tot de fundamentalismul islamic, între 1992 și 2001, a asasinat peste 100.000 de oameni, în majoritate civili.

În epoca războiului rece, fundamentalismul islamic a fost folosit, de către S.U.A. și aliații lor occidentali, în lupta împotriva comunismului. Atunci când ordinea politică mondială era bipolară, lumea islamică era aliatul natural al S.U.A. Căderea regimurilor politice din Europa Centrală, în 1989 și dezmembrarea U.R.S.S., în 1991, au fost celebrate în lumea musulmană ca **"o victorie a Islamului împotriva co-**

munismului". Regele Fahd al Arabiei Saudite a declarat, la Conferința Ligii Mondiale Musulmane, din ianuarie 1992, următoarele: *"Căderea comunismului este o binecuvântare de la atotputernicul Allah, iar noi trebuie să-i ajutăm pe musulmanii din noile republici".* Și într-adevăr, i-au ajutat! Astfel, s-au născut conflictele militare din Caucaz, Uzbekistan, Kârkâzstan, Bosnia-Herțegovina, Kosovo și Afganistan. Din războiul dintre fundamentalismul islamic și S.U.A., declanșat în urma evenimentelor de la 11 septembrie 2001, tot *"voința atotputernicului Allah"* este? Rămâne de văzut cum va putea S.U.A. să separe terorismul internațional de fundamentalismul islamic...

Terorismul etno-religios

Sfârșitul războiului rece și mai ales colapsul sistemului socialist, precum și al majorității regimurilor dictatoriale din Asia și America Latină, susținute de S.U.A., au subminat rațiunea de a exista a terorismului motivat ideologic, atât de stânga, cât și de extremă dreaptă.

În schimb, depolarizarea lumii a dus la apariția unui alt tip de terorism și anume cel generat de conflictele etno-religioase.

În forma sa etno-religioasă, terorismul s-a dovedit a fi precursorul insurecțiilor, al instabilității regionale, al războaielor civile.

Terorismul etno-religios este stimulat de mai mulți factori, printre care menționăm:

- aspirațiile autonomiste sau de independență;
- pretențiile teritoriale revizioniste;
- prezența străină tot mai mare, inclusiv militară, în special din partea S.U.A., în zonele de importanță geostrategică ale lumii, Orientul Mijlociu, Golful Persic, Oceanul Indian, Asia Centrală.

Terorismul etno-religios, alimentat de factori externi interesați, este deosebit de activ și de destabilizator în Balcani, în zona Caucazului și în Asia Centrală.

Mulți analiști, inclusiv americani, printre care și Neal A. Pollard, de la Centrul de Cercetare a Terorismului, din Washington, au ajuns la concluzia că **loviturile catastrofale primite de S.U.A., la 11 septembrie 2001, sunt emanație a terorismului etno-religios islamic și au ca motivație principală determinarea S.U.A. să-și retragă unitățile militare dislocate în Arabia Saudită și din statele Golfului Persic.** Până în prezent, pe fondul intervenției militare din Afganistan, **S.U.A. au reacționat exact invers, adică și-au mărit prezența militară în această parte a lumii.** Înseamnă că Washingtonul nu a înțeles "mesajul" de la 11 septembrie, fapt pentru care acesta **s-ar putea repeta.**

La începutul secolului XXI, **terorismul etno-religios are cea mai mare răspândire, acesta manifestându-se la scară globală, pe toate continentele.**

În S.U.A., s-a născut un tip de terorism original. Este vorba de terorismul anti-tehnologic.

În viitor, ținte ale terorismului vor fi nu numai instituțiile statului, ci și cele particulare și neguvernamentale, mai ales corporațiile multinaționale sau transnaționale, care sunt deosebit de agresive în procesul de globalizare economică.

Terorismul etno-religios, împreună cu alte tipuri de terorism, printre care cyberterorismul, care lovește în rețelele de calculatoare, se globalizează, devine tot mai suplu, bazat pe structuri mai mici, capabile să penetreze orice frontiere și folosind mijloace de lovire tot mai letale și mai distructive.

La proporții îngrijorătoare terorismul internațional neafiliat. Se consideră că un act terorist este "internațional", dacă la săvârșirea lui participă cel puțin două organizații sau două facțiuni teroriste din țări diferite.

Marele inconvenient pentru S.U.A., în războiul său cu terorismul internațional neafiliat, este acela că nu mai are spre cine arăta cu degetul și pe cine amenința, cum a procedat președintele S.U.A. în discursul său cu privire la starea națiunii din ianuarie 2002, în care a definit "Axa Răului" formată din Irak, Iran și Coreea de Nord, pe care le-a amenințat cu represalii militare.

Etno-terorismul, cyberterorismul și narco-terorismul, împreună cu traficul de armament, cooperează foarte strâns, se intercalează și, toate la un loc, produc efecte devastatoare.

Tipologia terorismului include și terorismul de stat. Acesta constă în utilizarea anormală și represivă a forței împotriva populației, așa cum s-au petrecut lucrurile la Los Angeles, în aprilie-mai 1992, pentru înăbușirea răscoalei populare.

Forme și metode ale terorismului de stat există în absolut toate statele lumii, indiferent cât de dezvoltate, civilizate și democratice ar fi acestea, atunci când este vorba de combaterea unor elemente sau fenomene considerate periculoase pentru siguranța statului. Utilizat abuziv și pe termen lung, terorismul de stat este contraproductiv și, de regulă, conduce la prăbușirea, în cele din urmă, a regimurilor politice care îl practică.

La rândul lor, terorismul revoluționar și terorismul extremist de dreapta pot fi sponsorizate din exterior, în scopul destabilizării unor state și zone întregi.

În epoca războiului rece, principalii sponsori la scară globală a tipurilor de terorism menționate mai sus au fost S.U.A. și fosta U.R.S.S.

În epoca post-război rece, etno-terorismul din Balcani, Caucaz și Asia Centrală a fost și continuă să fie sponsorizat de state precum S.U.A., Germania, Marea Britanie, Italia, Turcia, Arabia Saudită. Terorismul etno-religios din Republica Moldova este sponsorizat de Rusia și Ucraina. Terorismul mișcării palestiniene este sponsorizat, într-o măsură mai mică sau mai mare, de către toate statele produ-

cătoare de petrol din Orientul Mijlociu. Mișcarea fundamentalistă islamică este sponsorizată de către **Iran și Libia.**

Un tip de terorism specific S.U.A. este **terorismul de tip rasial.** Purtătorii acestui tip de terorism pe teritoriul S.U.A. sunt organizațiile rasiste *"Ku-Klux-Klan"* și *"Societatea John Birch"*.

Din punctul de vedere al statelor vizate de terorismul internațional, se disting:

- terorismul **anti-american**, care însumează cel mai mare număr de organizații și facțiuni, este cel mai puternic și mai devastator; din compunerea acestuia, *"Sabia Islamului"*, care a lovit la 11 septembrie 2001, s-a dovedit a fi un pericol imens la adresa S.U.A., mult mai mare decât a fost *"pericolul comunist"*, pentru distrugerea căruia, timp de 40 ani, S.U.A. au cheltuit astronomică sumă de 13 trilioane de dolari;

- terorismul **anti-semit**, împărțit de peste 200.000.000 de arabi, care are drept obiectiv suprimarea statului Israel, implantat în inima acestei lumi din anul 1948;

- terorismul **anti-rusesc**, alimentat și din exterior, care vizează eliminarea influenței Rusiei din zona Caucazului și Asiei Centrale, extrem de bogate în resurse naturale;

- terorismul **anti-britanic**, din Irlanda de Nord, care produce victime de peste 200 ani, având ca obiectiv întregirea teritorială a Republicii Irlanda;

- terorismul **albanez** anti-sârb, anti-macedonean și anti-grec, care urmărește crearea *"Albaniei Mari"*, sprijinit de S.U.A., care au prefațat agresiunea americană și N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei;

- terorismul **răzbunător armean**, îndreptat împotriva Turciei, care a masacrat 1.500.000 civili armeni în 1915; a demarat în 1921, prin asasinarea, la Berlin, a ministrului de Interne al Turciei, Talat Pașa; de atunci și până în zilele noastre, au fost asasinați peste 2.500 de militari turci, în marea lor majoritate diplomați și oameni politici; facțiunile teroriste armenice, cunoscute sub genericul *"Comandourile Justițiare ale Genocidului Armean"*, operează în Europa, S.U.A. și lumea arabă;

- terorismul **de stat** -reprezentat la scară globală, în special prin prezența militară străină pe teritoriile altor state; forțele armate ale S.U.A., în proporție de 85 %, sunt destinate, prin însăși strategia de securitate a S.U.A., să *"proiecteze putere la scară globală"*; în realitate și pe înțelesul tuturor, puterea militară americană la scară globală *"proiectează teroare"*.

După anul 1989, ca an de referință care a schimbat cursul istoriei, terorismul a devenit principalul front de luptă între lumea a treia, lumea subdezvoltată și Occidentul opulent și devorator.

Terorismul internațional este anti-occidental și mai ales anti-american. După căderea lumii comuniste, pe care S.U.A. au hăituit-o o jumătate de secol, **americanii erau în criză de inamic**, erau în căutarea unui inamic, împotriva căruia să-și concentreze forța militară, amenințată cu degradarea. Iată că, după 11 septembrie 2001, l-au găsit.

Inamicul cu care se va lupta S.U.A. în secolul XXI nu va fi însă un terorism cu care lumea începuse să se obișnuiască, constând din plasarea de bombe, deturnarea de aeronave, luarea de ostateci etc. **S.U.A. se vor înfrunta cu un super-terorism**, capabil să dea lovituri catastrofale, cu mijloace nebănuite și prin surprindere, așa cum au demonstrat-o evenimentele de la 11 septembrie 2001.

Terorismul este o armă de luptă, tot așa cum sunt și rachetele de croazieră, bombele dirijate prin laser și prin satelit americane.

De-a lungul istoriei, toate clasele sociale și toate credințele politice și religioase au apelat la terorism. Acesta nu este monopolul nimănui.

CIA, droguri, teroriști

Toate informațiile existente în băncile de date ale organelor de securitate din statele lumii, fie ele super-dezvoltate sau non-puteri, sunt în cea mai mare parte **post-factum**. O **cunoaștere din interior** a organizațiilor, structurilor și facțiunilor teroriste, de orice tip, s-a dovedit o **sarcină insurmontabilă**, chiar și pentru cele mai mari și mai puternice servicii de spionaj și de securitate ale lumii. Teroariștii arestați și interogați, de regulă, cunoșteau cel mult grupul din care făceau parte și misiunea ce o aveau de executat. Confruntate cu dezastrele de la **11 septembrie 2001**, atât **C.I.A.**, cât și **F.B.I.** au dat din colț în colț, pentru că **nu dispuneau de nici-un fel de informații relevante cu privire la autorii loviturilor**. Totul s-a făcut pe bază de supoziții, ipoteze și comparații cu acțiuni trecute.

Denumirile organizațiilor teroriste au fost înregistrate pe baza declarațiilor acestora, iar **afilierea la un stat sau altul care le-ar sponsoriza este mai mult bănuită decât dovedită**. Lista întocmită de Departamentul de Stat al S.U.A. cu statele care sponsorizează terorismul are un profund caracter politic și **foarte puțină legătură cu realitatea**. Pe această listă, figurează Iranul, Irakul, Libia, Siria, Sudan, Cuba și Coreea de Nord. **Motivul principal al incriminării** acestor state, care atrage după sine măsuri de embargo și alte sancțiuni, este faptul că, **în aceste țări, există regimuri politice total anti-americane**. **Centrul terorismului internațional islamic este Pakistanul**, dar această țară nu figurează pe lista Washingtonului, tot din considerente politice.

Actele teroriste la scară globală sunt cunoscute. Au fost contabilizate, analizate și stocate. Pe baza acestora, s-au tras concluzii cu privire la modul de operare și mijloacele folosite de teroriști, precum și apartenența acestora la diferite grupări, mai ales când au existat și declarații de asumare a acestor acte din partea unor organizații. **Având în vedere că, în urma asumării răspunderii pentru comiterea unor acte teroriste, mai ales împotriva unor obiective americane, au urmat represaliile S.U.A. împotriva statelor de origine ale acestor organizații, în ultimii ani, nu se mai fac asemenea declarații**. Nimeni nu și-a asumat răspunderea pentru teribilele lovituri împotriva S.U.A. din septembrie 2001.

În concluzie, trebuie să admitem că **informațiile cu privire la organizațiile, structurile și facțiunile teroriste de orice fel sunt relative.**

La simpozionul internațional consacrat terorismului internațional, ținut la Ankara, în perioada 17-18 aprilie 1984 (cu 18 ani în urmă), s-a evidențiat că **numai în spațiul Europei**, la data respectivă, existau și acționau în jur de **408 organizații, structuri și facțiuni teroriste**, dintre care un număr de **118 erau de orientare etno-religioasă separatistă**. În aceeași perioadă, circa **100 de organizații teroriste recunoscute**, deosebit de active, **operau în lumea de credință islamică.**

Terorismul la scară mondială se aseamănă mult cu fenomenul natural al fluxului și refluxului. **Anul 1975 a fost unul de vârf** în ceea ce privește amploarea și agresivitatea actelor teroriste la scară globală.

În imensa majoritate, organizațiile teroriste din lume au puternice conexiuni cu organizațiile mafiote ale traficantilor de droguri, pentru a face rost de bani, și cu rețelele traficantilor de armament, pentru a se înarma. În concluzie, combaterea terorismului, în care s-a avântat președintele S.Ū.A., G.W.Bush, este mult mai complexă decât pare. Simpla vânatoare de teroriști și interogarea pe bază de droguri și șocuri electrice a prizonierilor din Afganistan, încarcerati la baza militară de la Guantanamo, din Cuba, nu rezolvă nimic.

"Triunghiul de Aur" al drogurilor, constituit de zeci de ani din Thailanda-Birmania-Laos, **din care filierele C.I.A. au scos profituri colosale**, a fost subordonat de **"Triunghiul de Diamant"**, constituit din Asia Centrală-Caucaz-Turcia, care a îngrozit pur și simplu lumea în ultimii ani. **Columbienii au fost clar depășiți de noile carteluri narco-teroriste**, viguroase, agresive și dornice de îmbogățire rapidă, **din fosta lume comunistă.**

În fruntea traficantilor de droguri din lume au trecut organizațiile narco-teroriste compuse din ceceni, azeri, armeni, turci și albanezi. **Mafia italiană s-a convertit la noile filiere de droguri. În Europa Occidentală, cei mai mari traficanti de droguri sunt albanezii, depășindu-l pe turci.** Drogurile din Asia Centrală și Caucaz sunt mult mai ieftine decât cele din America Latină. Se merge pe principiile "economiei de piață". **România a devenit unul din punctele nodale de tranzit ale noilor filiere de traficanti de droguri.** Se vede că nici la asta nu ne pricepem...

"Cruciat" antiterorist sau... globe-trotter ?!

Din surse C.I.A., preluate de către diferite publicații de specialitate și de către mass-media din S.U.A. și Occident, rezultă că **terorismul internațional contează, la începutul secolului XXI, pe următoarele organizații teroriste recunoscute:**

- organizația **Al Qaeda**, condusă de miliardarul saudit Osama bin Laden, care a devenit sursă de coșmar și spaimă de moarte pentru toți americanii;

- **Armata Roșie din Japonia**, cu acțiuni la scară globală;

- organizația **Hezbollah**, dispunând de facțiuni în toată lumea islamică și America Latină;

- organizația condusă de **Abu Nidal**, compusă din 400-500 de teroriști fanatici care acționează rar, dar cu efecte devastatoare; este spaima guvernului de la Ierusalim; Mossad-ul îl vânează pe Abu Nidal (nume conspirativ de luptător) de peste 20 ani;

- organizația **Hamas**, cu sediul în Siria, având structuri în toată lumea arabă, precum și pe alte continente;

- organizația **Al Gama'at**, organizația **Al Islamiya** și teribila organizație **Frații Musulmani**, dislocate în Egipt, dar cu structuri în toată lumea musulmană;

- organizația **KLH - Frontul de Eliberare din Kalistan-Sikhi**, statul Punjab din India, de o crûzime indescritibilă, având la activ asasinarea primului-ministru al Indiei, Indira Gandhi, la 31 octombrie 1984;

- organizația **Al Faran** din Pakistan, care infiltrează teroriști în zona disputată cu India, Kashmir-Jamu;

- organizația **Drumul Luminos**, de orientare marxistă, din Peru;

- organizația **Frontul Manuel Rodriguez**, organizația **Frontul Lautaro**;

- organizația **Mișcarea Revoluționară de Stânga** și organizația **Mișcarea Revoluționară Tupac Amaru**, cu structuri și facțiuni prezente în toată America Latină;

- la organizațiile **IRA** din Irlanda de Nord și **ETA** din Spania încep să se contureze noi organizații și facțiuni teroriste, precum cele din Corsica, Italia și Scoția.

În afara celor menționate, în lume, **există sute de alte organizații și facțiuni care încă nu s-au făcut cunoscute, dar care operează. Baze și instalații de instruire pentru teroriști există și funcționează în următoarele state:** Afganistan, Africa de Sud, Bosnia-Herțegovina, Chile, Columbia, Coreea de Nord, Grecia, Irak, Iran, Liban, Libia, Malaezia, Mexic, Pakistan, Peru, Rusia, Sudan, Thailanda și Turcia. Pentru acțiunile teroriste din 11 septembrie 2001, **teroriștii saudiți s-au instruit în tehnica pilotajului în S.U.A. și Germania.**

Ar fi interesant de știut: cum își propun președintele G.W.Bush și consilierii săi apropiați să bombardeze și să distrugă centrele de instruire dispersate într-un asemenea spațiu geostrategic?...

“Al Qaeda” – șarpele crescute la sânul SUA

Autoritățile americane susțin că, în spatele loviturilor teroriste devastatoare de la 11 septembrie 2001, s-ar afla organizația teroristă **Al Qaeda, condusă de Osama bin Laden**, miliardar de origine saudită. În primele șase luni care au trecut de la sângeroasele evenimente s-a mai consumat și intervenția militară americano-rusească din Afganistan, ce a condus la răsturnarea regimului islamist fanatic al tali-

banilor, dar adevărul nu s-a putut stabili cu certitudine. Cel mai probabil că dovezile materiale de necontestat nu vor putea fi obținute niciodată. Aceasta, deoarece comandourile de teroriști de pe cele patru avioane participante la lovituri au murit cu toții. La fel s-a întâmplat și cu cei câteva sute de martori de la bordul avioanelor, care au pierit în îngrozitorul atac. Cel mai probabil că însuși, conducătorul întregii operațiuni s-a aflat pe unul din avioane, sacrificându-se împreună cu studenții teroriști participanți la atac. **Agenții C.I.A. au scotocit fiecare centimetru de pământ din Afganistan, dar nu au găsit nimic concludent.** Caseta video în care Osama bin Laden își exprima "satisfacția" pentru efectele loviturilor de la New York și Washington nu poate sluji ca material de incriminare. Sute de milioane de musulmani și-au exprimat pe față "satisfacția" pentru "victoria islamului" împotriva infidelilor din "*patria Marelui Satan*", dar pentru acest lucru nu pot fi incriminați și judecați.

Dacă **Al Qaeda** se află, într-adevăr, în spatele loviturilor teroriste de la 11 septembrie 2001, atunci această organizație teroristă poate fi cotate ca **una dintre cele mai cumplite, mai criminale, dar și mai de succes din câte au existat vreodată**, cel puțin din punctul de vedere al analiștilor americani în acest domeniu.

Chiar și în aceste condiții, autoritățile americane nu au dreptul să se supere prea tare pe Organizația Al Qaeda, dintr-un motiv foarte puternic. **Organizația teroristă Al Qaeda, este creația S.U.A., prin organul său de specialitate, Agenția Centrală de Informații.**

Din multiple surse americane deschise, printre care și "*San Francisco Chronicle*," Oficiul Internațional de Informații din Washinton și altele, rezultă că organizația teroristă **Al Qaeda s-a născut la Peshawar, localitate strategică din Pakistan**, situată în apropierea trecătorii Kiber, care face legătura cu Afganistanul, **sub patronajul S.U.A., cu participarea directă a unui important număr de agenți și specialiști ai C.I.A.** Inițial, aceasta s-a numit *Maktab Al Khidamat* (în traducere-Oficiul pentru Servicii Speciale).

Rolul acestui "*oficiu*" era recrutarea, înarmarea și instruirea de luptători, din toată lumea musulmană, pentru ducerea unor acțiuni de luptă împotriva trupelor de ocupație sovietice din Afganistan. În anul 1985, în fruntea "*oficiului*" a fost numit un om de excepție, recrutat și instruit de C.I.A., pe nume Osama bin Mohamed bin Laden, care a transformat, cu aprobarea C.I.A., "*Oficiul pentru Servicii Speciale*" în Al Qaeda.

Prin această organizație, S.U.A. au introdus în Afganistan armament și materiale de război estimate la circa **8 miliarde dolari**, în administrarea cărora **Osama bin Laden** a jucat un rol determinant, bucurându-se de o încredere nemărginită la sediul central al C.I.A. de la Langley, Virginia. **Iată cine a înarmat Al Qaeda**, cheltuind sume astronomice, și nu două țări amărâte din Balcani, ca **România și Bulgaria**, cum a avut nerușinarea să scrie ziarul "*Washington Post*", la sfârșitul

lunii februarie 2002. La terminarea războiului, în 1988, încheiat cu retragerea trupelor sovietice, după zece ani de război, pe timpul căruia acestea au pierdut 12.000 de militari, morți, organizația **Al Qaeda controlează un efectiv de 50.000 de luptători**, proveniți din toate statele de credință musulmană, căliți în acțiuni subversive, teroriste și de gherilă. De reținut că efectivul total al trupelor sovietice, pe durata războiului, nu a depășit plafonul de **115.000 militari**.

După terminarea războiului, cei 50.000 de combatanți ai Organizației Al Qaeda s-au întors în țările de origine, punând bazele unor filiale ale acestei teribile organizații teroriste.

Luptători din Al Qaeda au luat parte la sângeroasele acțiuni teroriste din Algeria, Orientul Mijlociu, Caucaz (cu precădere Cecenia), Bosnia-Herțegovina, Kosovo, Kenya, Mozambic, Filipine, Indonezia și din alte zone de conflict.

Organizația Al Qaeda a întors armele împotriva S.U.A. după războiul din Golful Persic, în special ca urmare a dislocării de trupe americane în Arabia Saudită, considerată de lumea musulmană "țara sfântă a Islamului".

În anul 1996, Osama bin Laden s-a refugiat în Afganistan, unde a fost tratat ca un lider al întregii lumi islamice, el fiind nu numai conducător al organizației, ci și șef suprem al Frontului Mondial Islamic, care, după unele date, ar constitui Statul Major General pentru organizațiile teroriste etno-religioase reprezentând Fundamentalismul Islamic. Se bănuiește că acest "Front" ar avea sediul, evident clandestin, la Peshawar, care a devenit, în acest fel, centrul nodal al terorismului internațional.

Analizii din cadrul C.I.A. apreciază că **Frontul Mondial Islamic, bazat pe Organizația Al Qaeda, operează în:**

- **Filipine**, unde susține revolta populației de cult islamic și organizează acțiuni de distrugere a unor bunuri aparținând S.U.A.; în luna februarie 2002, în Filipine au fost debarcați 6.500 de militari americani din trupele speciale, pentru a "ajuta" autoritățile de la Manila în combaterea terorismului fundamentalist islamic;

- **regiunea Kashmir-Jamu**, susținând cauza Pakistanului, în disputa de peste o jumătate de secol cu India, pentru stăpânirea acestui teritoriu; în această regiune, acțiunile teroriste nu au cunoscut niciodată pauză;

- **Tadjikistan și Cecenia**, cu acțiuni împotriva Rusiei, bucurându-se de sprijin din Partea S.U.A., Arabiei Saudite și Turciei;

- **Egipt**, unde cooperează cu Jihadul islamic egiptean, care l-a asasinat pe Președintele Anwar Al Sadat și cu Organizația *Gama'a al Islamiya*, care îl vânează pe președintele actual Hosni Mubarak, acuzat de pro-americanism;

- **Bosnia-Herțegovina**, pentru crearea unui stat islamic, cu ajutorul Iranului și asentimentul C.I.A.;

• **Algeria**, împreună cu *Frontul Islamic al Salvării*, pentru răsturnarea regimului Pro Occidental, care a anulat alegerile generale din anul 1992, câștigate de fundamentalistii islamici; actele teroriste sunt de o cruzime ieșită din comun, producând, până la sfârșitul anului 2001, peste 100. 000 de morți; pericolul izbucnirii unui război civil în Algeria este imens; Dacă acesta va izbucni, **armata franceză va fi în fruntea unei intervenții militare dirijată de Uniunea Europeană.**

Frontul Mondial Islamic mai dispune de structuri și facțiuni în Albania, Bangladesh, Canada, Ecuador, Eritreea, Iordania, Kosovo, Libia, Liban, Qatar, Marea Britanie, Mauritania, Malaezia, Sudan, Uganda, Uruguay și Uzbekistan.

Ar fi interesant de știut: cum gândesc președintele S.U.A., G.W.Bush și consilierii săi să ajungă la toate aceste organizații, structuri și facțiuni teroriste și să le anihileze?...

Fronturile terorismului

Serviciile de spionaj și de securitate din statele dezvoltate ale lumii, în frunte cu S.U.A., au monitorizat orice act terorist, indiferent în ce parte a lumii s-a produs, în scopul stabilirii responsabilității, modului de acțiune și efectelor produse. Pe această cale, post-factum, s-a acumulat o cantitate imensă de informații. Cu alte cuvinte, se știe ce au făcut și cum au acționat diferite comandouri și grupuri de lovire teroriste. Nu s-a știut însă, niciodată, când și unde vor lovi. Or, tocmai în aceasta rezidă toată rațiunea, esența însăși a luptei împotriva terorismului.

Modul de acțiune al teroriștilor, indiferent de convingerile lor politice și religioase este limitat doar de potențialul lor de inteligență. **Aceștia au demonstrat că pot transforma în arme ucigașe tehnologii și produse care nu au absolut nimic cu armamentul și tehnica militară.** Acest orizont deschis de evenimentele de la 11 septembrie 2001 îngrozește, pur și simplu, lumea occidentală sau "*lumea civilizată*", cum îi place să se exprime domnului G.W.Bush, conducătorul "*cruciadei împotriva terorismului*". Atât pentru analiști, cât și pentru scriitori, **fiecare acțiune teroristă mai importantă ar putea face obiectul unui studiu amplu sau al unei cărți.** În urma unui proces de sinteză, în forma lor cea mai concentrată, specifică nivelului strategic de abordare, **acțiunile teroriste se manifestă, de regulă, pe următoarele fronturi:**

- **asasinatele politice**, vizându-i pe liderii cei mai importanți;
- **asasinatele în masă**, vizând diseminarea groazei și a paraliziei sociale generale;
- **distrugerea aparatului administrativ și de ordine publică;**
- **subminarea bazei economice a statului**, lovind în punctele nodale ale acestuia. Asasinarea unor turiști străini poate duce la falimentul industriei turistice a unui stat;
- **luarea de ostateci**, mai ales din rândul unor oameni de afaceri foarte bogați, pentru care se cer sume de răscumpărare imense;

- **deturnarea de avioane și nave maritime;**
- **distrugerea masivă a bunurilor unui stat, aflate pe teritoriile altor state;**
- **atacarea bazelor militare străine, aflate pe teritoriile altor state;**
- **penetrarea și distrugerea sistemelor informaționale ale statelor vizate,** atât din domeniul economico-financiar, cât și din cel militar; acest din urmă front de acțiune, abordat de organizațiile teroriste îngrijorează, din ce în ce mai mult.

Pentru americani, piscinele erau... mai teroriste !

Mijloacele folosite cuprind o gamă extrem de largă, mergând de la cuțitele de tăiat corespondența, folosite de super-teroriștii din 11 septembrie 2001, la pumnale, arme de foc individuale, explozivi de mare putere, grenade, gaze de luptă extrem de letale, agenți biologici, iar în perspectiva mai mult sau mai puțin îndepărtată, **probabil că și arme atomice.** Înspăimântătoare, pentru lumea occidentală, este imaginea "*omului-bombă*", care poate să apară oricând și oriunde.

Pentru conducerea și coordonarea acțiunilor grupurilor teroriste, **se folosesc toate mijloacele de comunicații realizate de tehnologiile de vârf, inclusiv rețelele Internet.** Din acest motiv, S.U.A. au retras de pe Internet toate informațiile considerate a fi utile pentru organizațiile teroriste internaționale. Dacă și statele dezvoltate din Europa Centrală vor proceda la fel, utilitatea Internet va fi puternic compromisă.

Terorismul clasic se rezuma, de regulă, la asasinarea capetelor încoronate și a unor oameni politici de marcă.

Terorismul modern vizează o gamă extrem de largă de obiective, cu pierderi de vieți omenești.

Până în anul 2001, acțiunile teroriste la scară globală s-au manifestat, totuși, **în niște limite tolerabile.** Spre exemplu, **între 1973 și 1983,** au fost uciși, în întreaga lume, în urma unor acțiuni teroriste, un număr de **4.261** de oameni.

În ultimii zece ani, actele teroriste au provocat moartea a doar **1.000 de cetățeni americani,** deci, în niște limite "*tolerabile*", după cum s-au exprimat analiștii de la Institutul pentru Studiul Terorismului, din Washington. **În aceeași perioadă, în S.U.A., au murit mai mulți oameni înecați în bazinele de înot.**

Data de 11 septembrie 2001 marchează trecerea Omenirii de la epoca terorismului modern, la cea a super-terorismului, problemă pe care o tratăm într-un capitol special.

"Atomicul" Osama bin Laden

Posibilitatea ca vreo organizație teroristă să intre în posesia armei atomice, fabricată în mod primitiv, pe cont propriu sau prin cumpărare, pe căi ilegale, din statele posesoare de asemenea arme, deși puțin proba-

bilă în viitorul imediat, nu este exclusă. Cea mai mare temere din acest punct de vedere se manifestă în Statele Unite ale Americii.

Mulți analiști, în special americani, printre care și Gary Milhollin, directorul Centrului de Control al Armelor Nucleare din Washington, **se tem că, dacă într-o zi terorismul internațional va dispune de un mijloc de lovire nuclear, fie exploziv, fie de contaminare radioactivă, acesta va fi utilizat cel mai probabil împotriva S.U.A.** Propaganda psihologică americană, de ani buni de zile, arată mereu cu degetul către Rusia și China, ca potențiale furnizoare de dispozitive nucleare pentru organizațiile teroriste, precum și pentru statele care sponsorizează terorismul și sunt guvernate de regimuri politice anti-americane.

Teroriștii au nevoie însă de încărcături de luptă nucleare miniaturizate, ușor de transportat și mai ales ușor de mascat. **Țara care a produs și produce încărcăturile atomice cele mai miniaturizate nu este nici Rusia și nici China, ci S.U.A...**

Americanii s-au dovedit, de-a lungul întregii lor istorii, cei mai dornici de îmbogățire rapidă. În anii războiului rece, un căpitan de artilerie american, aflat cu unitatea pe teritoriul R.F.Germania, a vândut unui agent al G.R.U. (Serviciul de Sionaj Militar al fostei U.R.S.S. și al Rusiei după 1991) un proiectil atomic de artilerie calibru 175 mm pentru suma de 2.500.000 dolari. Cred că, mai degrabă, se va găsi un militar sau un grup de militari americani care să vândă una sau mai multe încărcături nucleare miniaturizate unor organizații teroriste dispuse să plătească, decât ar face-o rușii sau chinezii.

Desigur, nu trebuie exclusă nici posibilitatea ca teroriștii să obțină arma atomică de la ruși sau chinezi, dar tot atât de bine ar putea s-o obțină de la francezi, englezi, indieni sau pakistanezi. Chiar și evreii, mari amatori de ghișefturi, ar putea ieși la tarabă cu câteva lovituri nucleare miniaturizate. **Având în vedere că S.U.A. și Rusia dispun împreună de circa 50.000 de încărcături nucleare, mi se pare normal ca și căutările teroriștilor, în eforturile lor de a pune mâna pe o asemenea încărcătură, să fie orientate, în primul rând, către S.U.A. și Rusia.** În acest domeniu atât de înfricoșător, insinuările și propaganda psihologică vizând scopuri politice nu își au rostul.

Mergând pe firul unor informații puse în circulație de către serviciile de spionaj israeliene și occidentale, de autenticitatea cărora nimeni nu poate garanta, rezultă următoarele:

- Mass-media din Israel a făcut cunoscut că, la 18 august 1998, Osama bin Laden ar fi oferit suma de 2.000.000 dolari unui furnizor din Kazahstan, pentru o bombă atomică rusească *"model geamantan"*, în greutate de 30-40 kg. Moscova a negat categoric existența unei asemenea tranzacții. În numele Kremlinului, s-a transmis un comunicat, potrivit căruia, din inventarul de "bombe geamantan" de care dispun forțele speciale rusești, nu lipsește nici una.

- La 13 noiembrie 1998, ziarul de limbă arabă "Al Watan Al Arabi", care apare la **Londra** și este manipulat de Serviciul de Spionaj al Marii Britanii, cunoscutul "**M.I.6**", făcea cunoscut că: "**Organizația Al Qaeda, condusă de Osama bin Laden, a oferit suma de 30.000.000 dolari și două tone de opium unor furnizori din fostele republici situate în Asia Centrală, care au făcut parte din U.R.S.S., pentru un număr de 20 de lovituri nucleare miniaturizate.**"

Ideea care mai circulă, pe ici pe colo, potrivit căreia organizațiile teroriste ar putea confecționa o "bombă atomică primitivă", mi se pare de domeniul absurdului. Indiferent cât de "primitivă" ar fi construirea unei componente de luptă nucleare, bazată atât pe uraniu 235, cât și pe plutoniu, **presupune tehnologii pe care nici o organizație teroristă din lume nu le poate avea.**

Este mult mai verosimil să se accepte ideea că, dacă vreodată, undeva în lume, o organizație teroristă islamică sau nu, va intra în posesia unei încărcături nucleare, aceasta va fi gata confecționată și va purta marca uneia din țările producătoare de arme nucleare. Printre furnizorii potențiali, cel mai probabil că **S.U.A. și Rusia se află pe primul loc.**

Pe de altă parte, este adevărat că Osama bin Laden a manifestat interes pentru arma nucleară și s-a arătat foarte entuziasmat în 1998, când Pakistanul, prima țară islamică, a intrat în posesia armei nucleare, mulțumindu-i pentru acest dar "**atotputernicului Allah**".

În ceea ce privește celelalte mijloace de nimicire în masă, cum sunt **arma chimică și arma biologică**, teroriștii de pe toate continentele au demonstrat că **pot intra cu ușurință în posesia lor.**

Lumea își amintește cu groază atacul cu gazul extrem de letal **Sarin**, dintr-o stație de metrou din Tokyo, executat de către organizația terorist-religioasă **Aum Shinrikyo**, în **martie 1995**, încheiat cu peste 2.500 de victime.

O seamă de jurnaliști americani și-au exprimat temerile că, după amploarea atacurilor teroriste de la 11 septembrie 2001, nu s-ar mai mira dacă s-ar produce asemenea **catastrofe**, cum ar fi:

- **atacuri cu gaze neuro-paralitice** din clasa Tabun, Sarin și Soman **sau cu agenți biologici**, în cele două imense tuneluri **Lincoln și Holland**, care leagă New York-ul de New Jersey și Manhattan;

- **o încărcătură atomică de tip "geamantan" detonată la New York în clădirea bursei.**

Concluzia că **terorismul internațional este în măsură să producă distrugerii în proporție de masă** a devenit universal acceptată în rândul analiștilor americani, cei mai implicați în analiza acestui fenomen.

Teroriștii – criminali sau eroi

Zguduită dincolo de orice limite, **opinia publică americană este alimentată, în mod sistematic de către serviciile de propagandă psihologică patronate de C.I.A. și F.B.I., cu cele mai negre și mai**

infiorătoare imagini și date despre teroriști și acțiunile lor. Se afirmă, printre altele, că *"teroriștii ucid pur și simplu din plăcere"*, că aceștia ar fi niște *"asasini de profesie"*, care nu pot trăi decât de pe urma omorurilor, că urăsc Omenirea și, mai ales, partea cea mai civilizată a acesteia, adică Statele Unite ale Americii.

Un asemenea mod de prezentare a fenomenului terorist, chiar dacă realizează temporar efecte psihologice la scară de masă, acesta nu este acceptat de către mediile intelectuale superioare din S.U.A. și Occident, mai ales de către mediile academice, care, de regulă, nu cad pradă discursului politic și propagandei oficiale.

Mass-media din România se face, pur și simplu, ecoul centrelor de informare și propagandă oficiale americane, fără nici un fel de discernământ și fără o analiză proprie.

În ce-i privește pe **oamenii politici**, aceștia sunt **total lipsiți de curajul opiniilor personale**, chiar dacă le-ar avea. Copleșită de preocuparea "imaginii nefavorabile" la Washington și la Cartierul general al N.A.T.O. de la Bruxelles, **clasa politică românească s-a arătat cea mai docilă în a urma politicile S.U.A. și N.A.T.O., comparativ cu oricare altă clasă din Balcani și Europa de Est**, în problemele terorismului, ale securității, în tot ceea ce slujește interesele S.U.A., chiar dacă acestea sunt în contradicție cu cele ale Europei. Pentru o asemenea politică neechilibrată este posibil ca România să plătească într-o zi. Un înțelept proverb chinez spune că: *"nu se stinge focul cu apa de departe"*...

În ceea ce mă privește, informațiile, comentariile, aprecierile și concluziile cuprinse în această carte, mai ales în ceea ce privește tratarea fenomenului terorist, provin, în majoritatea lor covârșitoare, din mediile și centrele de studii și cercetări academice din Statele Unite ale Americii, pe care le-am găsit ca fiind cele mai apropiate de adevăr.

Răspunsul la întrebarea ce sunt teroriștii, criminali sau eroi, depinde în totalitate de poziția pe care oamenii o au vis-à-vis de acestea. În ceea ce privește atitudinea statelor, principiul fundamental de apreciere este simplu: **"Terroriștii noștri sunt eroi, teroriștii voștri sunt criminali"**.

Apelând la **cel mai la îndemână exemplu**, care se derulează chiar sub privirile noastre, zi de zi, ceas de ceas, adică **conflictul dintre israelieni și palestinieni**, este evident că **"oamenii-bombă"** care se aruncă în aer, încărcăți cu trotil, în locuri publice din Israel, ucigând fără discriminare femei și copii, civili fără vină și fără apărare, **pentru întreaga populație israeliană aceștia sunt, fără doar și poate, niște "criminali sângeroși"**. Pe de altă parte, ținând cont de tragica experiență prin care a trecut populația palestiniană în ultimii 50 ani, căreia i s-a furat pur și simplu patria, care a fost supusă unui adevărat genocid, cum a fost cel săvârșit de trupele israeliene pe timpul invaziei din Liban, în anul 1982, sub conducerea lui Ariel Sharon, pe atunci ministru al Apărării, iar în 2002 prim-ministru al Israelului, când numai

În taberele de la Sabra și Shatilla din Beirut au fost asasinați peste 2.500 de copii, femei și bătrâni, când tancurile israeliene trec pe sub șenilele lor satele și localitățile palestinienilor, când rachetele israeliene distrug stațiile de radio și televiziune palestinienilor, "oamenii-bombă" sunt **eroi pentru întreaga națiune palestiniană**.

În asemenea situații și în multe altele asemănătoare, a te arunca la concluzii și a emite condamnări este o treabă hazardată. Cea mai bună cale mi se pare aceea de a-i lăsa și pe unii și pe alții să-i judece istoria, deoarece "**criminalii**" de astăzi ar putea deveni "**eroii**" de mâine...

Pentru a-i înțelege și judeca, în primul rând trebuie să știm ce fel de oameni sunt "teroriștii" și care sunt mobilurile ce-i îndeamnă la acțiuni, de multe ori sinucigașe.

Cu singuranță, **teroriștii evrei din organizația Haganah**, care au aruncat în aer celebrul hotel "Regele David" de la Ierusalim, ucigând ofițeri și subofițeri, mulți împreună cu familiile, au fost văzuți în Marea Britanie ca niște criminali odioși, care "*ucid din plăcere*". Printre acești teroriști, s-au numărat asemenea nume sonore precum **Moshe Dayan**, viitor ministru al Apărării, **Itzak Shamir**, viitor prim-ministru, **Chaim Herzog**, viitor președinte al Israelului, precum și **Ariel Sharon**, primu-ministru israelian din 2002, suspectat de crime împotriva umanității, în urma campaniei militare din Liban, pe care a condus-o în 1982.

Toți aceștia au făcut, ulterior, vizite, oficiale în Marea Britanie, fiind primiți cu ceremonial ce se cuvine șefilor de stat, de guvern și miniștrilor.

Din situația de mai sus, se desprinde un principiu universal, și anume acela că **teroriștii învingători devin eroi**, putând atinge cele mai înalte culmi în plan politic, în timp ce **teroriștii învinși, de regulă, rămân cu statutul de criminali...**

De-a lungul istoriei universale, **mișcările teroriste devenite revoluții sau războaie de eliberare națională** sau o combinație a acestora au dat nume sonore, precum **Maximilian Robespierre**, generalul **George Washington**, **Emiliano Zapata** (conducătorul revoluției din Mexic 1910-1917), **Mao Tze Tung**, **Ho Și Min**, **Fidel Castro** și alții.

Un model de terorist înfrânt este celebrul Ilici Ramirez Sanchez, alias "Carlos", care a înspăimântat ani de zile lumea occidentală, dar care zace într-o închisoare din Franța.

Cel mai mare și cel mai victorios "terorist" al secolului XVIII, care prin acțiunile sale avea să influențeze cursul istoriei universale, a fost **generalul George Washington**. Calitățile sale militare, dar și de maestru al spionajului și diversiei, sunt tratate într-un capitol special de către istoricii americani Norman Polmar și Thomas B. Allen, în cartea lor "*Enciclopedia Spionajului*", apărută în anul 1997 (pag.32-33 și 590-591).

Prin faptul că a pus la cale răscoala celor 13 colonii din America de Nord aflate sub administrația Angliei, a organizat acte de teroare și diversiune împotriva autorităților coloniale, amplificate apoi în război de

gherilă, iar după venirea corpului expediționar francez, condus de generalul Marie-Joseph La Fayette, în război de independență, generalul George Washington a fost declarat proscris, trădător, criminal și toată gama de epitete ce decurgeau din statura acestui mare american. **Regele Angliei, George al III-lea, a ordonat prinderea, viu sau mort, a generalului G.Washington, oferind pentru capul lui fantastica sumă de 20.000 de lire sterline.**

Pentru capturarea sau asasinarea generalului G.Washington a fost **alcătuit un comandou** condus de maiorul John Andre, din serviciul de spionaj al armatei engleze. **Acțiunea a fost condusă de generalul Henry Clinton**, comandantul trupelor engleze de represalii. Pentru ca acțiunea să fie încununată de succes, **serviciul de spionaj englez a reușit, în 1779, să-l contacteze și să-l recruteze pe generalul maior Benedict Arnold, prim-adjunct al generalului G.Washington, prieten intim al acestuia.**

După pregătiri minuțioase, care au durat aproape un an de zile, generalul Arnold urma să-l captureze pe generalul Washington în cursul lunii **septembrie 1780**, pe timpul când acesta trebuia să inspecteze garnizoana West Point. Contraspionajul generalului Washington s-a dovedit însă mai abil. La **24 septembrie 1780**, când trecea linia frontului deghizat în ofițer american rebel, **spionul John Andre a fost arestat.**

Sub tortura specifică vremii, acesta dezvăluie tot planul englez de capturare sau asasinare a generalului G.Washington. Avertizat de către alți agenți englezi, **generalul B.Arnold reușește să fugă la englezi.** În locul celor 20.000 de lire sterline promise, a primit doar 6.500, precum și recunoașterea gradului de general în armata engleză. Se vede treaba că **S.U.A. și-au început chiar istoria cu un "Mihai Pacea"...**

În ziua de 2 octombrie 1780, maiorul John Andre și camarazii săi de echipă au fost spânzurați.

Cu toate că sunt despărțiți de o epocă istorică de peste 200 ani, **între regele Angliei, George al III-lea și George W.Bush, președintele S.U.A. în 2002, există un element comun.** Regele George al III-lea a vrut capul "teroristului" G.Washington, care lupta pentru independența celor 13 colonii, iar G.W.Bush vrea capul teroristului Osama bin Laden, care luptă pentru scoaterea țării sale, Arabia Saudită, de sub influența S.U.A. și mai ales de sub ocupația trupelor americane, instalate pe teritoriul acestei țări arabe, considerată sfântă în lumea musulmană, datorită orașului Mecca, unde se află mormântul profetului Mohamed, oferind pentru capul acestuia suma de **25.000.000 dolari.**

Atât istoria universală, cât și prezentul ne obligă să medităm, înainte de a ne pronunța în acest domeniu, atât de sensibil și de controversat, cum este terorismul.

Pe "teroriștii" și criminalii de ieri s-ar putea să-i primim mâine cu ceremonial de stat ! Regele Angliei, George al III-lea, cu

siguranță că l-ar fi spânzurat pe generalul George Washington, dacă ar fi reușit să-l captureze în anul 1780.

Regina Marii Britanii a zilelor noastre, Elisabeta a II-a, depune însă coroane de flori la "Memorialul G.Washington", când face vizite de stat în S.U.A. și vizitează capitala acestei imense și puternice țări – orașul Washington...

Majoritatea teroriștilor – intelectuali bogați !

Analiștii americani Charles A. Russell și Bowman H. Miller, în cartea lor *"Profilul unui terorist"*, apărută la Editura Gaithersburg din Maryland, în anul 1978, în urma unor studii laborioase, făcute pe un eșantion de **350 teroriști mai cunoscuți** din organizațiile existente în lumea arabă, Japonia, Germania, Irlanda, Italia, Turcia, Spania, Iran, Argentina, Brazilia și Uruguay, au constatat că, **mai mult de două treimi dintre aceștia, erau oameni cu studii universitare.**

Aceiași autori au constatat că **principalele medii de recrutare a teroriștilor sunt centrele universitare și nu lumea criminală**, cum lasă să se înțeleagă propaganda oficială din mai toate statele lumii. Vârsta predominantă în organizațiile teroriste care operează în mediul urban este **între 22 și 25 de ani**, iar peste **85 %** din teroriști sunt **de sex masculin**, în proporție de **80 % necăsătoriți.**

Au existat și există, în cadrul unor organizații teroriste, **puternice personalități feminine, chiar în poziții de lideri**, precum Bernardine Dohrn și Nancy Ling Perry în S.U.A., Ulrike Meinhof în Germania și Fusako Shigenobu în Japonia. **Toate au diplome universitare.**

Printre **centrele universitare care au furnizat teroriști de clasă înaltă** se numără Universitatea Tehnică a Oriepului Mijlociu din **Ankara**, Universitatea de Studii Economice din **Londra**, Universitățile americane **Berkeley, Cornell** și, mai presus de toate, celebrul Centru Universitar **Harvard**, cel mai prestigios din Statele Unite ale Americii.

Marii teroriști ai Asiei de sud-est, care au provocat înfrângerea S.U.A. în războiul din Vietnam, liderul comunist **Ho Și Min** și generalul său **Van Nguen Jap**, aveau **studii superioare făcute la Paris.**

Yasser Arafat, care se află în fruntea palestinienilor, în cumplitul conflict cu statul israelian, în "Țara Sfântă", este de profesie **inginer.**

Ramzi Ahmed Yousef, care a pus la cale primul atac terorist asupra World Trade Center din 1993, producând daune de 500.000.000 dolari, este **absolvent al unui institut politehnic din Londra.**

Interesantă este constatarea analiștilor Russell și Muller în legătură cu originea socială a teroriștilor din organizațiile care operează în spațiul S.U.A. și al Europei Occidentale. Aceștia **nu provin din mediile sărace, muncitorești**, cum tinde să creadă marea majoritate a oamenilor neinformați, **ci din clasele de mijloc și chiar superioare ale societății.** Fidel Castro este fiu de moșier, iar celebrul terorist Carlos Marighella se trage dintr-o familie foarte bogată din Brazilia.

Pentru existența și amplificarea terorismului internațional contemporan **nu se mai poate da vina pe comunism**, așa cum s-a procedat în cei peste 40 ani de război rece. Suportul ideologic al terorismului internațional contemporan se regăsește în asemenea concepte, precum etno-naționalismul religios, anti-capitalismul și anti-globalizarea, oportunismul militant, idealismul, și anarhismul.

Cu siguranță că, în fenomenul terorist, atât de universal, își găsesc nișe și asemenea specimene, precum paranoicii, sociopații agresivi, idealiștii martiri și alții, dar aceștia constituie excepțiile, nu regula.

Constatarea specialiștilor de pretutindeni este aceea că **fenomenul terorist este în creștere**.

Osama bin Laden – portret în roz cu... un agent CIA

Cel mai mare și mai temut terorist al tuturor timpurilor, de la Facerea Lumii și până în zilele noastre, pe numele său complet **Osama bin Muhamad bin Awad bin Laden**, s-a născut în anul 1377 după stil musulman, adică în anul 1958 după calendarul creștin, în localitatea **Al Malazz din Arabia Saudită**. La șase luni după nașterea sa, familia acestuia s-a mutat în orașul sfânt **Medina**, unde, în secolul șapte, profetul Mohamed (570-632) a pus bazele primei formațiuni statale de tip islamic, ce servește de model, și în zilele noastre, în lumea musulmană.

Întreaga tinerețe și-a petrecut-o în spațiul încadrat de Medina, Mecca (unde se află mormântul profetului Mahomed și unde toți musulmanii sunt obligați să facă pelerinaj cel puțin odată în viață) și orașul biblic **Jeddah** (unde se presupune că ar fi mormântul femeii primare Eva).

Tatăl acestuia, șeicul Muhamad bin Awad bin Laden, este unul dintre fondatorii Arabiei Saudite ca stat și este arhitectul și constructorul marii moschei de la Mecca, cea mai sfântă din ierarhia construcțiilor de cult musulman.

Osama bin Laden a rămas orfan de tată de la vârsta de 10 ani.

Și-a făcut studiile superioare la Universitatea Regală din Jeddah, cea mai prestigioasă din Orientul Mijlociu.

Jurnalistul arab Abdul Bari Atwan, care s-a întâlnit de multe ori cu Osama bin Laden, îl prezintă pe acesta din urmă **ca pe un om de o modestie și credință religioasă ieșite din comun**. Este un om de o sinceritate copleșitoare, de-a dreptul incredibilă. El crede tot ceea ce spune. În același timp, Osama bin Laden este portretizat ca fiind un om **plin de farmec, cu maniere alese și o voce calmă, cumpătată și caldă**. Crede profund în viața veșnică de după moarte. Chipul lui Osama bin Laden poartă, în același timp, un aer de tristețe.

Ca luptător pe frontul terorismului internațional, Osama bin Laden se prezintă în fața lumii contemporane în două ipostaze.

Acesta și-a început cariera de terorist internațional în contextul războiului de eliberare purtat de națiunea afgană împotriva trupelor de ocupație sovietice. **Atragerea lui Osama bin Laden în războiul de**

gherilă purtat de mujahedinii afgani împotriva U.R.S.S. este meritul absolut al S.U.A., prin organul său specializat C.I.A.

Încă din anii de luptă pe frontul antisovietic, Osama bin Laden și-a dat seama că **ajutorul american (peste 8 miliarde dolari, în armament și tehnică militară) viza, nu sprijinirea cauzei islamului, ci ocuparea de poziții economice și strategice favorabile S.U.A. în dauna U.R.S.S.**

Odissea lui Osama bin Laden în Afganistan a început la vârsta de **22 ani.**

Osama bin Laden este creația C.I.A. care l-a instruit la cel mai înalt nivel.

După dislocarea masivă de trupe americane pe teritoriul Arabiei Saudite, în contextul războiului din Golful Persic din 1991, provocat în urma ocupării Kuweitului de către trupele irakiene ale lui Saddam Hussein, Osama bin Laden s-a întors împotriva S.U.A., devenind un dușman de moarte al acestora.

Nici românii nu au fost fericiți în perioada 1944-1958, când pe teritoriul României au staționat trupe de ocupație sovietice.

Saddam și... răzbunarea "Cadillac"-ului familiei Bush

În lumea arabă și nu numai, există convingeri potrivit cărora **chiar serviciile de spionaj americane l-ar fi încurajat pe Saddam Hussein să atace Kuweitul. În felul acesta, liderul irakian, în mod inconștient, a creat condițiile și mai ales pretextul pentru ocuparea de către trupele americane a Arabiei Saudite și a statelor din Golful Persic. Cercurile politice și militare americane au plănuit o acțiune militară de amploare, cu ocuparea Arabiei Saudite și zonei Golfului Persic, încă din anul 1973, în contextul războiului arabo-israelian din luna octombrie a aceluiași an, când arabii au folosit petrolul ca armă împotriva S.U.A. și Europei Occidentale, care erau de partea Israelului.**

La 17 octombrie, folosindu-se de OPEC (Organizația Statelor Exportatoare de Petrol), statele arabe impun creșterea prețurilor la petrol cu 70 %, punând condiția retragerii trupelor israeliene din toate teritoriile ocupate, atât în 1967, cât și în 1973. Concomitent, arma petrolului a fost utilizată și în sensul reducerii drastice a extracției. A urmat impunerea unui embargo total al exporturilor de petrol către S.U.A. În octombrie al aceluiași an, prețul petrolului a crescut cu 120 %. Pierderile produse economiilor S.U.A. și Europei Occidentale, luate prin surprindere de "arma petrolului", au fost imense, iar panica în capitalele vestice de nedescris. Washingtonul a fost obligat să exercite presiuni totale asupra guvernului israelian, pentru a-l determina să se retragă din majoritatea teritoriilor arabe ocupate.

În urma unor eforturi politico-diplomatice extraordinare, în contextul cărora un rol semnificativ l-a jucat și Nicolae Ceaușescu, prin natura relațiilor sale cu președintele Egiptului, Anwar El Sadat, cu

primul-ministru al Israelului, Menahem Begin și bineînțeles cu C.I.A., s-a ajuns la semnarea istoricului Acord de la Camp David, din martie 1979.

S.U.A. nu au uitat situația în care au fost puse de statele arabe prin folosirea "armei petrolului", astfel că, după 1991, a permanentizat ocuparea militară a Arabiei Saudite și a statelor din Golful Persic, pentru ca această armă să nu mai poată fi utilizată, iar prețul petrolului să fie menținut în limite convenabile lumii occidentale dezvoltate.

Osama bin Laden știe foarte bine că, dacă nu vor fi forțați, americanii nu-și vor mai retrage trupele din această zonă, cea mai bogată în petrol din lume, cel puțin un secol, atâta cât se estimează că vor mai dura rezervele de petrol din această parte a lumii. Interesant și nu întâmplător este faptul că familia Bush a aprins războiul din Golful Persic în 1991 și tot aceasta a pornit războiul din Asia Centrală la 7 octombrie 2001. Explicația este simplă. Aceasta este cea mai bogată familie de petroliști din lume și, unde îi miroase a petrol, pune de câte un război, sub diferite pretexte...

SUA știu... să-și pregătească dușmanii !

Larry Johnson, expert al C.I.A. în probleme de terorism, îl consideră pe Osama bin Laden drept teroristul care a ucis cei mai mulți americani din întreaga istorie a S.U.A.

La rândul său, James Phillips, cercetător științific la "The Heritage Foundation", este de părere că Osama bin Laden și super-teroriștii de sub conducerea sa au depășit pragul psihologic al fricii de atotputernicia S.U.A. Aceștia nu se mai tem de represaliile executate de S.U.A. cu bombe și rachete de croazieră, singurul mod în care americanii știu sau pot să combată terorismul.

Osama bin Laden are o părere foarte proastă despre militarii americani, pe care îi consideră lași, mai ales după comportamentul acestora din Somalia, în perioada 1992-1993, dar vorbește cu respect despre soldatul rus.

În luna februarie 2000, Agenția de știri ABC din S.U.A. i-a luat un interviu lui Osama bin Laden, iar una dintre întrebările pe care i le-a pus a fost și următoarea: "În S.U.A., sunteți acuzat oficial că dispuneți de posibilități de a produce arme chimice și încercați să intrați în posesia unor materiale radioactive, pentru producerea de arme atomice. Cum vedeți utilizarea unor astfel de arme?" Osama bin Laden: "Aceasta este o întrebare multidimensională. Aceasta presupune că eu aș dispune de astfel de arme și se merge mai departe cu privire la modul cum le-am utiliza. Răspunzându-vă, aș spune că achiziționarea acestor arme pentru apărarea musulmanilor constituie o îndatorire religioasă. Dacă aș putea intra în posesia acestor arme, aceasta ar deveni o obligație ce trebuie dusă până la capăt, iar eu i-aș mulțumi atotputernicului Allah dacă m-ar ajuta să fac acest lucru. Dacă sunt în căutarea acestor arme, eu nu îmi fac decât datoria. Ar fi un păcat pentru musulmani, dacă nu ar încerca să

între în posesia acestor arme, care sunt de natură a-i face pe infideli să nu mai facă rău musulmanilor. Cum vom folosi aceste arme, dacă le vom posedea, este o treabă care ne privește doar pe noi”.

Analistul american Ralf Reiland, profesor la Colegiul Robert Morris din Pittsburgh, într-un studiu publicat în *“The American Enterprise Magazine”* din 18 septembrie 2001, apreciază că **Osama bin Laden a dat ordin de atac împotriva unor obiective americane la începutul anului 1992.** În același studiu, în seama lui Osama bin Laden sunt puse următoarele acte teroriste:

- **uciderea în Somalia a 18 militari americani din trupele speciale**, trimise să-l captureze sau să-l ucidă pe generalul somalez Aidin; spre oroarea americanilor, trupurile goale ale militarilor uciși au fost târâte, prin noroiul străzilor, cu frânghii legate de gât, imaginile fiind transmise pe toate canalele de televiziune din lume; rezultatul a fost că cei 25.000 de militari americani prezenți în zonă au părăsit rapid Somalia; probabil că, dacă ar fi existat petrol în Somalia, aceste trupe s-ar afla și astăzi acolo;

- **primul atac terorist de la World Trade Centre din New York, din 1993**, cu o bombă artizanală, confecționată în S.U.A., din ingrediente ce nu au costat mai mult de 400 dolari, dar care a produs pagube de peste o jumătate de miliard de dolari, 6 morți și 1.000 de răniți.

Briard Michael Jenkins, expert în trupe speciale antiteroriste, consilier al președintelului fundației RAND, de studii strategice, din California, cea mai prestigioasă din S.U.A., referindu-se la Osama bin Laden, constată că acesta este **“un șarpe crescut la sânul C.I.A.”**, finanțat masiv, protejat și instruit de cei mai mari specialiști ai acestei teribile agenții de spionaj și diversiune la scară globală.

Osama bin Laden s-a dovedit a fi un organizator și un inspirator de nivel genial al luptei împotriva trupelor de invazie sovietice din Afganistan. Se pare că geniul lui s-a reflectat și în loviturile date S.U.A., când acesta s-a hotărât să ridice “sabia Islamului” împotriva americanilor...

Osama bin Laden a salutat, la 9 noiembrie 2001, loviturile de la 11 septembrie și efectele acestora, prezentându-le ca fiind acte de auto-apărare a lumii islamice, fără a-și asuma responsabilitatea acestora. Cu același prilej, **Osama bin Laden a afirmat că organizația lui dispune de mijloace de lovire chimice și nucleare, pe care le va utiliza, dacă agresiunea americană va continua”.**

Dată fiind reputația de sinceritate a lui Osama bin Laden, declarațiile lui cu privire la aceste mijloace de nimicire în masă ar putea să conțină și un sâmbure de adevăr.

Dacă Osama bin Laden este într-adevăr cel care a umilit S.U.A., prin loviturile pe care i le-a dat la 11 septembrie 2001, atunci statura lui în lumea musulmană și în istoria universală este uriașă, apreciază David F. Forte, de la Fundația Heritage.

Campania declanșată de S.U.A. împotriva lui i-au creat aura de personalitate mondială, de erou legendar și inspirator al întregii lumi musulmane, nu numai a rețelelor teroriste.

Analistul american Caleb Temple, de la Institutul de Cercetări asupra Terorismului, apreciază că Osama bin Laden, prin filialele organizației Al Qaeda, **controlează și structurile teroriste din Asia.**

În **februarie 1998**, Osama bin Laden, aflat în ascunzătoarea sa din Afganistan, **a transmis cuvântul de ordine** pentru facțiunile organizației sale Al Qaeda și, prin acestea, tuturor structurilor teroriste aflate sub influența sa, **de a ucide americani oriunde s-ar afla aceștia.** Urmările nu au întârziat să apară.

În **martie 1998**, teroriști **pakistanezi** au ucis, cu focuri de armă, trei diplomați ai Ambasadei S.U.A., despre care se bănuiește că ar fi fost agenți ai C.I.A. aflați sub acoperire.

În **același an**, au fost uciși, în grup, patru oameni de afaceri petroliști americani, veniți în **Pakistan** pentru afaceri.

În cursul anului **1998**, în **Asia** s-au produs 49 atacuri teroriste, care au provocat moartea a 267 persoane, în marea lor majoritate americani. În Asia, operează circa 30 de organizații teroriste care lovesc în interesele S.U.A.

Uluitoare a fost acțiunea lui **Nir Amal Kasi, terorist de origine pakistaneză**, care **a ucis trei angajați ai C.I.A. și a rănit alți trei, chiar în fața sediului C.I.A. din Langley – Virginia.**

Osama bin Laden, profesionist de clasă, musulman de profundă pioșenie, este în același timp un terorist care a băgat groaza în cea mai bogată și mai puternică societate din lume, în cea a Statelor Unite ale Americii...

SUPERPUTEREA... DE LA HOLLYWOOD

Dominația americană – cea mai rapace...

O lungă perioadă de timp, după încheierea celui de-al doilea război mondial, americanii au fost *"cei mai iubiți oameni de pe pământ"*. Erau primiți cu flori și brațele deschise pretutindeni. **"Planul Marshall"**, în valoare de **13,5 miliarde dolari**, acordat statelor Europei Occidentale, în perioada **1948-1953**, în scopul refacerii, le-a creat o **image de oameni generoși**. Programele de ajutoare pentru străinătate susținute de S.U.A. s-au numărat printre cele mai mari și de lungă durată din istoria modernă. Chiar și românii, pentru care S.U.A. nu au făcut niciodată nimic bun, au așteptat cu speranța în suflet că *"vor veni americanii"* să-i mântuiască și să-i facă prosperi. **Iată că au venit, iar rezultatele se văd...**

Dacă S.U.A. s-au bucurat, timp de decenii, de cel mai mare prestigiu în lume, prin ce metamorfoză au devenit principala țintă a terorismului internațional ?

La această întrebare, nici un politician de marcă de la Washington și nici un institut de cercetări din S.U.A. nu au manifestat interes să găsească un răspuns. **Până nu se va găsi răspunsul la această întrebare, nu se vor găsi nici soluții** la situația bizară în care au ajuns S.U.A., și anume aceea de a se angaja într-un război cu un inamic invizibil, într-un teren necartografiat, adică cu terorismul internațional.

Dacă ne-am gândi bine, anumite cauze ar putea fi conturate, dar marea nenorocire constă în faptul că sunt **în mod conștient ignorate**.

Cel mai probabil este că, **la Washington, s-a apreciat**, de mai bine de o jumătate de secol, că, în calitatea sa de super-putere, de țară care domină lumea în plan economic, tehnologic și militar, aceasta **își poate permite orice**. Triumful S.U.A. în războiul rece împotriva comunismului, pentru a cărui distrugere americanii au cheltuit peste 13.000 miliarde dolari, a spart toate zăgazurile.

Ultimul deceniu al secolului XX a plasat S.U.A. la zenitul dominației sale asupra lumii, fapt ce a generat și strategia "globalizării", adică a americanizării lumii.

Islamiștii au ajuns la concluzia că dominația americană a fost și este mult mai distructivă, mai rapace și mai păgubitoare decât cea a colonialismului vest-european clasic. După cum arată James Phillips, cercetător științific la *"The Heritage Foundation"*, **dominația americană a secătuit nu numai resursele, dar distruge și cultura națiunilor dominate, pe care vrea s-o înlocuiască cu cea americană**. Sprijinul total acordat de S.U.A., în mod constant în ultimii 50 ani, israelului este un alt motiv de amplificare a acțiunilor teroriste împotriva S.U.A. Încet dar sigur, ies la iveală cauzele care au

dus la explozia super-terorismului și care, în câteva zeci de minute, a schimbat atât cursul istoriei Statelor Unite ale Americii, cât și a lumii.

Până la catastrofa din 11 septembrie 2001, S.U.A. au avut numeroase confruntări cu terorismul internațional.

Între 1970 și 1975, pe timpul administrațiilor Richard Nixon și Gerald Ford, un număr de 12 diplomați americani din Israel, Liban și Sudan au fost uciși, iar alții, mai "norocoși" au fost luați ostatici. S-a executat, de asemenea, foc cu arme antiblindate împotriva clădirii Ambasadei S.U.A. la Beirut. S.U.A. nu au întreprins măsuri de represalii.

Eroarea lui Jimmy Carter

În anul 1979, s-a produs unul dintre cele mai neobișnuite evenimente din istoria relațiilor interstatale. În urma răsturnării regimului monarhic absolut din Iran, respectiv a șahului Mohamad Reza Pahlavi Ariamer, de către Revoluția islamică, condusă de ayatollahul Khomeiny, relațiile dintre Iran și S.U.A. s-au deteriorat total. Președintele S.U.A., **Jimmy Carter a comis eroarea de a-l accepta pe teritoriul Statelor Unite pe monarhul răsturnat, dușmanul de moarte a lui Khomeyni.** Acesta a reacționat brutal, ordonând ocuparea Ambasadei S.U.A. la Teheran și luarea ca ostateci a 60 de diplomați americani. Acesta a fost un act barbar de încălcare a celor mai elementare norme ale dreptului internațional.

Toate statele civilizate ale lumii au obligația de a asigura protecție deplină corpului diplomatic străin, acesta bucurându-se de imunitate juridică totală. Nu este permisă arestarea, judecarea și detenția unui diplomat străin, chiar dacă acesta a comis o crimă pe teritoriul țării în care lucrează. **Un diplomat poate fi expulzat, dar nu reținut.**

Actul comis de puterea islamică de la Teheran era mai mult decât samavolnic.

Președintele S.U.A., **Jimmy Carter**, de confesiune catolică, pios și de bună credință, a fost profund afectat sufletește de soarta diplomaților americani aflați sub paza "gărzii revoluționare islamice" care-i putea asasina oricând, fără remușcări.

Eforturile supraomenești depuse de J.Carter pentru scoaterea din captivitate a diplomaților americani de la Teheran, în 1979 și 1980, sunt descrise în profunzime și cu multă deschidere, de către amiralul Stansfield Turner, director general al C.I.A., pe timpul administrației Carter. Directorul C.I.A. consideră că președintele J.Carter a comis o greșeală strategică fatală când s-a angajat personal în "problema ostatecilor", pe care nu a putut-o rezolva și care l-a costat cariera politică.*

* **N.edit.:** În acea perioadă, președintele Carter nu era deloc bine văzut de bancherii americani, care-l considerau vinovat inclusiv pentru cursul dolarului...

Eliberarea diplomaților americani luați ostateci era o chestiune de prestigiu internațional pentru **S.U.A.** care au fost **puse într-o postură umilitoare de către fundamentalismul islamic.**

Lui J.Carter i-au fost **avansate două variante de acțiune. Una politico-diplomatică, susținută de ministrul de externe, Warren Christopher și alta militară, de tip comandos,** susținută frenetic de către consilierul prezidențial pentru probleme de securitate, maleficul profesor universitar de la Harvard, evreul de origine poloneză, **Zbigniew Brzezinski.** Acesta din urmă merită o mică paranteză. Z.Brzezinski a fost prin studiile sale, **cel mai fanatic reprezentant al extremismului de dreapta din S.U.A.,** care a îndemnat frecvent la transformarea războiului rece într-un război cald, nuclear, împotriva fostei lumi comuniste. **Față de România, a avut și are și în prezent o atitudine ostilă cultivând ideea separării Transilvaniei de România** *"provincie în care milioane de maghiari sunt oprimați".* Z.Brzezinski este **cel mai fanatic susținător al expansiunii spre est a N.A.T.O.,** fiind **"convins",** și în zilele noastre, că până la urmă, un război între Occident și Rusia este inevitabil. I-am scris personal în anul 1992, atrăgându-i atenția asupra vederilor sale anti-românești și a informațiilor eronate cu care operează atunci când se referă la Transilvania.

"Delta Force" – într-un film... cu proști !

După cum relatează amiralul Stansfield Turner, care avea o impresie extrem de negativă despre Z.Brzezinski, **alegerea variantei militare a fost de proastă inspirație.** De altfel, în relațiile lor cu lumea exterioară, la americani, înclinația spre folosirea forței a prevalat și prevalează.

În esență, s-a hotărât executarea unui raid prin surprindere, de către o companie cu un efectiv de **85 militari** din teribila **"Delta Force",** elita trupelor speciale americane. La operațiune, au mai participat: agenți ai **C.I.A.** infiltrați clandestin la Teheran, pentru informații de ultimă oră, **portavionul "Nimitz",** dislocat în Golful Oman, **două avioane de transport și cercetarea prin satelit.** Ca bază de operații, a fost ales un aerodrom iranian abandonat, situat într-o zonă deșertică la circa 200 km de Teheran. **"Delta Force"** a fost transportată la această bază cu două avioane C-130, venind din statul Oman. De aici, cu un număr de **9 elicoptere,** comandoul american urma să se deplaseze în apropiere de Teheran, la o altă bază, constituită dintr-un camping militar abandonat. Deplasarea în orașul Teheran urma a se face cu camioane pregătite de agenți ai C.I.A. **Urmau să fie atacate Ambasada S.U.A. și clădirea Ministerului de Externe,** unde erau ținuți în captivitate diplomații americani. După eliberarea acestora, elicopterele asigurate de portavionul **"Nimitz"** urmau să aterizeze pe stadionul din Teheran, situat în apropierea Ambasadei S.U.A. De aici, **"Delta Force",** împreună cu diplomații eliberați, s-ar fi deplasat la aerodromul Mazarich,

de asemenea abandonat, situat la vest de Teheran, unde urmau ca să se imbarce pe un avion C-141, venit din Egipt și să părăsească Iranul.

Se poate constata că a fost un **plan alambicat, cu multe necunoscute**, cu o participare eterogenă, lipsit de coeziune. **Nimic din toate acestea nu s-a putut executa.** În primul rând, **două din elicopterele** trimise de pe portavionul "Nimitz" **s-au prăbușit**, fără să le atingă cineva. În al doilea rând, la prima bază de concentrare din deșert, **un avion C-130 s-a ciocnit cu un elicopter, provocând o explozie cumplită și uciderea a opt oameni** din "*Delta Force*". S-a creat o panică generală de nedescris. Colonelul Charlie Beckwith, comandantul "*Delta Force*", a raportat via satelit, grupei operative de la Casa Albă, care urmărea desfășurarea acțiunii, că misiunea încredințată nu mai poate fi îndeplinită.

Cuprinși de panică, militarii americani se retrag precipitat, lăsând în deșert un număr de patru elicoptere, inclusiv documentele secrete din care rezulta planul operației de eliberare a ostatecilor.

Datorită stării generale de haos din Iran, autoritățile din această țară nu au sesizat nimic din acțiunile americane.

Operația a fost demascată ulterior, pe baza dovezilor zdrobitoare găsite pe aerodromul abandonat din deșert. **Toată operațiunea a fost compromisă lamentabil în ziua de 25 aprilie 1980. Teribila "*Delta Froce*", care constituie subiect de inspirație pentru studiourile cinematografice de la Hollywood, în filmele teribile în care o mână de "supermani americani" cuceresc o țară și distrug o întreagă armată, s-a compromis total. De altfel, "*Delta Force*" nu s-a remarcat în nici-o acțiune de prestigiu.**

Din octombrie 2001, "*Delta Force*", cu întregul ei efectiv de 850 de supermilitari antiteroriști îl caută pe Osama bin Laden...

"Agentul T-10", ales "democratic"... de Khomeiny – "tătucul"

Lui Jimmy Carter i-a fost pusă în sarcină pierderea Iranului, apreciată ca cea mai mare înfrângere a S.U.A. din epoca războiului rece.

Aflat în **plin an electoral**, președintele J.Carter a fost pur și simplu zdrobit. El și-a dat seama că soarta lui politică va fi hotărâtă nu de electoratul american, ușor influențabil, ci de "*problema ostatecilor*", aflată la discreția ayatollahului Khomeiny. De această situație paradoxală **avea să profite**, fără rușine și fără pic de scrupule, candidatul la președinția S.U.A., republicanul **Ronald Reagan**, guvernator de California, fost actor de mână a doua la Hollywood și **agent Informator al F.B.I.** sub numele conspirativ "**Agentul T-10**".

Ronald Reagan i-a trimis la Teheran pe agentul său electoral McFarlane, să cadă la înțelegere cu Khomeiny, ca acesta să nu-i elibereze pe diplomații americani luați ostateci decât după alegeri. În schimbul sumei de 3 miliarde dolari, Khomeiny a acceptat târgul. Am convingerea că ayatollahul Khomeiny, minte strălucită și

dușman de moarte al S.U.A., nu a putut fi decât mulțumit, văzând că alegerile prezidențiale din S.U.A., cea mai mare putere economică și militară din lume, erau la discreția lui...

J.Carter a pierdut alegerile, în special, datorită incapacității sale de a rezolva "*problema ostatecilor*". **A.Khomeiny i-a eliberat pe ostatecii americani exact la 30 de minute după anunțarea victoriei în alegeri a lui Ronald Reagan.** Aceasta este "esența" marii democrații americane, care face trimiteri la principii de moralitate, legalitate, drepturi fundamentale, etc. A.Khomeiny, liderul fundamentalismului islamic de la Teheran, în mod indirect, a hotărât cine să ocupe fotoliul prezidențial de la Casa Albă, în timp ce națiunea americană a trăit cu iluzia că Ronald Reagan a fost ales "*în mod democratic*".

J.Carter a avut cunoștință de aceste mașinațiuni murdare dar, fiind un om credincios și cu frică de Dumnezeu, **nu a făcut caz, pentru a nu-și compromite țara,** și a ieșit zdrobit sufletește din viața politică americană. J.Carter a fost, cu siguranță, unul dintre cei mai de omenie președinți americani. A întreținut relații excelente cu România și cu președintele acesteia, Nicolae Ceaușescu, pe care l-a primit cu mari onoruri la Casa Albă, pe timpul mandatului său.

În ceea ce-i privește pe **diplomații americani luați ostateci,** față de care mi-am exprimat întreaga compasiune la vreme respectivă, aceștia **au stat în captivitate timp de 444 de zile,** trecând printr-un adevărat coșmar.

Suferințele lor au constituit tertipul politic prin care Ronald Reagan a ajuns președinte. Acesta este omul politic american, care a accelerat până la nebunie cursa înarmărilor, iar în anul 1983, a fost pe punctul de a împinge Omenirea într-un război atomic cataclismic.

Pentru "elita politică și culturală" din România post-socialistă, Ronald Reagan este "*cel mai popular președinte american*" din perioada postbelică.

Ayatollahul Khomeiny l-a manipulat pe Ronald Reagan cum a vrut el, obligându-l să-i vândă armament, în ciuda embargoului impus de Congresul S.U.A., și plătind sute de milioane de dolari pentru alți ostateci americani, capturați în Liban și alte state din Orientul Mijlociu. Mergând pe firul matrapazlăcurilor electorale americane, am ajuns la informații potrivit cărora **Bill Clinton a câștigat alegerile pentru cel de-al doilea mandat cu fonduri puse la dispoziție de liderii comuniști ai Chinei.**

În luna **aprilie 1983,** teroriștii din organizația **Hezbollah,** finanțată de Iran și Siria, au **atacat Ambasada S.U.A. din Beirut,** cu un camion-bombă încărcat cu trotil. Au fost **uciși 63 de diplomați,** printre care și directorul adjunct al C.I.A. pentru Orientul Mijlociu, Robert Ames, iar **alte 120 persoane au fost ucise.**

Șase luni mai târziu, în **octombrie 1983, într-o cazarmă** din apropierea aeroportului internațional din **Beirut,** unde se afla cazat un batalion de infanterie american, s-a produs un **atac terorist devastator.** Un terorist sinucigaș, la volanul unui autocamion de deservire aerodrom,

Încărcat cu trotil și kerosen, în dimineața de **23 octombrie, orele 06.20**, a intrat în plină viteză în clădirea unde dormeau militarii americani, producând o îngrozitoare explozie, de pe urma căreia și-au pierdut viața, în câteva zeci de secunde, **241** de militari americani, iar alți **80** au fost grav răniți. Sărmanii tineri americani, trimiși în războiul civil din Liban, să moară pentru o cauză pe care n-au înțeles-o niciodată, s-au stins ca niște prunci în somn. În urma acestui atac devastator, în numele S.U.A., **Ronald Reagan a declarat război terorismului**, amenințând că-l va urmări și nimici pe teroriști, oriunde s-ar afla. De la Teheran, **Ayatollahul Khomeiny îi arată însă amenințător degetul**, îndemnându-l "să stea cuminte", iar **Ronald Reagan se conformează, anulând toate ordinele de represalii militare** pe care i le dăduse lui Caspar Weinberger, ministrul Apărării al S.U.A. ...

Pe toată durata celor două mandate ale sale, fostul președinte american, **Ronald Reagan, nu a întreprins nimic semnificativ în plan militar**, după cum relatează fostul director general al C.I.A., amiralul Stansfield Turner, în carea sa "*Terorismul și democrația*", apărută în anul 1991, la Boston. **Neutralizat de Khomeiny, Ronald Reagan și-a concentrat toată furia în lupta împotriva comunismului.**

Cunoscând bine esența politicii externe americane, precum și tertipul prin care Ronald Reagan a câștigat alegerile din 1980, ayatollahul Khomeiny și-a permis să le atribuie Satelor Unite titlul de "*patria Marelui Satan*", care face ocolul lumii islamice și în zilele noastre.

Agenții CIA și FBI – eroii de la Hollywood...

În **ianuarie 1989**, Ronald Reagan a fost succedat la Casa Albă de către **George Bush, fost director general al C.I.A.** în perioada **1975-1977**. Miliardarul petrolișt, G.Bush, a implicat S.U.A. în războiul inter-arab din Golful Persic, "acoperindu-se de glorie" în înfrângerea administrată armatei lui Saddam Hussein.

Considerând că face un mare bine S.U.A. și aliaților lor occidentali, **G.Bush plantează trupe americane în zonă**. Bătrânului spion și consilierilor săi nu le-a trecut prin cap că, în felul acesta, creau **condițiile pentru dezastrul ce avea să lovească S.U.A. la 11 septembrie 2001**. Fiul lui G.Bush, pe nume **George W.Bush**, instalat la Casa Albă în **ianuarie 2001**, în urma unei "*imense fraude electorale*", după cum aprecia Joseph V.Montville, cercetător la Institutul de Studii Strategice Internaționale din Washington, câștigând postul de **președinte al S.U.A. cu un singur vot**, continuă războiul de cucerire a noi teritorii bogate în petrol, în numele "*combaterii terorismului internațional*".

Prima lovitură, prin care terorismul islamic le-a atras atenția americanilor că intenționează să mute războiul pe teritoriul S.U.A., a fost **atacul asupra World Trade Center din New York, în anul 1993**. Dacă Washingtonul nu a interpretat corect acest "mesaj", răspunderea revine, în totalitate, C.I.A. și F.B.I., cei doi giganti ai spionajului și securității S.U.A., care nu s-au dovedit la înălțimea misiunilor pentru care sunt plătiți

cu sume colosale, într-unul din cele mai dificile momente ale istoriei S.U.A. Această realitate este demonstrată, printre altele, de *"Raportul anual al directorului Comunității Serviciilor de Informații a S.U.A."*, prezentat în fața Congresului american în luna mai 1999. Acesta arăta că **cele mai mari amenințări** la adresa securității S.U.A. (adică din **categoria 1**) vin din direcția Chinei, Rusiei, Iranului, Irakului, Coreei de Nord și Cubei. Adică, exact concepția nealterată din epoca războiului rece.

La **categoria a doua**, sub genericul *"amenințări trans-naționale"*, au fost puse în lumină crima organizată, traficul de narcotice, proliferarea nucleară și clasică, războiul informațional, iar **pe ultimul loc terorismul**.

Acest raport a scos în evidență faptul că **strategia de securitate a S.U.A. era total defazată în raport cu realitatea**. Cel mai mare și mai periculos dușman al S.U.A. era trecut pe ultimul plan.

Dacă C.I.A. și F.B.I. au eșuat în misiunea lor de prevenire a surprinderii, în S.U.A. au existat și oameni calificați care au gândit altfel. Spre exemplu, în luna iunie 2000, **raportul Comisiei Naționale asupra Terorismului**, prezentat tot Congresului S.U.A., atrăgea atenția asupra faptului că: **"Terorismul de astăzi urmărește să producă pierderi în proporție de masă S.U.A., atât în străinătate, cât și pe teritoriul acesteia"**. În capitolul final al raportului citat, a fost inserat următorul avertisment: **"În primul sfert al secolului XXI, organizațiile teroriste ar putea cauza pierderi masive cetățenilor S.U.A., chiar pe teritoriul american"**. Previziunea s-a confirmat întru-totul, dar americanii n-au trebuit să aștepte un sfert de secol, cum li s-a spus. Lovitura de trăsnet încheiată cu pierderi catastrofale și un masacru în masă, s-a produs la 11 septembrie 2001.

În lupta lor împotriva teroriștilor, spionii de la C.I.A. și securiștii de la F.B.I. au fost din nou **surclasați**. Cu toate că se află în prima linie a războiului împotriva teroriștilor, aceștia nu dețin inițiativa. **Cei care aleg obiectivul, momentul și mijloacele de lovire sunt teroriștii**.

Teroriștii au fost mereu în ofensivă, au prins curaj și **vor lovi din nou**, dar nu atunci când se așteaptă S.U.A. și aliații lor și nici cu mijloacele cu care aceștia s-au obișnuit. **La loviturile militare ale S.U.A., teroriștii vor răspunde cu acțiuni și mai violente**. S-a demonstrat că teroriștii **nu mai au limite în alegerea mijloacelor de lovire și, ca atare, nici-un tip de armă nu ar trebui exclus**.

Cel mai probabil este că teroriștii vor purta un război așa cum l-a gândit omul politic american Gerry Hant: *"al civililor contra civililor, fără limite în ceea ce privește alegerea obiectivelor și fără nici o legătură cu armata și regulile militare"*.

APOCALIPSA SECOLULUI XXI

11 septembrie 2001 – o operație diabolică

De la actul teroriștilor evrei, care s-au răsculat împotriva stăpânirii Romei în anul 70 (d.Hr.), sacrificându-se până la cel din urmă pentru apărarea citadelei Ierusalimului, și până în zilele noastre, faptele teroriștilor islamici care au lovit Statele Unite ale Americii, la 11 septembrie 2001, **nu au egal în istorie și nu pot fi asemuite cu nimic**. Acestea vor rămâne fapte **unice** în istoria S.U.A. și în istoria universală.

Niciodată și nicăieri în lume, un grup atât de mic de oameni, respectiv cei 19 studenți arabi, în marea lor majoritate saudiți, nu a avut un impact atât de uriaș asupra soartei unei superputeri, cum este S.U.A. și nu a influențat cursul evenimentelor la scară mondială, cum au făcut-o aceștia. De la 11 septembrie 2001 și până la sfârșitul veacurilor, națiunea americană, cea mai dezvoltată, mai super-industrializată, tehnologizată și super-înarmată națiune de pe glob, va duce cu sine umilința la care a fost supusă de către acea mână de necombatanți, împreună cu cicatricele adânci care i-au fost provocate.

Pentru cei care sunt dispuși să judece, este cât se poate de clar că, în spatele acțiunilor din dimineața zilei de 11 septembrie 2001, a stat un **plan elaborat de o minte diabolică, dar genială**. Atât alegerea și instruirea combatanților din comandoul care a executat loviturile, selecționarea obiectivelor de lovit, cât și a mijloacelor de lovire, modul de o simplitate copleșitoare de ducere la îndeplinire a operației planificate sunt toate de nivel genial. În același cadru, se înscrie **și momentul politic ales pentru operație de natură să provoace efecte psihologice maxime**.

În ultimul deceniu al secolului XX, S.U.A. au trăit într-o atmosferă de totală euforie și triumfalism, în urma "victoriei" repurtate în războiul rece împotriva comunismului și, mai ales, a U.R.S.S., considerată un pericol mortal pentru civilizația americană și vest-europeană. Politicienii de la Washington, încurajați de cohorte de analiști și ideologi, și-au întărit convingerea că, în lume, nu mai există nici o forță care să se poată opune hegemonismului american. La începutul anilor '90 cercurile politice americane au tras concluzia că, pentru următoarele 2-3 decenii, locul "lumii bipolare" va fi luat de o "**lume monopolară**", în fruntea căreia se va situa **S.U.A., ca lider mondial absolut**.

Americanii se credeau stăpânii Lumii!

Zbigniew Brzezinski, cel mai mare susținător al teoriei supremației americane asupra lumii, în cartea sa "*Marea tablă de șah*", tradusă și în România, **avansează câteva "argumente forte" pentru care S.U.A. sunt indrituite să conducă lumea, astfel:**

• **S.U.A. au cea mai puternică economie din lume**, cu un produs intern brut de circa 10 trilioane; războinicul Z.Brzezinski ignoră, cu bunăștiință, faptul că PIB-ul Uniunii Europene îl depășește pe cel al S.U.A. cu 15-20 %;

• **forțele armate americane au mijloace care le fac capabile "să proiecteze forță" la scară globală**, pe uscat, pe mare, în aer și în Cosmos; dacă este așa, în raport cu cine se etalează aceste formidabile forțe și unde au fost acestea la 11 septembrie 2001, când simbolurile puterii economice și militare ale Statelor Unite se prăbușeau și se transformau în mormane de ruine?;

• **progresele americane în domeniul tehnologiilor militare de vârf** sunt atât de mari, încât, între S.U.A. și restul lumii, s-a creat un **decalaj irecuperabil**; la ce a folosit acest "*decalaj tehnologic militar*", când S.U.A. au fost lovite cu tehnologii non-militare, dar cu efecte năpraznice?;

• **economia americană** dispune de potențialuri și energii inegalabile, în raport cu celelalte centre de putere economică; în realitate, economia americană a intrat în recesiune, iar în urma loviturilor de la 11 septembrie, Uniunea Europeană a salvat Bursa din New York, susținând-o cu 100 miliarde euro.

În concluzie, **triumfalismul și euforia** cercurilor politice de la Washington, transmise și societății americane, în ansamblu, **nu se justificau**.

Acțiunile militare întreprinse de S.U.A. împotriva lumii musulmane, ușurința cu care americanii au câștigat războiul din Golful Persic, în anul 1991, au generat **noi motive de triumfalism și aroganță**. S.U.A. și aliații lor principali, precum Marea Britanie, Japonia, Germania și Franța, s-au situat pe o poziție de putere în raport cu restul lumii.

În raportul general de forțe, atât pe axa Est-Vest, cât și pe axa Nord-Sud, **Occidentul**, în frunte cu S.U.A., **deține superioritatea absolută**. În acest context, **Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială** au întreprins acțiuni exclusiv în interesul lumii occidentale, procedând atât la distrugerea economiilor centralizate din Europa de Est, cât și a economiilor statelor arabe, în care sectorul de stat era puternic, în special în industrie.

Dictatul american asupra prețurilor la petrol, după ocuparea militară a Arabiei Saudite și Golfului Persic, și-a spus și el cuvântul.

Așa-zisa comunitate internațională nu a existat niciodată. Aceasta este o sintagmă goală, la care S.U.A. și aliații lor occidentali apelează ori de câte ori doresc să dea o tentă internațională acțiunilor arbitrare pe care le hotărăsc.

Revoluție în terorism

Acesta a fost contextul geostrategic global în care s-a produs operația de la 11 septembrie 2001. **Autorul operației s-a hotărât să lovească într-un moment în care S.U.A., singura super-putere mon-**

dială, **se afla cu garda jos**, deoarece liderii americani de la Washington **gândeau că nu au motive să se teamă de nimeni**. Iată de ce impactul psihologic, deruta și furia oarbă ce aveau să urmeze au fost enorme.

În alegerea obiectivelor de lovit, autorul sau autorii operației au dat din nou dovadă de genialitate. **Nici pe teritoriul S.U.A. și nicăieri în lume nu existau obiective mai valoroase ca *World Trade Center* și *Pentagon***, nu numai din punct de vedere al simbolisticii, care și aceasta a fost unică, ci din punctul strict al valorilor propriu-zise.

La World Trade Center se afla însăși inima puterii economico-financiare a Statelor Unite ale Americii, de unde se exercita și dominația acestora asupra lumii. Cele două turnuri zgârie-nori, o adevărată minune a super-arhitecturii moderne, au fost construite în șapte ani și **au costat aproximativ 30 miliarde dolari**. Pe măsură ce au devenit operaționale, cele două turnuri gemene au acumulat valori imense. **Aici au funcționat 430 de companii comercial-financiare din 28 de țări, cele mai mari din lume.**

Alegerea mijloacelor de lovire pentru comandoul strategic care a executat operația de la 11 septembrie 2001 a produs **o adevărată revoluție în "arta" terorismului internațional**. Aceasta constituie, pe de altă parte, replica indirectă a adversarilor S.U.A., **răspunsul asimetric** la superioritatea tehnologică militară copleșitoare a S.U.A. în raport cu "lumea a treia".

Transformarea avioanelor de transport pasageri, dintre cele mai mari și mai moderne, încărcate cu oameni și combustibil până la capacitatea maximă, în rachete de croazieră, a constituit o idee și o alegere care au depășit orice limite ale inteligenței minții omenești. De acum încolo, pe frontul terorismului internațional, **orice este posibil**. Dacă această idee, mai mult decât diabolică, i-a aparținut lui Osama bin Laden sau vreunuia din combatanții care s-au sacrificat, nu se va afla probabil niciodată.

Alegerea mijloacelor de lovire militare și mai ales non-militare nu mai are limite, ca de altfel și selecționarea obiectivelor de lovit. Actele teroriste din epoca războiului rece pot fi apreciate drept niște "*jocuri de copii*", în raport cu operația de la 11 septembrie 2001 și cu ce ar mai putea urma...

Atât după modul lor de desfășurare, cât și din informațiile, de altfel foarte sărace, scăpate de sub cenzura diabolică impusă de F.B.I., rezultă că operația care a condus la distrugerea *World Trade Center* și *Pentagonului* a fost **pregătită pe teritoriul S.U.A. și pe teritoriile unor state din Europa Occidentală**, care au în dotare avioane identice cu cele utilizate în rol de rachete de croazieră, de către teroriștii islamici.

Precizia uluitoare cu care s-a executat demonstrează că această operație a fost **gândită și probabil și exersată, în cea mai mare parte, pe teritoriul S.U.A.** și nu în peșterile Organizației Al Qaeda situate în Munții Tora Bora din Afganistan, cum a încercat să convingă

lumea președintele S.U.A., G.W.Bush, ca să-și justifice intervenția militară în această țară.

Prestigioasa revistă americană *"Foreign Policy"*, din ianuarie/februarie 2002, relatează că sauditul **Mohamed Atta**, care a pilotat unul din avioanele ce au intrat în World Trade Center (zborul nr.11), **și-a făcut studiile superioare și școala de pilotaj la Hamburg, în Germania.**

Președintele G.W.Bush a amenințat că forțele armate americane vor lovi orice stat care îi găzduiește și le asigură facilități membrilor unor organizații teroriste. Ce ne facem însă în fața realității, în care, **printre statele care au acordat "facilități" unor organizații teroriste pe teritoriul lor, se numără chiar S.U.A. și aliații lor, printre care Germania, Marea Britanie, Spania și Italia ?...**

Modul de acțiune a comandoului terorist strategic care a operat la 11 septembrie 2001 a fost **reconstituit, în cele mai mici detalii, de către C.I.A. și F.B.I.** Teroriștii strecurați la bordul avioanelor, în trei grupuri de câte cinci combatanți și un grup de patru combatanți într-un alt avion, fără armament sau explozivi, ci doar cu niște cuțite aparent inofensive de tăiat corespondența, au acționat subtil și cu maximum de efecte asupra piloților-șefi și adjuncților acestora, pe care i-au înlocuit cu proprii piloți, instruiți pe tipul respectiv de avioane.

Au fost deturnate și transformate în rachete de croazieră **zborul 93 și zborul 175** ale Companiei ***United Airlines Flights*** și **zborul 11 și zborul 77** ale Companiei ***American Airlines Flights*.**

Cum au fost dirijate avioanele spre obiective, cu câtă precizie și cu ce efecte, a văzut întreaga lume, grație eforturilor canalelor de televiziune particulare americane.

1.000 miliarde dolari – pierdute în 20 minute !!

Pierderile suferite de către S.U.A., la 11 septembrie 2001, sunt cele mai mari prin care a trecut această imensă și puternică țară în întreaga ei existență, din anul 1775 și până în zilele noastre.

Obişnuită cu starea de spirit laxă, extrem de confortabilă, de a câştiga războaie fără a pierde un singur soldat, cum s-au petrecut lucrurile pe durata agresiunii aeriene împotriva Jugoslaviei, din primăvara anului 1999, sau cu pierderi foarte puține, neglijabile chiar, din campania aeroterestră derulată în Golful Persic, în anul 1991, naţiunea americană este, pur şi simplu, îngrozită de pierderile de vieţi omeneşti suferite pe propriul teritoriu, în toamna anului 2001. Probabil că cifrele exacte ale morţilor de la *World Trade Center* și de la Pentagon **nu vor fi cunoscute niciodată**, acestea fiind îngropate în secretele de stat ale S.U.A., de mare sensibilitate și totodată jenante. **În primele ore de după catastrofă, mass-media audio-vizuală particulară din S.U.A. anunța lumii întregi, existența a zeci de mii de morți.** Dându-și seama de efectele psihologice asupra națiunii americane, precum și asupra prestigiului

S.U.A. în lume, **guvernul a intervenit, a impus o cenzură totală asupra acestor cifre și ele au "scăzut"**, treptat, până ce au ajuns la nivelul acceptabil de circa **2.882 de morți**. Falsitatea datelor este însă, vizibilă de la mare distanță. Sursele particulare și chiar unele autorități vehiculează cu totul alte cifre. Astfel, la **28 septembrie 2001**, Departamentul de Stat, prin Oficiul de Informare Internațională, anunța oficial că, sub ruinele de la World Trade Center, și-au pierdut viața **4.800** de oameni, incluzând cetățeni din 78 de țări diferite. La **30 ianuarie 2002**, în buletinul de știri Newsday, sub semnătura lui Carven McGinty, este avansată cifra de **6.500** de morți. Tot la sfârșitul lunii ianuarie 2002, Departamentul Poliției din New York, prin Secția de Evidență a Populației, anunța că, din ruinele de la World Trade Center, au fost scoase și identificate **13.700** de cadavre. Câte cadavre au fost, însă, incinerate și transformate în cenușă, dincolo de orice posibilități de identificare, datorită temperaturilor înalte care au topit structurile de metal, nu se vorbește nimic. **La capacitatea lor întreagă**, cele două turnuri zgârâie-nori puteau acomoda circa **50.000** de oameni. Să admitem că, la ora atacului, au lipsit 15-20 %, cum se întâmplă de obicei. Ce s-a întâmplat cu restul? **Surse neoficiale**, ce nu pot fi controlate, **vorbesc de 25-30.000 de morți**.

În principiu, pentru a te apropia de adevăr, se recomandă să înmulțești cu doi pierderile proprii recunoscute de un beligerant și să împarți la trei pierderile pe care acesta pretinde că i le-a produs adversarului său...

În ceea ce privește **valoarea pierderilor materiale suferite de S.U.A.**, în urma atacurilor din 11 septembrie 2001, deși guvernul S.U.A. nu a avansat nici-o cifră, surse particulare, printre care și buletinul "*Foreign Policy*" din ianuarie/februarie 2002, sub semnătura lui Thomas Homer Dixon, apreciază că acestea au depășit suma astronomică de **1.000 miliarde dolari** (peste un trilion)!

Fiecare dintre cele două magnifice turnuri s-a prăbușit în aproximativ 15 secunde. Pentru instruirea celor 19 teroriști care au provocat catastrofa, se apreciază că nu s-au cheltuit mai mult de câteva sute de mii de dolari. Pentru a putea percepe dimensiunile catastrofice ale pierderilor economico-financiare suferite, analiștii americani au arătat că, în timpul războiului din Vietnam, din perioada 1965-1975, S.U.A. au cheltuit suma de **150 miliarde dolari**, iar în războiul din Golful Persic, din perioada 1990-1991, s-au cheltuit **78 miliarde dolari**.

Produsul intern brut al S.U.A. în anul 2001 a fost estimat la aproximativ 10 trilioane dolari. Aceasta înseamnă că la 11 septembrie 2001, **S.U.A. au pierdut, în mai puțin de 20 de minute o zecime din P.I.B.!** Pentru a recupera din pierderi, în discursul cu privire la Starea Națiunii, din 29 ianuarie 2002, **președintele G.W.Bush a lansat apelul ca toți americanii să lucreze doi ani din viață (4.000 de ore) în folosul obștesc**, adică muncă patriotică. În România, cea mai săracă țară din Europa, munca patriotică a devenit o rușine. Bine că este la loc de cinste corupția...

19 pentru Infern

Analistul american Stephen E. Flynn, specialist în studii de securitate națională și comandant al Gărzii de Coastă a S.U.A., aprecia în februarie 2002 că: ***„La 11 septembrie 2001, un număr de 19 teroriști au reușit, dintr-o singură lovitură, să blocheze cea mai complexă și mai puternică economie din lume. În toată istoria S.U.A., nici-un alt adversar al Americii nu a realizat vreodată un astfel de efect”***.

Putem aprecia că, în urma loviturilor de la 11 septembrie 2001, **Omenirea a trecut de la terorism la superterorism**, de la terorismul obișnuit, provocator de pierderi în limite suportabile, la terorismul catastrofic, capabil să paralizeze state, indiferent de mărimea și puterea lor, și chiar continente. Autorul menționat mai sus, conchide: ***„Cea mai puternică națiune de pe Pământ este înspăimântată de moarte. Pacea americanilor a dispărut pentru totdeauna. S.U.A. au devenit o țară vulnerabilă”***.

Amploarea pierderilor materiale și de vieți omenești au determinat, pe bună dreptate, autoritățile americane, respectiv Administrația G.W. Bush și Congresul S.U.A., să ridice loviturile din 11 septembrie 2001, de la nivelul de acte teroriste, la nivelul de **acte de război, de o gravitate extremă** și să le trateze ca pe o agresiune neprovocată împotriva teritoriului Statelor Unite ale Americii.

Situația este însă paradoxală și greu de instrumentat, deoarece, atât mijloacele cu care au fost întreprinse aceste „acte de război”, cât și forțele umane care le-au folosit, au pierit fără urmă în ruinele de la World Trade Center din New York și de la Pentagon, din Washington. **Nu se știe, cu exactitate, nici cine este în spatele întregii operații.** Totul se menține la nivel de ipoteze, supoziții și speculații. Probe materiale certe nu există.

Lipsa acută de informații i-a determinat pe americani să înființeze la gărul de interogare de la baza navală Guantanamo din Cuba, iar Departamentul de Stat American s-a oferit să plătească suma de **5 milioane dolari** oricărui om din lume în măsură să furnizeze chiar și **o singură informație de valoare**, cu privire la orice acțiune teroristă care ar viza S.U.A.

Luptă împotriva terorismului sau a lumii islamice ?

În legătură cu operația din 11 septembrie 2001, care a paralizat unica superputere a lumii, s-au făcut și se fac **tot felul de speculații**, care mai de care mai bizare. **Se dă vina pe evrei și pe Mossad** care, chipurile, au provocat dezastrea de la World Trade Center și de la Pentagon, în scopul de a împiedica proclamarea statului independent palestinian și pentru a li se da mână liberă să-i nimicească pe răsculații palestinieni. Scenarii și mai cumplite vorbesc de faptul că **înseși cercuri intime americane legate de industria de război** ar fi provocat aceste dezastre, pentru revitalizarea acesteia și menținerea la scară globală a

unei stări de beligeranță benefică vânzărilor de armament. Pe de altă parte, se afirmă că "provocările" de la New York și Washington, din 11 septembrie 2001, **puse în scenă de americani**, constituie o **scuză pentru ocuparea de către S.U.A. a noi poziții strategice și teritorii bogate în petrol și alte resurse naturale la scară globală.**

Părerea personală este că purtătoarea operației teroriste strategice de la 11 septembrie 2001 este **mișcarea fundamentalistă islamică**, cel mai mare și mai periculos inamic cu care se înfruntă S.U.A. și aliații lor occidentali, la începutul secolului XXI.

Conflictul dintre civilizația islamică și civilizația occidentală datează de 1.300 ani. Acest conflict s-a intensificat la maximum în 1990-1991, când S.U.A. și aliații lor și-au trimis armatele în Golful Persic, intervenind într-un conflict inter-arab, încheiat cu permanentizarea prezenței militare a S.U.A. în zonă și **a atins punctul culminant la 11 septembrie 2001.**

În urma loviturilor primite, **prestigiul internațional al S.U.A. a ajuns la același nivel cu al celor două turnuri gemene de la World Trade Center.** Națiunea americană a fost, pur și simplu, paralizată și total dezorientată. Totul a părut și continuă să pară ca un coșmar incredibil. Miile sau zecile de mii de morți rezultați nu au fost soldați de rând, pregătiți să lupte și să moară, ci **elita economico-financiară**, tot ceea ce a avut mai de preț națiunea americană în acest domeniu. A fost declanșată **operația psihologică "stegulețele"**, în contextul căreia americanii, de la mic la mare, au inundat tot spațiul S.U.A., de la Atlantic la Pacific, fluturând stindardul S.U.A., pentru ridicarea moralului și strigând în coruri de masă *"Dumnezeu să păzească America!"* Aici, mi-aș permite o mică paranteză: atunci **când românul Gheorghe Funar**, pe post de primar al Clujului, care simte în ceafă presiunile iredentismului maghiar, **a scos drapelul României pe străzi**, *"societatea civilă"*, *"elita culturală"* și *"forțele democratice"* de peste tot **l-au apostrofat, l-au declarat "naționalist, șovin, xenofob, anti-european"** și tot ce le-a venit la gură. Mă întreb, cu profundă îngrijorare, oare **se va trezi vreodată națiunea română?**

Americanii compară loviturile de la 11 septembrie 2001 cu atacul japonez de la Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941. Deosebirea este că, atunci, americanii știau măcar unde este Japonia. **Terorismul internațional**, cu care S.U.A. declară că se află în război, **este însă invizibil.** Aici este absolut necesară o clarificare. **Cu cine se află, în mod real, în mod efectiv, S.U.A. în război, cu terorismul internațional sau cu fundamentalismul islamic?** Poate fi separat terorismul de islamism sau ne aflăm în fața unei diversiuni politice?

Înainte de a ordona declanșarea intervenției militare împotriva Afganistanului, președintele S.U.A., G.W. Bush, a făcut pelerinaje prin moscheele din S.U.A., s-a declarat mare admirator al civilizației islamice și a dat explicații întregii lumi că *"islam" înseamnă pace.* Explicația este falsă și urmărește scopuri propagandistice. **În realitate "islam" înseamnă supunere.**

Terorismul este o metodă de luptă, iar terorismul internațional este o sintagmă care desemnează un act terorist la care participă organizații sau facțiuni din mai multe țări. **Terorismul internațional nu este o instituție, o organizație structurată, ci este un fenomen. Nu poate fi cuantificat, delimitat și, ca atare, atacat.** Sunt atacați oamenii, adică purtătorii materiali ai terorismului. La Casa Albă, se știe cu multă exactitate că **lumea islamică, din Filipine până în Maroc, totalizând peste 1,3 miliarde de credincioși, a jubilat la vederea scenelor de coșmar de la New York și Washington.**

Acesta este adevărul pur care nu poate fi denaturat de nici un fel de manevre politice și propagandistice.

Război cu... umbra !

În studiul *"Noua eră a terorismului"*, apărut la Los Angeles, în ziua de 16 septembrie 2001, sub semnătura lui Brian Michael Jenkins, cercetător la Institutul de Studii Strategice RAND, cel mai prestigios din S.U.A., rezultă următoarele **aspecte de natură să rețină atenția.**

După data de 11 septembrie 2001, **societatea americană se consideră în război.** Președintele G.W.Bush a fost împuternicit de Congresul american să declare război terorismului internațional. Declarația a fost ușor de făcut și mulți politicieni s-au repezit la tribune, scoțând flăcări pe gură, în dorința de a acumula capital politic garnisit cu patriotism. **Nimeni nu știe, încă, cum se va purta acest război, având în vedere că:**

- **inamicul**, format din rețele și facțiuni răspândite peste tot globul (în peste 60 de țări), **este invizibil și extrem de evaziv, greu de fixat și de lovit;**

- **inamicul nu oferă nici-un fel de ținte precise de valoare** (cum a fost World Trade Center), împotriva cărora să se poată utiliza forțele armate și potențialul distructiv al acestora;

- **acest război nu se confundă cu cel de-al doilea război mondial**, când aviația și flotele maritime ale S.U.A. i-au supus pe inamici la bombardamente înspăimântătoare;

- **nimeni nu știe ce sacrificii presupune acest război și, mai ales, cât va dura;** nimeni nu este în măsură să zărească "lumina de la capătul tunelului"; cel mai probabil că un asemenea război **nu se va termina niciodată**, iar S.U.A. și-au propus un **obiectiv irealizabil**, adică acela de a-l câștiga, așa cum repetă cu insistență, în toate ocaziile, președintele G.W.Bush;

- **este clar că S.U.A. nu dispun de o strategie cu privire la purtarea războiului antiterorist**, pe care l-au declarat sub imperiul furiei;

- **în războiul împotriva terorismului, S.U.A. nu vor putea conta, mult timp, nici pe "solidaritatea comunității internaționale" și nici pe opinia publică americană**, care s-ar putea schimba radical, din momen-

tul în care pierderile umane vor crește, așa cum s-a întâmplat și în timpul războiului din Vietnam;

- începând cu 11 septembrie, **S.U.A. au ieșit din era războaielor fără pierderi**; războiul împotriva terorismului va fi un război cu pierderi de vieți omenești, poate chiar masive pentru S.U.A.;

- după folosirea "avioanelor bombă", la New York și Washington, **nimeni nu mai poate anticipa la ce mijloace vor mai recurge teroriștii**; vremea luării de ostateci și adeturnărilor de avioane a apus; nu mai este exclusă folosirea, de către teroriști a unor mijloace de nimicire în masă;

- **vor urma și alte lovituri, tot mai puternice**, vizând punctele nodale cele mai valoroase ale complexului economic și de stat american;

- în războiul împotriva terorismului, **N.A.T.O. a devenit inefficient și stânjenitor pentru S.U.A.**

Extrem de periculos pentru americani este faptul că teroriștii islamici au depășit pragul psihologic al fricii față de atotputernicia S.U.A.

Pentru prima dată din 1861-1865, războiul a fost adus pe teritoriul S.U.A. Strategia S.U.A. de a ține războaiele cât mai departe de coastele americane, dislocând armata S.U.A. pe poziții cât mai avansate, pe teritoriile altor state, a eșuat lamentabil, apreciază analistul James Phillips, de la "*Fundația Heritage*" din Washington.

Institutul CATO din S.U.A., întrunind cele mai luminate minți din mediile academice americane, se întreba, la 24 octombrie 2001, **ce rost mai are N.A.T.O., în noile condiții din Europa și de ce S.U.A. mai mențin pe teritoriul Germaniei 100.000 de soldați americani**, în condițiile în care teritoriul S.U.A. a devenit atât de vulnerabil?

Gigantismul puterii militare a S.U.A. nu mai sperie pe nimeni. Americanilor li s-a spulberat mitul invincibilității, cu care s-au aureolat după "câștigarea" războiului rece. Teroriștii au prins curaj și vor lovi din nou.

Atacarea unor state pe motivul combaterii terorismului va avantaja fundamentalismul politic islamic și va duce la subminarea guvernelor cu vederi pro-occidentale din lumea musulmană.

Afganistan – al patrulea război mondial ?

Analistul american Norman Podhoretz, cercetător la Institutul Hudson, este de părere că, **la 7 octombrie 2001**, odată cu începerea intervenției militare împotriva Afganistanului, ca parte a războiului declarat împotriva terorismului internațional, în fapt, **a fost declanșat cel de-al patrulea război mondial**. De aici, se face deducția că **războiul rece** câștigat de S.U.A. a fost, de fapt, cel de-al **treilea război mondial**.

Personal, îi dau dreptate numai într-un singur sens. **Dacă războiul împotriva terorismului**, declarat oficial de către S.U.A. după 11 septembrie 2001, **va scăpa de sub control, există riscul ca acesta să se transforme, în mod real și nu simbolic, într-un război mondial.**

Alegerea Afganistanului, ca primă zonă de operații în războiul anti-terorist cu S.U.A., are rațiunile ei, printre care:

- **prezența în zonă a lui Osama bin Laden**, suspectul numărul unu, în loviturile teroriste devastatoare de la 11 septembrie 2001;

- **refuzul categoric al autorităților talibane de a-l preda pe Osama bin Laden**, în ciuda tuturor presiunilor exercitate de către Washington, ceea ce oferea o scuză plauzibilă pentru acțiuni în forță;

- **convergența de interese dintre Rusia și S.U.A.**, în **eliminarea regimului talibanilor și a organizației teroriste Al Qaeda**, care l-a lovit pe americani în diferite puncte de pe glob, probabil și la 11 septembrie 2001, pe teritoriul S.U.A., iar pe ruși i-a lovit în Kârkâzstan, Uzbekistan, Azerbaidjan și cumplit de sângeros în Cecenia.

- **deschiderea frontului în Afganistan apropiu S.U.A. de uriașele rezerve de petrol și materii prime strategice din bazinul Mării Caspice și din Asia Centrală.**

Forțele participante la operații

Formațiunile militare ale regimului taliban aveau un efectiv total de **45.000** de luptători, în majoritate, căliți în luptele purtate împotriva trupelor de ocupație sovietice.

De reținut un element esențial: **forțele militare talibane sunt tot creația S.U.A.**, acestea fiind partea cea mai eficientă și mai fanatică în războiul mujahedinilor purtat împotriva fostei U.R.S.S. În timpul războiului anti-sovietic, talibanii și celelalte triburi afgane care luptau alături de aceștia **au primit anual, din S.U.A., circa 60.000 de tone de armament, muniții și alte materiale de război.**

Forțele Alianței Nordului

Acestea au un efectiv total de **12.000** de combatanți, în totalitate **de naționalitate uzbekă**, trăitoare în nordul Afganistanului și în fosta Republică Unională Uzbekistan. Aceștia reprezintă circa **5% din populația majoritară**. Ca forță integrată, aceștia **constituie o divizie mecanizată standard rusească, înzestrată în totalitate cu armament rusesc.**

Ca armament greu, Forțele Alianței Nordului dispun de circa 200 tancuri, 380 de mașini de luptă ale infanteriei, 50-60 obuziere de 122 mm și 24 de instalații mobile de proiectile reactive.

Comandantul diviziei Alianței Nordului este generalul uzbek Rashim Dostum. Acesta a fost recrutat, instruit, promovat și asigurat cu forțe și mijloace de către spionajul sovietic, pe timpul ocupației Afganistanului, cum a fost și Osama bin Laden de către spionajul american. În prezent, generalul Dostum este omul Moscovei și al spionajului rusesc în Afganistanul "eliberat".

Forțele americane implicate în Afganistan, după 7 octombrie 2001, s-au compus din circa 250 avioane de vânătoare-bombardament și 15-20 avioane de bombardament strategic, modele vechi B-52. Acestea au utilizat rachete de croazieră aer-sol, bombe dirijate prin laser și

sateliți, dar și bombe clasice de mare calibru, rămase neutilizate din cel de-al doilea război mondial.*

Forțele de uscat americane s-au compus dintr-o brigadă de infanterie marină cu un efectiv de circa 6.000 oameni și din formațiuni de trupe speciale de cercetare-diversiune.

În zonă au operat și un număr de agenți acoperiți ai C.I.A.

Au câștigat talibanii și rușii !

Timp de zece săptămâni, în Afganistan, s-a derulat o operație standard aeroterestră americano-rusească, pe durata căreia S.U.A. au asigurat loviturile aeriene, iar Rusia a dus acțiunile terestre, fără ca acestea să scoată în evidență elemente deosebite din punct de vedere al artei militare.

Luptele au fost sporadice, în jurul unor puncte de rezistență izolate. Cea mai importantă acțiune, cu o durată de câteva zile, a avut loc în orașul de frontieră Mazar-i-Sharif. Un aspect absolut esențial este acela că **nu luptătorii talibani au opus rezistență, ci formațiunile de luptă aparținând organizației Al Qaeda, formată din luptători proveniți, nu din Afganistan, ci din alte state musulmane, în special arabe și din Cecenia.**

Știind că se urmărește exterminarea lor, **aceștia au luptat uneori până la ultimul om.** Trupele speciale americane de cercetare-diversiune au asigurat iluminarea țintelor pentru avioanele americane, atunci când acestea utilizau bombe dirijate prin laser. În același timp, agenți acoperiți ai C.I.A., deghizați în talibani, au scotocit terenul pentru a-l găsi pe Osama bin Laden.

Un alt element esențial, puțin cunoscut în lume, este acela că **cei 45.000 de luptători talibani nu au opus rezistență decât accidental.**

Motivul acestei atitudini bizare a talibanilor a fost explicată, la începutul lunii februarie 2002, în buletinul "*The American Prospect*" din Princetown, de către Milton Bearden, șeful stației C.I.A. din Pakistan.

Acesta relatează că, **înaintea declanșării acțiunilor terestre, agenți ai C.I.A. i-au contactat pe cei mai importanți comandanți talibani, precum și pe șefii de triburi regionali, mai ales pe cei din populația majoritară Pashtun, cărora li s-au oferit mari sume de bani în dolari, precum și alte avantaje și garanții, în schimbul renunțării la rezistență și al retragerii.** Acțiunea C.I.A. a fost încununată de succes.

Eșecul operațiunilor C.I.A. a constatat în incapacitatea agenților acesteia de a-l captura pe Osama bin Laden, în ciuda celor 25.000.000 dolari oferite în schimbul lui, viu sau mort.

Militarii americani nu au luat parte la acțiunile militare decât la începutul lunii martie 2002, în cadrul operației "Anaconda", când au

* N.edit.: Scopul războiului din Afganistan rezultă clar. Printre altele, cu această ocazie, au fost testate arme noi (ca în Irak și Jugoslavia) și au fost lichidate "stocurile vechi"...

înregistrat **8 morți și 40 de răniți**, fapt pentru care au și fost **retrași în grabă** și înlocuiți cu luptători uzbeki din divizia Alianței Nordului.

Cu acest prilej, ministrul Apărării al S.U.A., bătrânul **Donald Rumsfeld** a lansat terifiantul avetisment: "*Cei care mai opun rezistență au două alternative: să se predea fără condiții sau să fie uciși*".

Oare, belicosului ministru american nu-i trece prin cap ideea că, într-o zi, afganii le-ar putea pune și ei militarilor americani tot două condiții, cum le-au pus și militarilor ruși, în anii 1980-1988, și anume: să plece necondiționat sau să moară. În anul 1988, după mari sacrificii inutile, **rușii au ales să plece...**

Ironia sortei constă în faptul că, după ce, timp de aproape zece ani, **americanii au cheltuit peste 8 miliarde dolari pentru a-i scoate pe ruși, din Afganistan, aceștia au revenit în această țară, în 2002, inclusiv cu unități speciale, de data aceasta cu ajutorul aviației americane.**

Dependența S.U.A. de Rusia, pentru lansarea intervenției militare din Afganistan, a fost totală, fapt pentru care Moscova a tras maximum de avantaje politice, economice și militare. Cu siguranță că versatul spion de la Kremlin, Vladimir Putin, își râde diabolic în barbă, văzându-și țara răzbunată pentru umilința prin care a trecut în 1988, când a fost obligată să se retragă din Afganistan.

Unii o caută cu lumânarea...

Intrarea României în N.A.T.O. va depinde foarte mult de poziția Rusiei față de ideea extinderii, acum când Moscova joacă de pe poziții realmente tari.

S.U.A. sunt departe de a-și fi realizat scopurile strategice propuse la data declanșării intervenției. "**Coaliția antiteroristă**" a 120 de state, pe care președintele G.W.Bush pretinde că a realizat-o, este una virtuală. Declarațiile formale ale unor șefi de state, fără participarea masivă de forțe armate, nu au nici o greutate. De altfel, apelând la sinceritatea aceea intimă, greu de mărturisit, este puțin probabil că nemții, japonezii, francezii, vietnamezii și alte națiuni "și-au turnat cenușă în cap" pentru faptul că americanii au trecut prin tragedia de la 11 septembrie 2001. **Solidaritatea umană a fost pentru cei care au murit și cei rămași în suferință și nu pentru guvernul și politica S.U.A.**

Extrem de semnificativ, pe linia celor de mai sus, este articolul intitulat "**Războiul total împotriva unui pericol difuz**", apărut în "*Le Monde Diplomatique*", sub semnătura lui Ignacio Ramonet, în care, printre altele, referindu-se la evenimentele din 11 septembrie 2001, se spune: "**Este foarte trist ce s-a întâmplat, dar au căutat-o cu lumânarea**".

În Afganistan nu există pace, nu există stabilitate, ci doar o înghețare a stării conflictuale. **Războiul poate reizbucni oricând, mai ales dacă șefii militari, atât talibani, cât și pashtuni, nu vor fi mulțumiți de "ajutoarele" promise de Occident.**

Piruetele balerinelor României

Cu o economie ruinată, cu un produs intern brut de circa 4.500 dolari/locuitor, exact ca Ecuadorul, cu o pondere a populației active în agricultură de 47 % și cu un grad de urbanizare de 54 %, aflată undeva pe la mijlocul statelor lumii a treia, România s-a aruncat cu capul înainte în vâltoarea "războiului împotriva terorismului internațional", declanșat de către S.U.A.

Fără să i-o ceară nimeni, ci pur și simplu din excesul de zel al guvernanților și cu asentimentul Parlamentului, România a pus la dispoziția Forțelor Armate ale S.U.A. și ale N.A.T.O. spațiul său terestru, aerian și naval.

Cu aceeași grabă și fără să le-o ceară nimeni, conducătorii României democrate s-au oferit să trimită un contingent de militari în Afganistan, lucru ce s-a și realizat. Pentru această din urmă acțiune, chiar că am rămas descumpănit. Ce să caute "feciorii Vrâncioaiei" tocmai unde și-a întărcat dracul copiii?

Pe tinerii soldați atrași de aventură, dar mai ales atrași de plata în dolari, mai că i-aș ierta. Dacă se va întâmpla însă ca, chiar și un singur militar român să-și piardă viața în Afganistan, pentru interesele Washingtonului, atunci toți cei care au propus această acțiune lipsită de sens, precum și cei care au aprobat-o, vor merita să sufere disprețul acestui popor amărât. **Nici o altă țară candidată la admiterea în N.A.T.O. nu a recurs la o asemenea măsură.**

La începutul lunii octombrie 2001, imediat după ce S.U.A. au declanșat intervenția militară în Afganistan, pe ecranele canalelor de televiziune din România și-a făcut apariția figura jovială a domnului **Mircea Ioan Pașcu, ministrul Apărării Naționale**. Cu o nedisimulată emoție, ba chiar cu un aer de încântare, domnia sa **anunța întreaga națiune că "România se află în stare de război"**. Cu toate că sunt colonel în retragere, deci nu există riscul să fiu concentrat, am rămas totuși înmărmurit. **Cu starea de război nu se joacă nimeni !** În războaiele moderne, mor deopotrivă și civili și militari, deci am luat declarația domnului ministru Mircea Ioan Pașcu foarte în serios.

Ca unul care am deținut, timp de șapte ani, funcția de șef al secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării, știam că decretarea stării de război se face de către Parlamentul României, la propunerea președintelui României, care este și președinte al C.S.A.T. Am așteptat, cu inima strânsă, un comunicat oficial din partea acestor înalte foruri, dar acesta nu a venit. Ulterior, după ce m-am liniștit, am stat și am cugetat: **după câte nenorociri a lovit România în ultimii 12 ani, asta-i mai lipsește, un război...**

Iritante și tot mai greu de suportat de către marea majoritate a populației au devenit campaniile legate de aderarea la N.A.T.O. și integrarea în Uniunea Europeană, total lipsite de profesionalism, rafinament și chiar de bunul simț. Oamenii, copleșiți de viața mizeră pe care o duc,

înregistrat **8 morți și 40 de răniți**, fapt pentru care au și fost **retrași în grabă** și înlocuiți cu luptători uzbeki din divizia Alianței Nordului.

Cu acest prilej, ministrul Apărării al S.U.A., bătrânul **Donald Rumsfeld** a lansat terifiantul avetism: *"Cei care mai opun rezistență au două alternative: să se predea fără condiții sau să fie uciși"*.

Oare, belicosului ministru american nu-i trece prin cap ideea că, într-o zi, afganii le-ar putea pune și ei militarilor americani tot două condiții, cum le-au pus și militarilor ruși, în anii 1980-1988, și anume: să plece necondiționat sau să moară. În anul 1988, după mari sacrificii inutile, **rușii au ales să plece...**

Ironia sortei constă în faptul că, după ce, timp de aproape zece ani, **americanii au cheltuit peste 8 miliarde dolari pentru a-i scoate pe ruși, din Afganistan, aceștia au revenit în această țară, în 2002, inclusiv cu unități speciale, de data aceasta cu ajutorul aviației americane.**

Dependența S.U.A. de Rusia, pentru lansarea intervenției militare din Afganistan, a fost totală, fapt pentru care Moscova a tras maximum de avantaje politice, economice și militare. Cu siguranță că versatul spion de la Kremlin, Vladimir Putin, își râde diabolic în barbă, văzându-și țara răzbunată pentru umilința prin care a trecut în 1988, când a fost obligată să se retragă din Afganistan.

Unii o caută cu lumânarea...

Intrarea României în N.A.T.O. va depinde foarte mult de poziția Rusiei față de ideea extinderii, acum când Moscova joacă de pe poziții realmente tari.

S.U.A. sunt departe de a-și fi realizat scopurile strategice propuse la data declanșării intervenției. **"Coaliția antiteroristă" a 120 de state**, pe care președintele G.W.Bush pretinde că a realizat-o, este una virtuală. Declarațiile formale ale unor șefi de state, fără participarea masivă de forțe armate, nu au nici o greutate. De altfel, apelând la sinceritatea aceea intimă, greu de mărturisit, este puțin probabil că nemții, japonezii, francezii, vietnamezii și alte națiuni "și-au turnat cenușă în cap" pentru faptul că americanii au trecut prin tragedia de la 11 septembrie 2001. **Solidaritatea umană a fost pentru cei care au murit și cei rămași în suferință și nu pentru guvernul și politica S.U.A.**

Extrem de semnificativ, pe linia celor de mai sus, este articolul intitulat *"Războiul total împotriva unui pericol difuz"*, apărut în *"Le Monde Diplomatique"*, sub semnătura lui Ignacio Ramonet, în care, printre altele, referindu-se la evenimentele din 11 septembrie 2001, se spune: **"Este foarte trist ce s-a întâmplat, dar au căutat-o cu lumânarea"**.

În Afganistan nu există pace, nu există stabilitate, ci doar o înghețare a stării conflictuale. **Războiul poate reizbucni oricând, mai ales dacă șefii militari, atât talibani, cât și pashtuni, nu vor fi mulțumiți de "ajutoarele" promise de Occident.**

Piruetele balerinilor României

Cu o economie ruinată, cu un produs intern brut de circa 4.500 dolari/locuitor, exact ca Ecuadorul, cu o pondere a populației active în agricultură de 47 % și cu un grad de urbanizare de 54 %, aflată undeva pe la mijlocul statelor lumii a treia, **România s-a aruncat cu capul înainte în vâltoarea "războiului împotriva terorismului internațional"**, declanșat de către S.U.A.

Fără să i-o ceară nimeni, ci pur și simplu din excesul de zel al guvernanților și cu asentimentul Parlamentului, **România a pus la dispoziția Forțelor Armate ale S.U.A. și ale N.A.T.O. spațiul său terestru, aerian și naval.**

Cu aceeași grabă și fără să le-o ceară nimeni, conducătorii României democrate s-au oferit să trimită un contingent de militari în Afganistan, lucru ce s-a și realizat. Pentru această din urmă acțiune, chiar că am rămas descumpănit. Ce să caute "feciorii Vrâncioaiei" tocmai unde și-a întărcat dracul copiii?

Pe tinerii soldați atrași de aventură, dar mai ales atrași de plata în dolari, mai că i-aș ierta. Dacă se va întâmpla însă ca, chiar și un singur militar român să-și piardă viața în Afganistan, pentru interesele Washingtonului, atunci toți cei care au propus această acțiune lipsită de sens, precum și cei care au aprobat-o, vor merita să sufere disprețul acestui popor amărât. **Nici o altă țară candidată la admiterea în N.A.T.O. nu a recurs la o asemenea măsură.**

La începutul lunii **octombrie 2001**, imediat după ce S.U.A. au declanșat intervenția militară în Afganistan, pe ecranele canalelor de televiziune din România și-a făcut apariția figura jovială a domnului **Mircea Ioan Pașcu, ministrul Apărării Naționale**. Cu o nedisimulată emoție, ba chiar cu un aer de încântare, domnia sa **anunța întreaga națiune că "România se află în stare de război"**. Cu toate că sunt colonel în retragere, deci nu există riscul să fiu concentrat, am rămas totuși înmărmurit. **Cu starea de război nu se joacă nimeni !** În războaiele moderne, mor deopotrivă și civili și militari, deci am luat declarația domnului ministru Mircea Ioan Pașcu foarte în serios.

Ca unul care am deținut, timp de șapte ani, funcția de șef al secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării, știam că decretarea stării de război se face de către Parlamentul României, la propunerea președintelui României, care este și președinte al C.S.A.T. Am așteptat, cu inima strânsă, un comunicat oficial din partea acestor înalte foruri, dar acesta nu a venit. Ulterior, după ce m-am liniștit, am stat și am cugetat: **după câte nenorociri a lovit România în ultimii 12 ani, asta-i mai lipsește, un război...**

Iritante și tot mai greu de suportat de către marea majoritate a populației au devenit campaniile legate de aderarea la N.A.T.O. și integrarea în Uniunea Europeană, total lipsite de profesionism, rafinament și chiar de bunul simț. Oamenii, copleșiți de viața mizeră pe care o duc,

sunt bombardați zilnic cu aceleași fraze stereotipe, ca într-o interminabilă operațiune psihologică de spălare a creierului. **De-a dreptul jenantă** și de natură să provoace zâmbete în întreaga Europă, mi se pare **asertiunea po-trivit căreia România se consideră "membră de facto" a N.A.T.O. și se comportă ca atare...**

Noi putem declara orice, inclusiv că suntem "*un imperiu*", cum a procedat Jean Bedel Bokassa cu Republica Centrafricană, în anul 1974, spre hazul întregii lumi. **Intrarea României în N.A.T.O. este dependentă de o serie de factori mult mai complicați,** de factură europeană și globală, decât de piruetele stângace ale clasei politice românești.

O problemă mult mai importantă, de care depinde însăși existența noastră ca stat și națiune civilizată, este integrarea în Uniunea Europeană, de care ne desparte un decalaj imens. Primul-ministru al României, Adrian Năstase, a declarat public, în fața întregii națiuni, că anul 2007 este anul integrării probabile a României în Uniunea Europeană. Se știe, însă, că **țările cele mai sărace ale acestei organizații economice, respectiv Grecia și Portugalia, au un produs intern brut cuprins între 14-15.000 dolari / locuitor.** Își va putea România tripla PIB-ul în următorii cinci ani, când ea înregistrează o creștere de 5% anual? Se pare că **ascundem adevărul mai abțit decât în epoca socialismului totalitar...**

SUA – Europa: Marele Conflict pregătit ne așteaptă...

Loviturile terifiante primite de Statele Unite ale Americii la 11 septembrie 2001 s-au dovedit a fi un **catalizator**, cel puțin pe termen scurt, **al amplificării legăturilor dintre S.U.A. și Europa Occidentală, în fața unui pericol comun,** cel puțin sub două aspecte:

- S.U.A. și Uniunea Europeană **fac parte dintr-o civilizație comună,** adică acea lume dezvoltată care, deși reprezintă doar 1/6 din populația globului, consumă 5/6 din resursele acestuia; există deci o relație **Vestul și Restul**, în cadrul căreia S.U.A. și Uniunea Europeană se găsesc de aceeași parte a baricadei;

- pe de altă parte, **loviturile primite de S.U.A. le-au slăbit serios pozițiile în raport cu Uniunea Europeană;** puterea monedei euro a crescut, iar Uniunea Europeană a scos pe piață 100 miliarde euro, pentru a salva Bursa din New York de la cădere catastrofală.

În timpul războiului pentru Kosovo, din primăvara anului 1999, situația relațiilor de putere dintre S.U.A. și Uniunea Europeană era total în favoarea americanilor, euro a scăzut vertiginos, fiind salvat în ultimă instanță de rezervele valutare ale S.U.A.

Cu alte cuvinte, **loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001 au adus mari avantaje economico-financiare Europei Occidentale, schimbând raportul de forțe în favoarea acesteia:**

- **Vestul s-a confruntat și se va confrunța și în viitor cu Restul.** Colonialismul clasic și neo-colonialismul american și-au armonizat interesele în raporturile cu restul lumii. Teoria "*Ciocnirii civilizațiilor*" a lui S.Huntington are esență.

• **între S.U.A. și Uniunea Europeană există un gen de "complicitate conflictuală"**, deoarece, între cele două mari centre de putere se duce o luptă concurențială necruțătoare pentru poziții dominante în *"Restul lumii"*. Războiul vamal în domeniul siderurgic, declanșat între S.U.A. și Uniunea Europeană, în luna martie 2002 este ilustrativ în acest sens.

Este evident că "solidaritatea" Uniunii Europene cu S.U.A. nu este atât de profundă, de categorică și de permanentă, pe cât o prezintă mijloacele de propagandă.

• **Invocarea articolului 5 din Tratatul N.A.T.O.**, de a considera atacul împotriva S.U.A. ca "un atac împotriva tuturor", nu are decât o **valoare simbolică, emoțională**. Nimeni nu poate arăta unde este "agresorul" care a lovit S.U.A., devenite *"victime ale agresiunii"*.

Toată această tevdatură de solidaritate are un puternic iz psihologic și teatral. Invocarea articolului 5 din Tratatul N.A.T.O. este, în realitate, **dovada neputinței S.U.A. și a aliaților lor în fața terorismului internațional**.

Profitând de "compasiunea" generală pentru pierderile suferite la 11 septembrie 2001, S.U.A. ar vrea un mandat care să le permită a se comporta ca un **"guvern mondial"**, cu drepturi de jurisdicție extrateritoriale.

• după cum s-a putut constata, și în cazul Afganistanului se va încerca o strategie în care să se imbine forța militară copleșitoare a S.U.A. și aliaților lor, cu o oarecare **"generozitate economică"**.

Problema este că, de peste 500 ani, Occidentul nu a fost niciodată "generos" cu restul lumii. Formula strategică ar fi **Forță+Generozitate = Victorie**.

În noul context geopolitic și geostrategic este absolut clar că **relațiile de securitate dintre U.E. și S.U.A. vor fi reconsiderate**.

În războiul antiterorist, care se anunță extrem de complicat și de lung, **Uniunea Europeană va fi cel mult alături de S.U.A., dar nu și sub comanda lor**.

Cu toate că acest lucru îi repugnă, mai ales la deprinderile de "cow-boy" ale președintelui G.W.Bush, **S.U.A. vor fi obligate să se consulte cu aliații lor principali din N.A.T.O. și cu Rusia**, atât cu privire la natura acțiunilor militare pe care le are în vedere, cât și cu privire la identificarea inamicului.

În caz contrar, **"coalitia anti-teroristă"** înjghebată de Washington se va destrăma, tot atât de rapid cum s-a format. S.U.A. vor trebui să-și măsoare cu atenție atât acțiunile, cât și pretențiile și să nu le ceară aliaților mai mult decât aceștia pot da.

Liderii statelor membre ale Uniunii Europene i-au atras atenția Administrației Bush că aplicarea forței în relațiile internaționale are limite peste care nu se poate trece. Este cât se poate de evident că Uniunea Europeană are interese economice globale vitale, care nu pot fi compromise de dragul solidarității cu S.U.A.

În spațiul statelor membre ale Uniunii Europene trăiesc **15.000.000 de musulmani**, în mod legal și **alte câteva milioane**, în mod ilegal. Aceștia sunt o forță de muncă de care Uniunea Europeană nu se poate dispensa și nu-i poate "curăți etnic", pentru a asigura "securitatea S.U.A."

- loviturile de la 11 septembrie 2001 au adâncit recesiunea economică în care S.U.A. deja intraseră și vor influența și economia Uniunii Europene, dar într-o mai mică măsură, aceasta aflându-se în avantaj;

- se pare că noua conjunctură economică mondială nu este favorabilă procesului extinderii Uniunii Europene; primirea de noi membri, respectiv a celor 10 state candidate, între 2004 și 2007, probabil că nu va fi posibilă;

Conferința interguvernamentală a Uniunii Europene din anul 2004 va trebui să ia decizii dure, în condițiile în care procesul de integrare și extindere a suferit câteva lovituri după Conferința interguvernamentală a U.E. de la Nisa, din decembrie 2000. Este vorba despre:

- **votul anti-Nisa al Irlandei**, țară mai săracă în raport cu restul membrilor, care se opune procesului de lăgire a U.E.;

- **votul Danemarcei împotriva introducerii euro.**

Războiul antiterorist și angajarea U.E. în eventuale conflicte militare la sud de Marea Mediterană ar putea amplifica sentimentele anti-Uniunii Europene.

Primirea în Uniunea Europeană a statelor baltice, a celor din sud-estul Europei, a Ciprului și a Maltei ar putea fi întârziată, dacă nu chiar blocată *sine-die*.

România, cu situația sa economică dezastruoasă, are puține șanse de aderare, nu numai în 2007, ci în general, cu toată agitația de-a dreptul agasantă a agitatorilor oficiali, în jurul acestei probleme.

- în anul 1999, războiul purtat de către S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Serbiei a condus la accelerarea planurilor și programelor Uniunii Europene pentru o politică externă de securitate proprie, în afara N.A.T.O.

Cel de-al doilea război din Golf și Asia Centrală, declanșat de S.U.A. la 7 octombrie 2001, este de natură să-i determine pe vest-europeni să se preocupe și mai mult de propria lor securitate.

Această este cea mai normală evoluție, fiind totodată contrară credinței naive de la București, potrivit căreia evenimentele de la 11 septembrie 2001 vor accelera extinderea spre est a N.A.T.O., "de la Marea Baltică la Marea Neagră", cum a afirmat, plin de sine, G.W.Bush în discursul rostit la Varșovia. Atâta doar că acest discurs, de care se cramponează politicienii români a fost rostit înainte de 11 septembrie, iar Europa nu este o simplă garnizoană americană, în care N.A.T.O. să se poată "lărgi" la ordinul Washingtonului. Este foarte posibil ca, la Praga, în toamna anului 2002, România să sufere o nouă dezamăgire, printre altele și datorită reaprinderii stării conflictuale din Republica Moldova, indiferent dacă ne-am implicat sau nu în aceasta.

În urma celor petrecute la 11 septembrie 2001, în S.U.A. s-a născut un curent în favoarea retragerii trupelor americane dislocate pe teritoriile altor state, ceea ce nu este de bun augur pentru N.A.T.O...

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Prof.dr.Tarik Somer	- <i>International Terrorism</i> ,
Editura Universității, Ankara, 1984
Fabrizio Calvi
Olivier Schmidt	- <i>Intelligences Secrets – Annales de L'Espionages</i> ,
Editura Hachette, Paris, 1988
Major General
Afsir Karim	- <i>Counter Terrorism</i> ,
Editura Lancer International, New Delhi, 1991
Admiral
Stansfiel Turner	- <i>Terrorism and Democracy</i> ,
Editura Houghton Mifflin, Boston, 1991
William R.Keylor	- <i>The Twentieth Century World</i> ,
Editura Oxford University Press,
New York, 1992
Zbigniew Brzezinsky	- <i>Out of Control</i> ,
Editura Robert Steward, New York, 1993
Prof.univ.dr.
Ion Bodunescu	- <i>Terorismul – Fenomen global</i> ,
Casa Editorială Odeon, 1997
Brian M.Jenkins	- <i>This Time It Is Different</i> ,
Institutul RAND, California, 16 sept. 2001
Bruce Hoffman	- <i>Terror's Aftermath</i> ,
Institutul RAND, California, 20 sept. 2001
Abraham D.Sofaer	- <i>Stop Playing Games With Terrorist</i> ,
San Francisco Chronicle, 12 sept. 2001
Ralph R.Reiland	- <i>Allah, Nukes and Bin Laden</i> ,
The American Enterprise, sept. 2001
Michael E. O'Hanlon	- <i>Stop, Look Before Leading Into War</i> ,
Los Angeles Times, 25 sept.2001
Raphael F. Perl	- <i>Terrorism, The Future and U.S.Foreign Policy</i> ,
Librăria Congresului, S.U.A., dec. 2001
Ken Silverstein	- <i>Afgan Assessment, The American Prospect</i> ,
Princeton, feb. 2002
President of USA
Georghe W.Bush	- <i>The State of The Union</i> ,
Expunere în fața Congresului SUA, 2002
Charles Pena	- <i>A Bigar Military Is Not A Solution To Terrorism</i> ,
Institutul Cato, Washington – 2002
Paul R.Pillar	- <i>Terrorism Goes Global</i> , Institutul Brookings, 2002
Stephen E.Flynn	- <i>America The Vulnerable</i> ,
Foreign Affairs, ian./feb. 2002, New York
Norman Podhoretz	- <i>How To Win World War IV. Commentary</i> ,
New York, feb.2002
Thomas H.Dixon	- <i>The Rise Of Complex Terrorism, Foreign Policy</i> ,
Washington, feb.2002
Martin E.Marty	- <i>Fundamentalism. Foreign Policy</i> ,
Washington, ian/feb.2002
Lee Edwards	- <i>Terrorism – The World</i> , Washington, feb.2002
Phil Scott	- <i>Attack On New York, American History</i> ,
Harrisburg, feb.2002

CUPRINS

Cuvântul editorului	3
Cuvânt înainte	5
I. SÂNGEROASA MOȘTENIRE DIN SECOLUL XX	7
Un secol mega-ucigaș.....	7
Marii criminali – lideri de națiuni.....	7
Civili – omorâți cu ferocitate... fascistă și "democratică".....	8
Războaiele – terorism de stat.....	9
"Criminalul secolului" – Hitler sau Stalin ?.....	10
Mao - pe "podium" ?.....	11
Imperiile nu cred în lacrimi !.....	12
Criminalii de la CIA – recompensați !.....	12
Marile Puteri – "la loc de frunte".....	13
SUA și... "democrația bombelor".....	14
II. RĂZBOIUL – O AFACERE PROFITABILĂ	16
America – "o națiune născută din războaie".....	16
Industria militară - "locomotiva" SUA.....	16
Unii mor, "Marea Democrație" se îmbogățește.....	17
"Jandarmul" – înarmat până-n dinți !.....	18
Luna – ultimul... stat al SUA?.....	19
Mobilizare prin... manipulare.....	19
SUA – securizare prin colonizare.....	20
Democrația hienelor.....	21
III. RĂZBOI ȘI TEROARE ÎN BALCANI	23
1907 - terorism de stat.....	23
Holocaustul armenilor – mai puțin important ?.....	24
Asasinate și masacre "în stil balcanic".....	24
Dictatura crimelor.....	26
Istoria se repetă ?.....	27
Metaxa și... gustul dictaturii.....	28
Grecia – jucată la "ruleta rusească".....	29
IV. TEROAREA ROȘIE	31
Învingătorii – eroi, învinșii – criminali de război.....	31
Sărbătoritul a fost... spânzurat.....	32
Trădătorii – reabilitați, patrioții – condamnați !.....	33
Nu e nevoie de eroi morți.....	34
Ceaușescu a "subminat" că să rămână mult de furat.....	34
"Națiunea de pistolari" își omoară președinții !.....	35
Jugoslavia – sângeroasa destrămare.....	36
Stabilitatea României – asigurată de UDMR !?.....	37
La Belgrad, plouă cu... asasinate.....	38

V. BALCANII ÎN SÂNGE ȘI FOC.....	39
Operația "Forța Aliată" – terorism de stat !.....	39
Terorismul albanez – manevrat de CIA.....	40
"Să-i distrugem pe sârbi !".....	41
SUA sprijină terorismul etnic !.....	43
Kosovo are și... clasă politică.....	45
Armata de eliberare... prin terorism.....	46
Teroriștii albanezi – susținuți de mafioți și... NATO !.....	47
"Albania Mare" – visul stimulat de SUA și Germania.....	49
Teroriștii albanezi au și "fani" M. Albright... ..	50
Clinton voia... "Mafia Mare".....	52
"Vatra de criminali".....	53
România va fi lovită în "Țara Secuilor"?.....	54
Scenariul american – în plină desfășurare !.....	55
Droguri pentru terorism.....	56
U.E. – lovită sub centură de S.U.A. !.....	58
Parteneriatul pentru... pacea CIA.....	59
Diversiunea Rambouillet.....	60
Bătălia pentru drepturile... cromului.....	61
Marile Puteri vor (și) dezmembrarea României ?.....	62
Războaiele de joasă intensitate – arma SUA și NATO.....	63
VI. "RĂZBOIUL UMANITAR" DIN JUGOSLAVIA.....	65
Un "plan Marshall" cu bombe și rachete.....	65
NATO – Alianța împotriva Europei !.....	65
"Pagubele" de la București.....	67
Clinton nu știe drumul spre Haga ?!.....	67
Poligonul experimental Jugoslavia.....	68
România – politică externă în genunchi ?!.....	69
Alții sunt responsabili... ..	70
Balcanii – un nou... deșert Nevada ?.....	71
VII. MARI PUTERI – MAXIME ERORI.....	73
Când spionii greșesc, oamenii mor cu milioanele... ..	73
Aroganța – vecină cu prostia.....	75
Primul război mondial – descris în 1898 !.....	76
Brătianu știa că... Antanta va învinge.....	77
România – rol unic în Istorie.....	78
Incompetența și trădarea puteau desființa România !.....	79
Spionajul românesc – agonie și extaz.....	81
Construiam cazemate... ca să ne fie luate !.....	82
Cine are informația, domină situația... ..	83
Ultimele felii de tort.....	85
Șah prin corespondență: Suez – Budapesta.....	86
Arabii au schimbat doar jugul... ..	86

VIII. SPIONAJUL ȘI POLITICA	88
Eșecurile mari și dese... cheia marilor dezastre !	88
SUA nu vrea "Vechea Europă" în NATO.....	89
"Eroarea NATO"	89
Alianța fără adversar	91
Lupta pentru... independența Europei	93
Politica României – împotriva mersului Istoriei !	95
IX. AMENINȚAREA PERPETUĂ: TEROAREA NUCLEARĂ.....	96
Drumul Apocalipsei.....	96
"Băiețașul" de la Hiroshima	96
"Stăpânii Lumii" și-au pierdut mințile !	98
Cursa atomului turbat... ..	99
Războiul atomic a fost amânat.....	101
6.000 de... războaie mondiale	103
URSS – SUA, un meci echilibrat... ..	104
Puterile nucleare decid pacea	105
Germania a mutat pericolul nuclear spre Est... ..	106
"Imperiul Răului" asigură "echilibrul păcii" !	107
Fără arme nucleare, aveam război mare !	109
Opțiunea atomică – în vigoare	110
Egoismul atomic american	112
Allah și... bomba atomică.....	113
Ursul rusesc își ascute "ghiarele nucleare"	116
26.000 miliarde dolari pentru înarmare !!!	117
Bush – juniorul belicos	119
"Războiul stelelor" – cacealma pentru falimentul URSS !	120
La Malta, a câștigat... Germania.....	122
"Războiul stelelor"... junior	123
X. TERORISMUL CONTEMPORAN.....	125
România – primul "luptător antiterorist" !	125
Terorismul – arma celor fără de speranță	126
Revoluția franceză și... terorismul modern	127
Statul - cel mai mare terorist !	128
Holocaustul terorismului	130
Teroarea – la baza revoluțiilor și a unor state... ..	130
Israel – un stat născut din terorism !	132
Rămași fără patrie, palestinienii au devenit teroriști... ..	133
Terorismul – o noțiune neclară.....	135
Diversiuni și terorism de stat	136
Mizeria - principala cauză.....	138
Globalizarea agresivă și minoritățile separatiste.....	140
Cele "12 principii" ale terorismului	142

XI. CIA – ȘCOALA DE (MEGA)TERORIȘTI.....	147
Terorismul revoluționar.....	147
Democrație CIA cu "escadroanele morții".....	147
Fundamentalismul islamic – aliatul SUA.....	149
Terorismul etno-religios.....	150
CIA, droguri, teroriști.....	153
"Cruciat" antiterorist sau... globe-trotter ?!.....	154
"Al Qaeda" – șarpele crescut la sânul SUA.....	155
Fronturile terorismului.....	158
Pentru americani, piscinele erau... mai teroriste !.....	159
"Atomicul" Osama bin Laden.....	159
Teroriștii – criminali sau eroi.....	161
Majoritatea teroriștilor – intelectuali bogați !.....	165
Osama bin Laden – portret în roz cu... un agent CIA.....	166
Saddam și... răzbunarea "Cadillac"-ului familiei Būsh.....	167
SUA știu... să-și pregătească dușmanii !.....	168
XII. SUPERPUTEREA... DE LA HOLLYWOOD.....	171
Dominația americană – cea mai rapace.....	171
Eroarea lui Jimmy Carter.....	172
"Delta Force" – într-un film... cu proști !.....	173
"Agentul T-10", ales "democratic"... de Khomeiny – "tătucul".....	174
Agenții CIA și FBI – eroii de la Hollywood.....	176
XIII. APOCALIPSA SECOLULUI XXI.....	178
11 septembrie 2001 – o operație diabolică.....	178
Americanii se credeau stăpânii Lumii !.....	178
Revoluție în terorism.....	179
1.000 miliarde dolari – pierdute în 20 minute !!.....	181
19 pentru Infern.....	183
Luptă împotriva terorismului sau a lumii islamice ?.....	183
Război cu... umbră !.....	185
Afganistan – al patrulea război mondial ?.....	186
* Forțele Alianței Nordului.....	187
Au câștigat talibanii și rușii !.....	188
Unii o caută cu lumânarea.....	189
Piruetele balerinilor României.....	190
SUA – Europa: Marele Conflict pregătit ne așteaptă.. ..	191
Bibliografie selectivă	194
Cuprins	195